Credința ți-e avutul

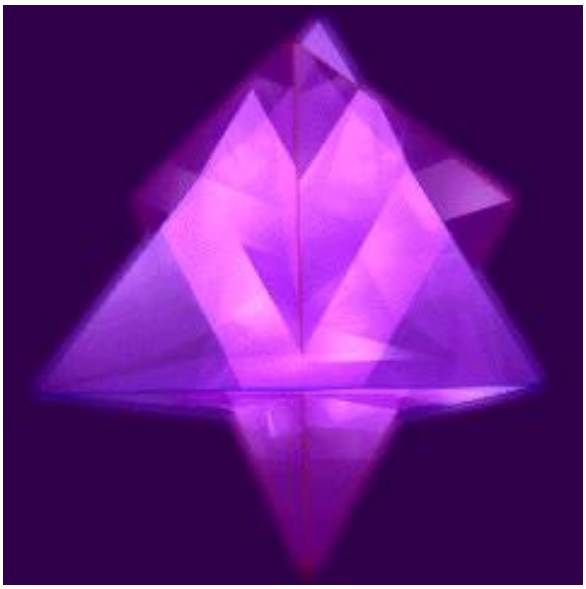

NEVILLE

CREDINȚA OMULUI ÎN DUMNEZEU E MĂSURATĂ DE ÎNCREDEREA LUI ÎN SINE ÎNSUȘI

Credința
ți-e
avutul

NEVILLE

[Titlu original: „Your Faith Is Your Fortune”, 1941]

De acelaşi autor

LA PORUNCA TA – AT YOUR COMMAND
PUTEREA CONŞTIINȚEI – THE POWER OF AWARENESS
IMAGINAŢIE TREZITĂ – AWAKENED IMAGINATION
LEGEA ŞI FĂGĂDUINȚA – THE LAW AND THE PROMISE
SĂDITUL ŞI CULESUL – SEEDTIME AND HARVEST
LIBERTATE PENTRU TOȚI – FREEDOM FOR ALL*
TRĂIREA LĂUNTRICĂ E SECRETUL – FEELING IS THE SECRET*
RUGĂCIUNEA, ARTA DE A CREDE – PRAYER, THE ART OF BELIEVING*
DIN AFARA ACESTEI LUMI – OUT OF THIS WORLD*
ÎNVIEREA – RESURRECTION*

*Aceste cinci cărți sunt incluse într-un
volum intitulat ÎNVIEREA

CUPRINS

1. Înainte de a fi fost Avraam 4

2. Vei hotărî 5

3. Principiul Adevărului 7

4. Pe Cine căutați? 10

5. Cine SUNT EU? 13

6. EU SUNT EL 16

7. Facă-se voia Ta 19

8. Nici un alt dumnezeu 21

9. Piatra de temelie 22

10. Celui ce are 23

11. Crăciunul 24

12. Răstignirea şi Învierea 26

13. Presările interioare 28

14. Circumcizia 30

15. Interval de timp 31

16. Trinitatea 33

17. Rugăciunea 34

18. Cei doisprezece ucenici 35

19. Lumină lichidă 39

20. Suflarea vieții 40

21. Daniel în groapa leilor 41

22. Pescuitul 42

23. Fii urechi ce aud 43

24. Clarviziunea – „Contele de Monte Cristo” 45

25. Psalmul douăzeci şi trei/Douăzeci şi doi 47

26. Ghetsimani 49

27. O formulă pentru victorie 51

Scurtă biografie 52

ÎNAINTE DE A FI FOST AVRAAM

Adevărat, adevărat zic vouă: EU SUNT mai înainte de a fi fost Avraam. – Ioan 8:58

„La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu” *[Ioan 1:1]*.

La început era necondiționata *conştiință de a fi* a ființei, şi necondiționata *conştiință de a fi* a devenit condiționată imaginându-se a fi ceva, şi necondiționata *conştiință de a fi* a devenit ceea ce s-a imaginat a fi; astfel a început creația.

Prin această lege – mai întâi concepând, apoi devenind ce s-a conceput – toate lucrurile au ieşit din Nimic; şi fără această secvență nu e nimic făcut din ceea ce e făcut.

Înainte să fi fost Avraam, sau lumea, EU SUNT. Când timpul va înceta a mai fi – EU SUNT. EU SUNT *conştiința fără formă de a fi* concepându-mă pe mine *a fi om*. Prin nesfârşita lege a ființei sunt silit să fiu şi să exprim tot ceea ce mă cred a fi.

EU SUNT eternul Nimic ce conține în sinele meu fără formă putința de a fi toate lucrurile. EU SUNT ceea în ce toate concepțiile mele despre mine trăiesc şi mişcă şi îşi au ființa lor şi se separă de ceea ce ele nu sunt.

Sălăşluiesc în fiecare concepție despre mine; din acest înlăuntru, caut veşnic să transcend tuturor concepțiilor despre mine. Prin însăşi legea ființei mele, transcend concepțiilor mele despre mine, numai crezându-mă a fi ceea ce transcende.

EU SUNT *Legea Ființei* şi în afară de MINE nu este lege. EU SUNT cel ce EU SUNT.

VEI HOTĂRÎ

[Când te vei hotărî să faci un lucru, lucrul îl vei izbuti
şi lumina va străluci pe toate drumurile tale. – Iov 22:28]

Aşa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea;
El nu se întoarce către Mine fără să dea rod,
ci El face voia Mea,
şi îşi îndeplineşte rostul lui. – Isaia 55:11

Omul poate hotărî un lucru şi acesta se va întâmpla.

Omul întotdeauna a hotărât ceea ce a apărut în lumea sa. Azi hotărăşte ceea ce apare în lumea lui şi va continua să facă asta atât timp cât omul e conştient de a fi om.

Nimic nu a apărut vreodată în lumea lui fără ca omul să fi hotărât că trebuie să apară. Poţi nega asta; dar încearcă atât cât vrei şi contrariul nu-l poţi dovedi, întrucât această „hotărâre" se bazează pe un principiu neschimbător. Omul nu porunceşte lucrurilor să apară prin cuvintele sale care sunt, mai degrabă, o mărturisire a îndoielilor şi temerilor sale. **Hotărârea se face întotdeauna în conştienţă.**

Fiecare om exprimă automat ceea ce e el *conştient a fi*. Fără efort sau a folosi cuvinte, în fiecare moment din timp, omul se porunceşte a fi şi a avea ceea ce e el conştient a fi şi a avea.

Acest neschimbător principiu al expresiei este dramatizat în toate bibliile lumii. Scriitorii cărţilor noastre sacre erau mistici iluminaţi, foşti maeştri în arta psihologiei. Spunând povestea sufletului, ei personificau acest principiu impersonal în forma unui document istoric atât pentru a-l păstra cât şi pentru a-l ascunde de ochii neiniţiaţilor.

Astăzi, cei cărora le-a fost încredinţată această mare comoară, anume, clerurile lumii, au uitat că bibliile sunt drame psihologice ce reprezintă conştiinţa omului; în oarba lor uitare, ei îşi învaţă acum adepţii să le venereze personajele ca bărbaţi şi femei care au trăit în realitate, în timp şi spaţiu.

Când omul vede Biblia ca pe o măreaţă dramă psihologică, cu toate personajele şi actorii drept calităţi şi atribute personificate ale conştiinţei sale, atunci – şi numai atunci – Biblia îşi va revela lui lumina simbologiei sale. Acest principiu impersonal al vieţii care face toate lucrurile este personificat ca Dumnezeu. Acest Domn Dumnezeu, creator al cerurilor şi pământului, este descoperit a fi *conştiinţa de a fi* a omului. Dacă omul ar fi mai puţin constrâns de ortodoxie şi un observator mai intuitiv, el n-ar putea să nu înţeleagă, citind Biblia, că de sute de ori se revelează *conştiinţa de a fi* în această operă literară.

Să numim câteva: **„EU SUNT m-a trimis la voi"** *[Ieşirea/Exodul 3:14]*. **„Stai neclintit şi cunoaşte că EU SUNT Dumnezeu *[înălţa-Mă-voi pe pământ"*** *, Psalm 45:10]*. „**EU SUNT Domnul şi nu e alt dumnezeu"** *[„EU SUNT Domnul şi nimeni altul! Afară de Mine nu este Dumnezeu. Eu te-am încins fără ca tu să Mă cunoşti. Ca să se ştie de la răsărit şi până la apus că nu este nimic afară de Mine! EU SUNT Domnul şi nimeni altul! Eu întocmesc lumina şi dau chip întunericului, Eu fac pacea şi nasc răul: EU SUNT Domnul Care fac toate acestea", Isaia 45:5; „**EU SUNT Domnul Dumnezeul vostru şi nu este altul afară de Mine**", Ioel/Ioil 2:27]*. **„EU SUNT Păstorul"** *[„EU SUNT Păstorul cel bun. Păstorul cel bun îşi pune sufletul pentru oile sale", Ioan 10:11; „Eu sunt păstorul cel bun şi cunosc pe ale Mele şi ale Mele Mă cunosc pe Mine", Ioan 10:14;]*. **„EU SUNT Uşa"** *[„EU SUNT Uşa; de va intra cineva prin Mine, se va mântui; şi va intra şi va ieşi şi păşune va afla", Ioan 10:9; „Adevărat, adevărat, vă spun că EU SUNT uşa oilor", Ioan 10:7]*. **„EU SUNT Învierea şi Viaţa"** *[Ioan 11:25]*. **„EU SUNT Calea"** *[„EU SUNT Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine", Ioan 14:6]*. **„EU SUNT Începutul şi Sfârşitul"** *[„EU SUNT Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul", Apocalipsa 22:13; „EU SUNT Alfa şi Omega, zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Atotţiitorul", Apocalipsa 1:8]*.

EU SUNT; *conştiinţa necondiţionată de a fi* este revelată ca Domn şi Făcător al fiecărei stări a fiinţei. Dacă omul ar renunţa la credinţa sa într-un Dumnezeu separat de el însuşi şi ar recunoaşte *conştiinţa de a fi* ca fiind Dumnezeu (această conştiinţă se făureşte pe sine după asemănarea şi chipul concepţiei sale de sine), el şi-ar transforma lumea dintr-un deşert steril într-o câmpie pe propriul său plac.

În ziua în care face asta, omul va şti că el şi Tatăl său sunt una, dar Tatăl său e mai mare decât el. Va şti că propria lui *conştiinţă de a fi* este una cu ceea ce el e *conştient a fi*, dar *conştiinţa lui necondiţionată de a fi* este mai mare decât starea lui condiţionată sau concepţia lui despre sine.

Când omul îşi descoperă *conştiinţa de a fi* ca fiind puterea impersonală de expresie, putere care se personifică etern în concepţiile lui despre sine, îşi va asuma şi însuşi acea stare de conştienţă pe care doreşte să o exprime; făcând asta, va deveni acea stare în expresie.

„*Vei hotărî să faci un lucru, şi lucrul îl vei izbuti*" poate fi acum spus în acest fel: vei deveni conştient a fi sau a avea un lucru şi vei exprima sau avea ceea ce eşti conştient a fi.

Legea conştienţei este singura lege a expresiei.
„EU SUNT calea". „EU SUNT învierea".
Conştienţa este calea, ca şi puterea care învie tot ceea ce omul va fi vreodată conştient a fi.

Întoarce-te de la orbirea omului neiniţiat care încearcă să exprime şi să aibă acele calităţi şi lucruri de care el nu este conştient a fi şi a le avea; şi fii ca misticul iluminat care hotărăşte de la bazele acestei legi neschimbătoare. Revendică-te conştient a fi ceea ce cauţi; asumă-ţi conştienţa a ceea ce vezi şi vei cunoaşte şi tu condiţia adevăratului mistic, după cum urmează:

Am devenit conştient a fi acel lucru. Încă sunt conştient a fi acel lucru. Şi voi continua să fiu conştient de a fi acel lucru până ce acel lucru de care sunt conştient a fi este exprimat pe deplin.

Da, voi hotărî un lucru şi lucrul îl voi izbuti.

PRINCIPIUL ADEVĂRULUI

Veți cunoaşte Adevărul, iar Adevărul
vă va face liberi. – Ioan 8:32

„Veți cunoaşte Adevărul, iar adevărul vă va face liberi”.

Adevărul care-l eliberează pe om este cunoaşterea că propria lui *conştiență* este învierea şi viața, că propria lui *conştiență* atât învie cât şi dă viață la tot ce e el conştient a fi. În afara conştienței, nu e nici înviere, nici viață.

Când omul renunță la credința sa într-un Dumnezeu în afara lui şi începe să îşi recunoască propria *conştiință de a fi* ca fiind Dumnezeu, aşa cum au făcut Iisus şi prorocii, el îşi va transforma lumea realizând că, „Eu şi Tatăl Meu Una *suntem*” *[Ioan 10:30]*, dar „Tatăl *este* mai mare decât Mine” *[Ioan 14:28]*. El va şti că propria lui *conştiență* este Dumnezeu şi ceea ce e el conştient a fi este „Fiul”, care aduce mărturie lui Dumnezeu, „Tatăl”.

Creatorul şi creația sunt una, dar Creatorul e mai presus decât creația, concepția sa. Înainte să fi fost Avraam, EU SUNT. Da, am fost *conştient de a fi* înainte de a fi devenit *conştient de a fi om*, şi în acea zi în care voi înceta de a fi conştient de a fi om tot voi fi conştient de a fi.

Conştiința de a fi nu depinde de *a fi ceva*. A precedat toate concepțiile de sine şi va fi atunci când toate concepțiile de sine vor înceta să mai fie. „EU SUNT începutul şi sfârşitul”. Adică, toate lucrurile sau concepțiile despre mine încep şi se sfârşesc în mine, dar EU, conştiența fără formă, rămân pentru totdeauna.

Iisus a descoperit acest măreț adevăr şi S-a declarat pe Sine ca fiind una cu Dumnezeu, nu cu Dumnezeul pe care l-a născocit omul, pentru că El nu a recunoscut niciodată un asemenea Dumnezeu. Iisus L-a găsit pe Dumnezeu ca fiind conştiința Lui de a fi şi astfel a spus omului că Împărăția lui Dumnezeu şi a Cerurilor era înăuntru *[Luca 17:21,23]*.

Când s-a consemnat că Iisus a părăsit lumea şi S-a dus la Tatăl Său *[„S-a înălțat la cer”, Marcu 16:19, Luca 24:51]*, se spune pur şi simplu că Şi-a întors atenția de la lumea simțurilor şi S-a înălțat în conştiență până la nivelul pe care dorea să-l exprime. Acolo a rămas până ce a devenit una cu acea conştiență la care S-a înălțat. Când S-a întors la lumea omului, El putea să acționeze cu siguranța clară a ceea ce era El conştient a fi, o stare a conştienței pe care nimeni în afară de El nu o simțea, sau nu ştia că o are. Omul necunoscător al acestei legi veşnice a expresiei priveşte la astfel de întâmplări ca la miracole.

A te înălța în conştiență până la nivelul lucrului dorit şi a rămâne acolo până ce acel nivel devine natura ta este calea tuturor miracolelor aparente. „Iar Eu, când Mă voi înălța, voi trage toți oamenii la Mine” *[„Iar Eu, când Mă voi înălța de pe pământ, îi voi trage pe toți la Mine”, Ioan 12:32]*. **Dacă m-aş înălța în conştiență la naturalețea lucrului dorit, voi trage manifestarea acelei dorințe la mine.**

„Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl *[Care M-a trimis”, Ioan 6:44]* şi „Eu şi Tatăl Meu Una suntem” *[Ioan 10:30]*. Conştiența mea este Tatăl care trage manifestarea vieții la mine. Natura manifestării este determinată de starea de conştiență în care sălăşluiesc. Întotdeauna trag în lumea mea ceea ce sunt conştient a fi.

Dacă eşti nemulțumit cu actuala ta expresie a vieții, atunci trebuie să te naşti din nou *[sau, „de sus”, Ioan 3:7]*. Renaşterea este părăsirea acelui nivel cu care eşti nemulțumit şi înălțarea la acel nivel al conştienței pe care doreşti să-l exprimi şi să-l ai.

Nu poți servi la doi stăpâni *[Matei 6:24, Luca 16:13]* sau stări de conştiență opuse în acelaşi timp. Luându-ți atenția de la o stare şi îndreptându-ți-o spre alta, mori celei din care ți-o iei şi trăieşti şi o exprimi pe cea cu care eşti unit.

Omul nu poate înțelege cum ar fi posibil să exprime ceea ce dorește a fi prin atât de simpla lege a atingerii conștienței lucrului dorit. Motivul acestei lipse de credință din partea omului este acela că el privește la starea dorită prin conștiența limitărilor sale actuale. Așa că, lui îi pare, firește, imposibil de îndeplinit.

Unul dintre primele lucruri pe care omul trebuie să le realizeze este acela că e imposibil, în lucrul cu această lege spirituală a conștienței, să pui vin nou în burdufuri vechi sau petice noi la haine vechi *[Matei 9:16,17; Marcu 2:21,22; Luca 5:36-39]*. Adică, nu poți lua nicio parte din actuala ta conștiență în noua stare. Fiindcă starea căutată e completă în sine și nu are nevoie de petice. Fiecare nivel de conștiență se exprimă pe sine automat.

A te înălța la nivelul oricărei stări înseamnă a deveni automat acea stare în expresie. Dar, pentru a te înălța la nivelul pe care nu îl exprimi acum, trebuie să te lepezi de conștiența cu care te identifici acum. Până ce actuala ta conștiență nu e lepădată, nu vei fi capabil să te înalți la alt nivel. Nu te descuraja. Această renunțare la actuala ta identitate nu e atât de dificilă precum pare a fi. Invitația scripturilor, „Mai bine să plecăm din trup și să petrecem la Domnul" *[2Corinteni 5:8, 1Corinteni 5:3, Coloseni 2:5]*, nu e oferită celor puțini; e o chemare largă a întregii omeniri. Trupul din care ești îndemnat să evadezi este actuala ta concepție despre tine cu toate limitările sale, pe când Domnul cu care vei petrece este conștiința ta de a fi.

Pentru a îndeplini această aparent imposibilă faptă de vitejie, îți îndepărtezi atenția de la problema ta și o îndrepți spre starea de doar *a fi*. Îți spui în tăcere dar cu convingere, „EU SUNT". Nu condiționa această conștiență, ci continuă să declari în tăcere, „EU SUNT – EU SUNT". Simte pur și simplu că ești fără chip și fără formă și continuă să faci asta până ce te simți plutind.

„Plutind" este o stare psihologică ce neagă complet fizicul. Prin practica relaxării și refuzând voit să reacționezi la impresii senzoriale, este posibil să dezvolți o stare de conștiență a receptivității pure. Este o surprinzător de ușoară realizare. În această stare de completă detașare, o anume singularitate a gândului precis poate fi gravată profund pe conștiența ta nemodificată. Starea aceasta a conștienței e necesară pentru meditația autentică.

Această minunată experiență de înălțare și plutire este semnalul că ești absent din trup sau problemă și ești acum în prezența Domnului; în starea aceasta extinsă nu ești conștient a fi altceva decât EU SUNT – EU SUNT; ești numai conștient de a fi.

Când această stare de expansiune este obținută, în acest adânc al tău, dă formă noii concepții revendicându-te și simțindu-te a fi ceea ce, înainte de a intra în starea aceasta, doreai să fii. Vei descoperi că în acest adânc fără formă al tău toate lucrurile apar a fi divin de posibile. Orice te simți sincer a fi pe durata acestei stări extinse devine, în timp, expresia ta naturală.

Și a zis Dumnezeu: „Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape" *[Geneza/Facerea 1:6]*. Da, să fie o tărie sau convingere în mijlocul acestei conștiențe expandate în *a ști* și *a simți* că EU SUNT acel lucru – lucrul dorit.

Revendicându-te și simțindu-te a fi lucrul dorit, cristalizezi această lumină lichidă fără formă care ești după chipul și asemănarea *[Facerea 1:26]* a ceea ce ești conștient a fi.

Acum, că legea ființei tale ți-a fost revelată, începe, în această zi, să îți schimbi lumea reevaluându-te. Prea îndelung a ținut omul credința că e născut din amărăciune și trebuie să-și dobândească mântuirea prin sudoarea frunții. Dumnezeu e impersonal și nepărtinitor *[Fapte 10:34; Romani 2:11]*. Atâta vreme cât omul continuă să păsească în această credință a amărăciunii, atâta vreme va tot păși într-o lume a amărăciunii și confuziei, fiindcă lumea, în cel mai mic detaliu, e conștiența cristalizată a omului.

În Cartea Numeriilor se consemnează, *„[Pământul pe care l-am străbătut noi, ca să-l vedem, este un pământ care mănâncă pe cei ce locuiesc în el și tot poporul, pe care l-am văzut acolo, sunt oameni foarte mari.]* Acolo am văzut noi și uriași, *[pe fiii lui Enac, din neamul uriașilor;]* și nouă ni se părea că suntem față de ei ca niște lăcuste și tot așa le păream și noi lor" *[13:33,34]*.

Astăzi e ziua, eternul acum, când condiţiile lumii au dobândit aparenţa uriaşilor. Şomajul, armatele inamicului, competiţia în afaceri etc. sunt uriaşii care te fac să te simţi a fi o neputincioasă lăcustă.

Ni se spune că eram mai întâi în ochii noştri lăcuste neputincioase şi, din cauza acestei concepţii despre noi înşine, eram pentru inamici lăcuste neputincioase.

Putem fi pentru alţii numai ceea ce suntem pentru noi. Aşadar, pe măsură ce ne reevaluăm pe noi înşine şi începem să ne simţim a fi uriaşi, un centru de putere, ne schimbăm automat relaţia cu uriaşii, reducând aceşti foşti monştri la înălţimea lor adevărată, făcându-i să pară a fi neputincioasele lăcuste.

Pavel spunea despre acest principiu, „pentru neamuri *[elini; greci]*" (sau pentru aşa-zişii înţelepţi ai lumii) este „nebunie". „Pentru iudei" (sau cei care caută semne, „cer semne") „sminteală" *[sau, „piatră de poticnire", 1Corinteni 1:23]*; cu rezultatul că omul mai degrabă continuă să păşească prin întuneric decât să se trezească la realizarea „EU SUNT lumina lumii" *[Matei 5:14; Ioan 8:12]*.

Omul a venerat atâta timp imaginile propriilor creaţii încât, la început, el găseşte această revelaţie drept blasfemie, dar în ziua în care descoperă şi acceptă acest principiu ca fundament al vieţii sale, în acea zi omul îşi ucide credinţa într-un Dumnezeu separat de el însuşi.

Povestea trădării lui Iisus în Grădina Ghetsimani este ilustrarea perfectă a descoperirii acestui principiu de către om. Ni se spune că „mulţimi", înarmate, cu felinare şi făclii, îl căutau pe Iisus în întunericul nopţii. Pe când întrebau unde era Iisus (mântuirea), vocea a răspuns, „EU SUNT"; la care întreaga mulţime a căzut la pământ. Venindu-şi în fire, ei au cerut din nou să li se arate locul de ascunzătoare al Mântuitorului şi din nou Mântuitorul a replicat, *„V-am spus că EU SUNT. Deci, dacă Mă căutaţi pe Mine, lăsaţi pe aceştia să se ducă" [Ioan 18:8]*.

Omul, în întunericul ignoranţei omeneşti, purcede în căutarea Lui Dumnezeu, ajutat de lumina pâlpâitoare a înţelepciunii omeneşti. Când i se revelează omului că EU SUNT-ul lui, sau *conştiinţa de a fi* este Mântuitorul lui, şocul este atât de mare încât el cade mental la pământ, căci fiecare credinţă pe care el a întreţinut-o vreodată se prăbuşeşte când el înţelege că numai conştienţa lui e singurul Mântuitor. Cunoaşterea că EU SUNT-ul lui e Dumnezeu sileşte omul să lase toate celelalte, fiindcă descoperă că e imposibil să serveşti la doi dumnezei. Omul nu-şi poate accepta *conştiinţa de a fi* ca Dumnezeu şi în acelaşi timp să creadă în altă zeitate.

Cu această descoperire, urechea omenească sau auzul omului (înţelegerea) e tăiată de sabia credinţei (Petru), pe când auzul autocontrolului său perfect (înţelegerea) este desăvârşit de (Iisus) cunoaşterea că EU SUNT e Mântuitor şi Domn.

Înainte ca omul să încerce să-şi transforme lumea, el trebuie să aşeze mai întâi fundaţia, sau înţelegerea. „EU SUNT Domnul *[şi nimeni altul", Isaia 45:5]*. Omul trebuie să ştie că propria lui *conştiinţă de a fi* este Dumnezeu. Până când acest lucru nu e ferm stabilit, astfel încât nicio altă sugestie sau argument înaintat de alţii să nu-l zdruncine, el se va găsi întorcându-se la robia fostelor sale credinţe. „Căci dacă nu credeţi că EU SUNT *[EL]*, veţi muri în păcatele voastre" *[Ioan 8:24]*. Dacă omul nu descoperă că propria lui conştienţă e cauza fiecărei expresii a vieţii sale, va continua să caute cauza confuziei sale în lumea efectelor, şi astfel va muri în căutarea lui neroditoare.

„EU SUNT viţa, voi sunteţi mlădiţele [Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic", Ioan 15:5]. Conştienţa e „viţa" şi ceea ce eşti tu acum conştient a fi reprezintă „mlădiţele" pe care le hrăneşti şi le ţii vii. Aşa cum o mlădiţă nu are viaţă decât dacă este înrădăcinată în viţă, la fel lucrurile nu au viaţă decât dacă tu eşti conştient de ele. Aşa cum o mlădiţă se veştejeşte şi moare dacă seva viţei încetează a curge spre ea, aşa şi lucrurile şi calităţile dispar dacă îţi iei atenţia de la ele, deoarece atenţia ta este precum seva vieţii care susţine expresia vieţii tale.

PE CINE CĂUTAȚI?

V-am spus că EU SUNT. Deci, dacă Mă căutați pe Mine,
lăsați pe aceştia să se ducă. – Ioan 18:8

Atunci când le-a spus: EU SUNT,
ei s-au dat înapoi şi au căzut la pământ. – Ioan 18:6

Astăzi se vorbeşte atât de mult despre Maeştri, Frății ale Înțelepților, Adepți şi inițiați, încât nenumărați căutători ai adevărului sunt constant induşi în eroare de aceste false lumini. Pentru un preț, cei mai mulți dintre acești pseudo-învățători oferă elevilor lor inițieri în mistere, promițându-le îndrumare şi direcție. Slăbiciunea omului pentru conducători, precum şi obiceiul lui de a venera idoli, îl fac o pradă uşoară a acestor şcoli şi învățători.

Binele tot îi va ajunge pe cei mai mulți dintre elevii aceştia înmatriculați; ei vor descoperi, după ani de aşteptare şi sacrificii, că au urmat un miraj. Vor deveni deziluzionați de şcolile şi dascălii lor şi această dezamăgire va fi meritat efortul şi prețul pe care l-au plătit pentru căutările lor neroditoare. Se vor întoarce apoi dinspre venerarea omului şi, făcând asta, vor descoperi că ceea ce caută nu e de aflat în alții, fiindcă Împărăția lui Dumnezeu este înăuntru *[Luca 17:21]*. Descoperirea asta va fi prima lor adevărată inițiere. Lecția învățată va fi aceasta: Există un singur Maestru şi acest Maestru e Dumnezeu, EU SUNT-ul din ei înşişi.

„EU SUNT Domnul Dumnezeul tău, Care te-a scos din pământul Egiptului şi din casa robiei", [Ieşirea/Exodul 20:2; Deuteronomul 5:6]. EU SUNT, *conştiența* ta, este Domn şi Maestru şi în afară de conştiența ta nu există niciun alt Domn, nici Maestru. Tu eşti Maestru a toate ce vei fi vreodată conştient a fi.

Ştii că tu eşti, nu? *Ştiința că tu eşti* este Domn şi Maestru a ceea ce ştii că eşti. Ai putea fi complet izolat de către om de ceea ce eşti conştient a fi; totuşi, în ciuda tuturor piedicilor omeneşti, ai trage la tine fără efort tot ceea ce eşti conştient a fi. Omul care e conştient a fi sărac nu are nevoie de ajutorul nimănui pentru a-şi exprima sărăcia. Omul care e conştient a fi bolnav, fie el şi izolat în cel mai ermetic-închis anti-bacterii salon din lume, va exprima boala.

Nu există piedică pentru Dumnezeu, căci Dumnezeu e *conştiința ta de a fi*. Indiferent de ceea ce eşti conştient a fi, poți şi vei exprima fără efort. Încetează să mai cauți venirea Maestrului; El e cu tine mereu.

„EU SUNT cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacului" [Matei 28:20].

Te vei şti, din când în când, a fi multe lucruri, dar nu e nevoie să fii ceva anume pentru a şti că eşti, că exişti. Te poți, dacă doreşti astfel, descătuşa de corpul pe care-l porți; făcând asta, realizezi că eşti o conştiență fără chip, fără formă – şi nu dependent de forma care eşti în expresie. Vei şti că eşti; vei descoperi şi că această cunoaştere de a fi este Dumnezeu, Tatăl, care a precedat tot ceea ce te-ai ştiut vreodată a fi. Înainte ca lumea să fi fost, tu erai conştient a fi şi spuneai, astfel, „EU SUNT", şi EU SUNT va fi, după ce toate cele ce te şti a fi vor înceta a fi.

Nu există Maeştri Înălțați. Alungă această superstiție. Tu te vei înălța de la un nivel al conştienței (maestru) la altul; făcând astfel, manifestezi nivelul la care te-ai înălțat, exprimând această nou-dobândită conştiență.

Conştiența fiind Maestru şi Domn, tu eşti Maestrul Magician ce conjură ceea ce eşti acum conştient a fi. Căci *„Tatăl* (conştiența) *[...]cheamă la ființă cele ce încă nu sunt [ca şi când ar fi", Romani 4:17]*: lucruri care acum nu sunt văzute vor fi văzute în clipa în care devii conştient a fi ceea ce acum nu se vede.

Această înălțare de la un nivel al conştienței la altul este singura înălțare pe care o vei experimenta vreodată. Nimeni nu te poate înălța la nivelul pe care-l doreşti. Puterea de a te înălța este în tine; **este conştiența ta.** Îți însuşeşti conştiența nivelului pe care doreşti să-l exprimi revendicându-te a exprima acum acel nivel.

Asta e Înălțarea. E fără de limite, fiindcă nu-ți vei secătui niciodată capacitatea de înălțare. Întoarce-te de la superstiția omenească a înălțării, cu credințele ei în maeştri, şi descoperă singurul şi veşnicul Maestru în tine.

[„Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că] Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume. *[1Ioan 4:4]*. Crede asta. Nu continua în orbire, urmând mirajul maeştrilor. Te asigur, căutarea ta se va sfârşi numai în dezamăgire.

„De oricine se va lepăda de Mine *(conştiinţa ta de a fi) [înaintea oamenilor]*, Mă voi lepăda şi Eu *[înaintea Tatălui Meu care este în ceruri", Matei 10:33]*. „EU SUNT Domnul şi nimeni altul! Afară de Mine nu este Dumnezeu" *[Isaia 45:5-7; Ioel/Ioil 2:27]*. „Stai neclintit şi cunoaşte că EU SUNT Dumnezeu *[înălţa-Mă-voi pe pământ", Psalm 45:10]*. „„Puneţi-Mă şi pe Mine la încercare', *[zice Domnul Savaot,]* ‚şi veţi vedea că voi deschide, la dorinţa voastră, stăvilarele cerului şi voi vărsa din belşug binecuvântarea, spre binele vostru'" *[Maleahi 3:10]*.

Crezi că EU SUNT e în stare să facă asta? Atunci revendică-ţi EUL a fi ceea ce vrei să vezi vărsat din belşug. Revendică-te a fi ceea ce vrei să fii şi aceea vei fi. Nu graţie maeştrilor „voi vărsa binecuvântarea", ci pentru că m-ai recunoscut pe MINE (pe tine însuţi) a fi acel lucru voi vărsa binecuvântarea, pentru că EU SUNT toate lucrurile pentru toţi.

Iisus nu îngăduia ca nici El Însuşi să fie numit Bun Maestru. El ştia că e numai unul şi Bun Maestru. El Îl ştia a fi Tatăl Său din Ceruri, *conştiinţa de a fi*. „Împărăţia lui Dumnezeu" (Bunul) şi „Împărăţia Cerurilor" sunt înlăuntrul vostru *[Luca 17:21]*.

Credinţa ta în maeştri e o mărturisire a robiei tale. Numai robii au maeştri (stăpâni). Schimbă-ţi concepţia despre tine şi îţi vei transforma, fără ajutorul maeştrilor sau al oricui altcuiva, întreaga lume conform concepţiei tale schimbate despre tine.

Ţi se spune în Cartea Numeriilor că era o vreme când oamenii erau în proprii ochi precum lăcustele şi, din cauza acestei concepţii despre ei înşişi, ei vedeau uriaşi pe pământ. Asta e la fel de adevărat despre om astăzi, cum a fost în ziua în care s-a consemnat. Concepţia omului despre sine însuşi e atât de asemănătoare cu cea despre o lăcustă încât el automat face condiţiile din jurul său să pară uriaşe; în orbirea lui, el strigă după maeştri să-l ajute în lupta cu problemele lui uriaşe.

Iisus încerca să arate omului că mântuirea era în el însuşi şi îl avertiza să nu-şi caute mântuitori în locuri sau oameni. „De va veni careva, spunând, ‚Priveşte aici sau dincolo', crezare să nu-i dai, fiindcă împărăţia lui Dumnezeu e înlăuntrul tău" *[„Şi nici nu vor zice: Iat-o aici sau acolo. Căci, iată, împărăţia lui Dumnezeu este înăuntrul vostru", Luca 17:21]*.

Iisus nu numai că refuza să fie numit Bun Maestru El Însuşi, dar i-a avertizat pe cei care-L urmau, „de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bună ziua, să nu-i răspunzi" *[Luca 10:4, dar şi 4Regi/2Împăraţi 4:29]*. A făcut clar faptul că ei nu trebuie să recunoască nicio autoritate sau superior în afara lui Dumnezeu, Tatăl.

Iisus a stabilit identitatea Tatălui ca fiind *conştiinţa de a fi* a omului. „Eu şi Tatăl Meu una *suntem*" *[Ioan 10:30]*, dar „Tatăl *este* mai mare decât Mine" *[Ioan 14:28]*. EU SUNT una cu tot ceea ce sunt conştient a fi. EU SUNT mai mare decât ceea ce sunt conştient a fi. Creatorul e veşnic mai presus decât creaţia Sa.

„Şi, după cum a înălţat Moise şarpele în pustie, tot aşa trebuie să fie înălţat şi Fiul omului *[pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică", Ioan 3:14,15]*.

Şarpele simbolizează actuala concepţie de sine a omului, ca vierme al pământului, trăind în sălbăticia confuziei omeneşti. Aşa cum Moise s-a înălţat de la concepţia „vierme-al-pământului" de sine pentru a-L descoperi pe Dumnezeu ca fiind conştiinţa *sa de a fi*, „EU SUNT m-a trimis la voi" *[Ieşirea/Exodul 3:14]*, aşa şi tu trebuie să te înalţi. În ziua în care vei revendica, aşa cum a făcut Moise, „EU SUNT Cel Ce SUNT" *[Ieşirea/Exodul 3:14]*, în acea zi, revendicarea ta va înflori în sălbăticie.

Conştienţa ta este maestrul magician care conjură toate lucrurile, fiind deja ceea ce el ar conjura. Acest Maestru şi Domn care eşti tu, poate şi chiar face tot ce eşti tu conştient a fi să apară în lumea ta.

„Nimeni (nicio manifestare) nu poate să vină la Mine, dacă nu-l va trage Tatăl, Care M-a trimis" *[Ioan 6:44]*, iar „Eu şi Tatăl Meu una suntem" *[Ioan 10:30]*.

Tragi constant la tine ceea ce eşti conştient a fi. Schimbă-ţi concepţia despre tine de la cea de rob la cea de Hristos. Nu te sfii să faci această revendicare; numai revendicând, „EU SUNT Hristos", vei face tu lucrările lui Hristos.

„Lucrările pe care le fac Eu le vei face şi tu, şi chiar mai mari decât acestea vei face, fiindcă Eu merg la Tatăl" *[„Adevărat, adevărat zic vouă: cel ce crede în Mine va face şi el lucrările pe care le fac Eu şi mai mari decât acestea va face, pentru că Eu Mă duc la Tatăl", Ioan 14:12]*. „Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o ştirbire a fi El întocmai cu Dumnezeu" *[Filipeni 2:6]*. Iisus ştia că oricine va îndrăzni să se revendice pe sine a fi Hristos îşi va asuma automat capacităţile de a exprima lucrările concepţiei sale de Hristos. Iisus mai ştia şi că uzul exclusiv al acestui principiu al expresiei nu I se dăduse numai Lui. S-a referit constant la Tatăl Lui în Ceruri. A afirmat că lucrările Lui vor fi nu numai egalate, ci că vor fi întrecute în măreţie de omul care va îndrăzni să se convingă pe sine a fi mai măreţ decât El (Iisus) se convinsese pe Sine a fi.

Iisus, afirmând că El şi Tatăl Său erau una dar că Tatăl Său era mai mare decât El, Şi-a arătat conştienţa Sa (Tatăl) a fi una cu ceea ce El era conştient a fi. Şi-a găsit Sinele, ca Tată sau conştiență, ca fiind mai mare decât ceea ce El, ca Iisus, era conştient a fi. Tu şi concepţia ta despre tine sunteţi una. Tu eşti şi veşnic vei fi mai mare decât orice concepţie vei avea vreodată despre tine.

Omul eşuează în a face lucrările lui Iisus Hristos fiindcă el încearcă să le săvârşească de la nivelul său actual al conştienţei. Nu-ţi vei transcende niciodată realizările curente prin trudă şi sacrificiu. Nivelul tău actual al conştienţei va fi transcens numai pe măsură ce îţi părăseşti starea actuală şi te înalţi la un nivel superior.

Te înalţi la un nivel superior al conştienţei luându-ţi atenţia de la limitările tale actuale şi plasând-o pe ceea ce doreşti să fii. Nu încerca asta în visarea cu ochii deschişi sau gândind la dorinţă, ci într-o manieră pozitivă. **Revendică-te a fi lucrul dorit. EU SUNT aceea**; niciun sacrificiu, niciun post, nicio şmecherie omenească. Tot ceea ce se cere din partea ta este să-ţi accepţi dorinţa. Dacă îndrăzneşti să o revendici, o vei exprima.

Meditează asupra următoarelor: „**Nu mă bucur de jertfele oamenilor**" *[probabil, „,nu mai aprindeţi focul în zadar pe jertfelnicul Meu! Nu simt nici o plăcere pentru voi', zice Domnul Savaot, „şi nu-Mi sunt plăcute nicidecum prinoasele aduse de mâinile voastre'", Maleahi 1:10]*. „*[Lucrul acesta se va face]* **nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu**" *[Zaharia 4:6]*. „**Cere şi ţi se va da**" *[Matei 7:7; Matei 21:22; Marcu 11:24; Luca 11:9; Ioan 15:7; Ioan 16:24]*. „**Veniţi, mâncaţi şi beţi fără plată**" *[probabil Isaia 55:1]*.

Lucrările sunt săvârşite. Tot ce ţi se cere pentru a îngădui acestor calităţi să se exprime este revendicarea – EU SUNT acel lucru. Revendică-te a fi ceea ce doreşti să fii şi vei fi. Expresiile urmează impresiilor, ele nu le preced. Dovada că eşti va urma revendicării că eşti, nu o precede.

„Lasă tot şi vino după Mine" *[Matei 8:22; 9:9; Luca 5:27]* este o invitaţie dublă pentru tine. Mai întâi, te invită să te întorci complet de la probleme şi, apoi, te cheamă să continui să păşeşti în revendicarea că eşti aceea ce doreşti să fii. Nu fi femeia lui Lot, care priveşte înapoi şi devine sărată *[Geneza/Facerea 19]* sau conservată în trecutul mort. Fii un Lot care nu se uită în urmă, ci îşi menţine viziunea sa fixată pe pământul promis, lucrul dorit.

Fă asta şi vei şti că ai găsit Maestrul, Maestrul Magician, făcând nevăzutul văzut prin porunca, „EU SUNT ACELA".

CINE SUNT EU?

Dar voi cine ziceţi că EU SUNT? – Matei 16:15

„EU SUNT Domnul şi acesta este Numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea şi nici chipurilor cioplite cinstirea Mea.” *[Isaia 42:8]*. „EU SUNT Domnul Dumnezeu a tot trupul.” *[Ieremia 32:27]*.

Acest EU SUNT din tine, cititorule, această *conştienţă*, această *conştiinţă de a fi*, este Domnul, Dumnezeul a tot trupul. EU SUNT este Cel ce trebuie să vină; încetează să mai aştepţi după altul. Atâta timp cât crezi într-un Dumnezeu în afara ta, vei continua să-ţi transferi puterea ta de expresie concepţiilor tale, uitând că tu eşti cel care le concepe.

Puterea care concepe şi lucrul conceput sunt una, dar puterea de a concepe este mai mare decât concepţia. Iisus a descoperit acest măreţ adevăr când a declarat, „Eu şi Tatăl Meu una suntem” *[Ioan 10:30]*, dar „Tatăl este mai mare decât Mine” *[Ioan 14:28]*. Puterea ce se concepe pe sine a fi om este mai mare decât concepţia sa. Toate concepţiile sunt limitări ale celui care le concepe.

„Mai înainte ca să se nască Avraam, EU SUNT” *[Ioan 8:58]*. Înainte ca lumea să fi fost, EU SUNT.

Conştienţa precedă toate manifestările şi este reazemul pe care se sprijină toată manifestarea. Pentru a înlătura manifestările, tot ce ţi se cere ţie, celui care le-a conceput, este să-ţi îndepărtezi atenţia de la concepţie. În loc de „nu se vede, nu se ştie”, de fapt e „nu se ştie – nu se mai vede”. Manifestarea va rămâne la vedere numai atâta timp cât îi ia forţei cu care cel care a conceput-o – EU SUNT – şi a înzestrat-o de la bun-început să se consume. Aceasta se aplică întregii creaţii, de la infinitezimal de micul electron până la infinit de marele univers.

„Stai neclintit şi cunoaşte că EU SUNT Dumnezeu *[înălţa-Mă-voi pe pământ”, Psalm 45:10]*. Da, chiar acest EU SUNT, *conştiinţa ta de a fi*, este Dumnezeu, unicul Dumnezeu. EU SUNT este Domnul – Dumnezeul a toată făptura – toată manifestarea.

Această prezenţă, conştienţa ta neschimbătoare, necondiţionată, nu cuprinde nici începutul, nici sfârşitul; limitările există numai în manifestare. Când realizezi că această conştienţă este Sinele tău etern, vei şti că, înainte să fi fost Avraam, EU SUNT.

Începe să înţelegi de ce ţi se spune, „Mergi şi fă şi tu asemenea” *[Luca 10:37]*. Începe acum să te identifici pe tine cu această prezenţă, *conştienţa ta*, ca singura realitate. Toate manifestările numai par a fi; tu, ca om, nu ai altă realitate în afară de ceea ce Sinele tău etern, EU SUNT, se crede a fi.

„Voi cine ziceţi că EU SUNT?” *[Matei 16:15, Marcu 8:29, Luca 9:20]*. Aceasta nu e o întrebare pusă acum două mii de ani. E veşnica întrebare adresată manifestării de către cel care o concepe. Este adevăratul tău sine, *conştiinţa ta de a fi*, întrebându-te pe tine, actuala sa concepţie despre sine, „Cine crezi că e conştienţa ta?”

Acest răspuns poate fi definit numai înlăuntrul tău, indiferent de influenţa altora.

EU SUNT (adevăratul tău sine) nu e interesat de părerea omului. Întregul său interes stă în convingerea ta despre tine. Ce spui despre EU SUNT-ul din tine? Poţi răspunde spunând, „EU SUNT Hristos”? Răspunsul sau gradul tău de înţelegere va determina poziţia pe care o vei ocupa în viaţă. Spui sau crezi că eşti un om de o anumită rasă, naţiune etc.? Chiar crezi asta despre tine? Atunci viaţa, adevăratul tău sine, va face ca aceste concepţii să apară în lumea ta şi vei trăi cu ele ca şi când ar fi adevărate.

EU SUNT Uşa *[Ioan 10:9]*; **EU SUNT Calea** *[Ioan 14:6]*; **EU SUNT Învierea şi Viaţa** *[Ioan 11:25]*; **Nimeni (nicio manifestare) nu vine la Tatăl decât prin Mine** *[Ioan 14:6]*.

EU SUNT-ul (conştienţa ta) este singura uşă prin care orice poate trece în lumea ta.

Încetează să mai cauţi semne. Semnele urmează, ele nu preced. Începe să inversezi afirmaţia „Cred dacă văd” în „Cred şi, astfel, văd”. Începe acum să crezi, nu cu oscilanta încredere bazată pe evidenţe externe înşelătoare, ci cu o convingere neînfricată bazată pe legea imuabilă că poţi fi ceea ce doreşti să fii. Vei descoperi că nu eşti o victimă a sorţii, ci o victimă a credinţei (a ta).

Numai printr-o singură uşă poate ceea ce cauţi să intre în lumea manifestării. „EU SUNT uşa”. Conştienţa ta este uşa, deci trebuie să devii conştient a fi şi a avea ceea ce doreşti să fii şi să ai. Orice încercare de a-ţi realiza dorinţele pe căi altele decât prin uşa conştienţei te face „un hoţ şi un tâlhar” *[Ioan 10:1]* al ţie însuţi. Orice expresie care nu e simţită nu e firească. Înainte ca orice să apară, Dumnezeu, EU SUNT, se simte pe sine a fi lucrul dorit; şi apoi lucrul apare. E înviat; ridicat din nimicnicie.

EU SUNT bogat, sărac, sănătos, bolnav, liber *[sau]* încătuşat erau toate mai întâi impresii sau condiţii simţite înainte de a deveni expresii vizibile. Lumea ta este conştienţa ta concretizată. Nu pierde vremea încercând să schimbi exteriorul; schimbă „înlăuntrul", sau impresia; iar „exteriorul", sau expresia, va avea grijă de sine. Când adevărul acestei afirmaţii începe să fie înţeles de tine, vei şti că ai găsit cuvântul pierdut sau cheia fiecărei uşi. EU SUNT (conştienţa ta) este cuvântul magic pierdut care s-a făcut trup în asemănarea a ceea ce eşti conştient a fi.

EU SUNT EL. Chiar acum, te umbresc pe tine, cititorule, templul meu viu, cu prezenţa mea, îmboldind asupra ta o nouă expresie. Dorinţele tale sunt cuvintele mele vorbite. Cuvintele mele sunt spirit şi sunt adevărate şi nu se vor întoarce la mine fără să dea rod, ci vor împlini acolo unde le trimit *[„Aşa va fi cuvântul Meu care iese din gura Mea; el nu se întoarce către Mine fără să dea rod, ci el face voia Mea şi îşi îndeplineşte rostul lui", Isaia 55:11]*. Ele nu sunt ceva ce trebuie lucrat. Sunt veşminte pe care eu, sinele tău fără formă, fără chip, le port. Iată! Eu, înveşmântat în dorinţa ta, stau la uşă (conştienţa ta) şi bat. Dacă-mi auzi vocea şi-mi deschizi (mă recunoşti ca mântuitorul tău), voi intra şi voi cina cu tine şi tu cu mine *[„Iată, Eu stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine", Apocalipsa 3:20]*.

Cum se vor împlini cuvintele mele, dorinţele tale, nu e grija ta. Cuvintele mele au un fel de care tu nu ştii *[Ioan 4:32]*. Căile lor sunt dincolo de pricepere *[„de nepătruns", Romani 11:33]*. Tot ceea ce ţi se cere este să crezi. Crede-ţi dorinţele a fi veşminte pe care mântuitorul tău le poartă. Credinţa ta că eşti acum ceea ce doreşti să fii este dovada acceptării de către tine a darurilor vieţii. Ai deschis uşa pentru Domnul tău, înveşmântat în dorinţa ta, să intre în momentul în care tu stabileşti această credinţă.

„Rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit şi le veţi avea" *[Marcu 11:24]*. „*[De poţi crede,]* toate sunt cu putinţă celui ce crede" *[Marcu 9:23]*. Fă imposibilul posibil prin credinţa ta; şi imposibilul (pentru alţii) se va întrupa în lumea ta.

Toţi oamenii avuseseră dovada puterii credinţei. Credinţa care mută munţii este credinţa în tine. Nici un om nu are credinţă în Dumnezeu dacă îi lipseşte încrederea în el însuşi. Credinţa ta în Dumnezeu e măsurată de încrederea ta în tine însuţi. „Eu şi Tatăl Meu una suntem" *[Ioan 10:30]*, omul şi Dumnezeul lui una sunt, conştiinţa şi manifestarea sunt una.

„Şi a zis Dumnezeu: ‚Să fie o tărie prin mijlocul apelor şi să despartă ape de ape'" *[Geneza/Facerea 1:6]*. În mijlocul tuturor îndoielilor şi părerilor schimbătoare ale altora, să fie o convingere, o fermitate a credinţei, şi vei vedea pământul uscat; credinţa ta va apărea. Răsplata este aceluia care îndură până la sfârşit *[„Dar cel ce va răbda până sfârşit, acela se va mântui", Matei 24:13]*. O convingere nu e o convingere dacă poate fi scuturată. Dorinţa ta va fi ca norii fără ploaie dacă nu crezi.

Conştienţa ta necondiţionată sau EU SUNT este Fecioara Maria care „nu ştia de bărbat" *[Luca 1:34]* şi totuşi, fără implicarea bărbatului, a conceput şi a născut un Fiu. Maria, conştienţa necondiţionată, a dorit şi apoi a devenit conştientă a fi însăşi starea condiţionată pe care dorea să o exprime şi, într-un fel necunoscut de alţii, a devenit aceea. Începe şi fă la fel; asumă-ţi conştienţa a ceea ce doreşti să fii şi tu, la rândul tău, vei da naştere mântuitorului tău. Când se face vestirea, când impulsul sau dorinţa e deasupra ta, crede-o a fi Cuvântul spus de Dumnezeu căutând întrupare prin tine. Nu vorbi nimănui despre acest lucru sfânt pe care l-ai conceput. Închide secretul în tine şi „măreşte pe Domnul" *[Luca 1:46]*, măreşte-ţi sau crede-ţi dorinţa a fi mântuitorul tău venind pentru a fi cu tine.

Când această credinţă este atât de ferm stabilită încât te simţi încrezător în rezultate, dorinţa ta se va întrupa pe sine. Cum se va face asta, nimeni nu ştie. Eu, dorinţa ta, am căi pe care tu nu le *ştii [„Eu am de mâncat o mâncare pe care voi nu o ştiţi", Ioan 4:32]*; căile mele sunt de nepătruns *[„cât sunt de nepătrunse căile Lui", Romani 11:33]*. Dorinţa ta poate fi asemănată cu o sămânţă, iar seminţele conţin în ele atât puterea cât şi planul de auto-expresie. Conştienţa ta e pământul. Aceste seminţe sunt plantate cu succes numai dacă, după ce te-ai revendicat pe tine a fi şi a avea ceea ce doreşti, aştepţi încrezător rezultate, fără gânduri de nerăbdare.

Dacă aş fi înălţat în conştienţă până la naturaleţea dorinţei mele, voi trage automat manifestarea la mine. Conştienţa e uşa prin care viaţa se arată pe sine. Conştienţa se concretizează întotdeauna.

A fi conştient de a fi sau a avea orice înseamnă a fi sau a avea ceea ce eşti conştient a fi sau a avea. Aşadar, înalţă-te până la conştienţa dorinţei tale şi o vei vedea exteriorizându-se automat.

Pentru a face asta, trebuie să-ţi negi identitatea actuală. „Să te lepezi de sine" *[Marcu 8:34]*. Negi sau te lepezi de un lucru luându-ţi atenţia de la el. Pentru a lepăda un lucru, problemă sau ego din conştienţă, insişti în Dumnezeu – Dumnezeu fiind EU SUNT.

„Stai neclintit şi cunoaşte că EU SUNT Dumnezeu *[înălţa-Mă-voi pe pământ", Psalm 45:10]*. Crede, simte că EU SUNT; cunoaşte că acest cunoscător dinlăuntrul tău, *conştiinţa ta de a fi*, e Dumnezeu. Închide-ţi ochii şi simte-te a fi fără chip, fără formă şi înfăţişare. Abordează această liniştire de parcă ar fi cel mai simplu din lume lucru de făcut. Această atitudine îţi va asigura succesul.

Când tot gândul la problemă sau la sine e lepădat din conştienţă fiindcă eşti acum absorbit sau pierdut în sentimentul de numai „a fi EU SUNT", atunci începe în această stare fără formă să te simţi a fi ceea ce doreşti să fii, „EU SUNT Cel Ce SUNT".

În clipa în care atingi un anumit grad de intensitate, astfel încât chiar te simţi a fi o nouă concepţie, această nouă simţire sau conştienţă e stabilită şi, în timpul potrivit, se va personifica în lumea formei. Această nouă percepţie se va exprima la fel de firesc cum exprimi tu acum actuala ta identitate. Pentru a exprima calităţile unei conştienţe în mod firesc, trebuie să sălăşluieşti sau să trăieşti în acea conştienţă. Atinge-o devenind una cu ea. A simţi un lucru intens, şi apoi rămânând încrezător că aşa este, face ca lucrul simţit să apară în lumea ta. „Voi sta de strajă şi mă voi aşeza în turnul cel de veghe ca să priveghez" *[Habacuc/Avacum 2:1]* şi voi „privi izbăvirea Domnului" *[2Cronici/2Paralipomena 20:17]*. **Voi sta ferm în sentimentul meu, convins că aşa este, şi-mi voi privi dorinţa apărând.**

„Nu poate un om să ia nimic, dacă nu i s-a dat lui din cer" *[Ioan 3:27]*. Aminteşte-ţi, „cerul" e *conştienţa ta*; Împărăţia Cerurilor e înlăuntrul tău. De aceea eşti avertizat în privinţa numirii vreunui om „Tată"; *conştienţa ta* e Tatăl a tot ceea ce eşti. Din nou, ţi se spune, „să nu întrebaţi pe nimeni de sănătate pe drum" *[Luca 10:4; 4Regi/2Împăraţi 4:29]*. Nu privi la niciun om ca la o autoritate. De ce ai cere omului permisiunea de a exprima, când îţi dai seama că lumea ta, în fiecare detaliu, a început în tine şi e menţinută de tine ca singur centru conceptional?

Întreaga ta lume poate fi asemănată cu spaţiul solidificat ce oglindeşte credinţele şi acordurile tale, proiectate de o *prezenţă* fără formă, fără faţă – EU SUNT-ul tău. Redu întregul la substanţa lui primordială şi nimic nu va rămâne în afara ta, o *prezenţă* fără dimensiuni, cel care a conceput totul.

Cel care concepe ţine de o lege aparte. Concepţiile, sub această lege, nu trebuie măsurate după realizări trecute sau modificate de capacităţile actuale, pentru că, fără a avea gând, concepţia se exprimă pe sine într-un mod necunoscut omului.

Cufundă-te tainic înlăuntru şi însuşeşte-ţi noua conştienţă. Simte-te a fi ea, şi limitările trecute se vor pierde complet şi uşor ca zăpada într-o zi fierbinte de vară. Nici nu-ţi vei aminti fostele limitări; ele nu au făcut niciodată parte din această nouă conştienţă. La această renaştere s-a referit Iisus când i-a spus lui Nicodim, „Trebuie să vă naşteţi de sus" *[sau, „din nou", Ioan 3:7]*; nu era nimic altceva decât mutarea de la o stare de conştienţă la alta.

„Orice veţi cere întru numele Meu, aceea voi face" *[Ioan 14:13; similar, Ioan 15:16; Ioan 16:23]*. Aceasta nu înseamnă, desigur, să ceri în cuvinte, pronunţând sunete cu buzele, Dumnezeu sau Iisus Hristos, fiindcă milioane au cerut în felul acesta, fără rezultate. A te simţi a fi un lucru înseamnă să ceri acel lucru în Numele Său. EU SUNT e prezenţa fără nume. A te simţi a fi bogat înseamnă a cere bogăţie în Numele Lui. EU SUNT e necondiţionat. Nu e nici bogat nici sărac, nici puternic şi nici slab. Cu alte cuvinte, în EL nu e nici grec nici evreu, încătuşat ori liber, bărbat sau femeie. Acestea sunt toate concepţii sau limitări ale celui fără de limite, şi astfel, nume ale Celui fără de Nume. A te simţi a fi ceva înseamnă a cere Celui fără de Nume, EU SUNT, să exprime acel nume sau acea natură.

„Cere orice vrei în Numele Meu însuşindu-ţi natura lucrului dorit şi Eu ţi-l voi da ţie."

EU SUNT EL

Căci dacă nu credeți că EU SUNT [EL], veți muri
în păcatele voastre" – Ioan 8:24

„Toate prin El s-au făcut; şi fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut" *[Ioan 1:3]*. Asta e o vorbă greu de acceptat de cei crescuți în sisteme ortodox-religioase variate, dar iacătă-o. Toate lucrurile, bune, rele şi neutre, au fost făcute de Dumnezeu. „Şi a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut" *[Geneza/Facerea 1:27]*.

Şi ca să adauge, aparent, la această confuzie, se mai spune, „Şi a privit Dumnezeu toate câte a făcut şi iată erau bune foarte" *[Geneza/Facerea 1:31]*. Ei? Ce vei face în privința acestei aparente anomalii? Cum va corela omul toate lucrurile ca fiind bune, când ceea ce e el învățat neagă acest fapt? Fie înțelegerea lui Dumnezeu e greşită, fie ceva e radical în neregulă cu învățăturile omului.

„Toate sunt curate pentru cei curați *[iar pentru cei întinați şi necredincioşi nimeni nu este curat, ci li s-au întinat lor şi mintea şi cugetul", Tit/Titus 1:15]*. Aceasta e o altă afirmație profund uluitoare. Toți oamenii „buni", „oamenii-sfinți", sunt cei mai mari prohibiționişti.

Adaugă afirmațiilor de mai sus pe aceasta, „nici o osândă nu este acum asupra celor ce sunt în Hristos Iisus" *[Romani 8:1]*, şi vei obține o stavilă de netrecut pentru auto-numiții judecători ai lumii. Asemenea afirmații nu înseamnă nimic pentru de-sine-drepții judecători ce orbeşte schimbă şi distrug umbre. Ei continuă în credința fermă că îmbunătățesc lumea. Omul, neştiind că lumea lui e conştiența sa individuală revărsată în afară, trudeşte în van să se conformeze părerilor altora în loc să se conformeze uneia şi singurei păreri existente, anume, propria lui judecată de sine.

Când Iisus Şi-a descoperit *conştiența* a fi această minunată lege a auto-guvernării, a declarat, „Şi Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca şi ei să fie sfințiți prin adevăr" *[Ioan 17:19]*. El ştia că propria conştiență este singura realitate, că lucrurile concretizate nu erau nimic mai mult decât stări diferite ale conştienței. Iisus i-a avertizat pe cei care-L urmau să caute mai întâi Împărăția Cerurilor (acea stare a conştienței care ar produce lucrul dorit) şi toate lucrurile li se vor adăuga *[Matei 6:33]*. A mai afirmat şi că „EU SUNT adevărul" *[Ioan 14:6]*. El ştia că *adevărul*, sau cauza a toate cele pe care omul le vede ca fiind lumea lui, era *conştiența* omului.

Iisus a realizat că lumea era făcută după asemănarea omului. El ştia că omul îşi vede lumea a fi ceea ce este, pentru că omul este ceea ce este. Pe scurt, concepția omului despre sine determină ceea ce el îşi vede lumea a fi.

Toate lucrurile sunt făcute de Dumnezeu (conştiința) şi fără El, nimic nu e făcut din ceea ce e făcut *[Ioan 1:3]*. Creația e judecată ca fiind bună, şi încă „bună foarte", deoarece este asemănarea perfectă a acelei conştiențe care a produs-o. A fi conştient de a fi un lucru şi apoi să te vezi exprimând altceva decât ceea ce eşti conştient a fi e o violare a legii firii; astfel, nu ar fi bună. Legea firii nu e încălcată niciodată; omul veşnic se vede pe sine exprimând ceea ce e el conştient a fi. Fie bună, rea sau neutră, este, totuşi, o asemănare perfectă a concepției sale de sine; e bună şi e „bună foarte".

Nu numai că toate lucrurile sunt făcute de Dumnezeu, toate lucrurile sunt făcute din Dumnezeu. Toate sunt vlăstarele lui Dumnezeu. Dumnezeu este unul. Lucrurile sau diviziunile sunt proiecții ale unicului. Dumnezeu fiind unul, El trebuie să Se poruncească pe Sine a fi aparentul altceva, fiindcă nu e nimic altceva. Absolutul nu poate conține în sine ceva ce nu e el însuşi. Dacă putea, nu mai era absolutul, unicul. Poruncile, pentru a fi eficiente, trebuie să fie date sieşi. „EU SUNT Cel Ce SUNT" este singura poruncă eficientă. „EU SUNT Domnul şi afară de Mine nu e altul" *[Isaia 45:5; Ioel/Ioil 2:27]*. Nu poți porunci la ce nu e. Cum nu e altul, trebuie să îți porunceşti ție a fi ceea ce vei părea a fi.

Să clarific ce înțeleg prin „poruncă eficientă". Nu repeți ca un papagal afirmația, „EU SUNT Cel Ce SUNT"; asemenea repetiții seci ar fi atât stupide cât şi zadarnice. Nu cuvintele sunt cele care îi dau eficiența; este conştiența de a fi lucrul cea care o face eficientă. Când spui „EU SUNT", te declari *a fi*. Cuvintele „cel ce/ceea ce" din afirmația „EU SUNT Cel Ce EU SUNT" indică ceea ce ai vrea tu să fii. Al doilea „EU SUNT" din citat e strigătul de izbândă.

Toată drama asta are loc înlăuntru, cu sau fără a folosi cuvinte. Stai neclintit şi cunoaşte că TU EŞTI. Această liniște e obținută observând *observatorul*. Repetă încet dar cu trăire, „EU SUNT – EU SUNT", până ce vei fi pierdut toată conştiența despre lume şi te cunoşti ca doar *fiind*. Conştiența, *cunoaşterea că eşti,* este Atotputernic Dumnezeu; EU SUNT. După ce s-a atins asta, defineşte-te ca fiind ceea ce doreşti să fii simțindu-te a fi lucrul dorit: EU SUNT *acela*. Această înțelegere că eşti lucrul dorit va cauza un fior să-ți străbată întreaga ființă. Când convingerea e stabilită şi crezi cu adevărat că eşti ceea ce doreşti să fii, atunci, al doilea „EU SUNT" e exprimat ca un strigăt al victoriei. Această revelație mistică a lui Moise poate fi văzută ca trei paşi distincți: EU SUNT; EU SUNT liber; EU chiar SUNT!

Nu contează cum sunt aparențele din jurul tău. Toate lucrurile fac loc pentru venirea Domnului. EU SUNT Domnul venind în asemănarea a ceea ce sunt conştient a fi. Toți locuitorii pământului nu-mi pot sta înainte sau să-mi pună la îndoială autoritatea de a fi ceea e EU SUNT conştient că SUNT *[„Toți locuitorii pământului sunt socotiți ca o nimica şi El face ce voieşte cu oştirea cerească şi cu locuitorii pământului şi nimeni nu poate să-L împiedice la lucrul Lui şi să-I zică: ‚Ce faci Tu?'", Daniel 4:32]*.

„EU SUNT lumina lumii" *[Matei 5:14; Ioan 8:12]*, cristalizându-se în forma concepției mele despre mine. Conştiența este lumina eternă care se cristalizează numai prin intermediul concepției tale despre sine.

Schimbă-ți concepția despre tine şi vei schimba automat lumea în care trăieşti. Nu încerca să schimbi oamenii; ei sunt numai mesageri, spunându-ți *cine eşti*. Reevaluează-te şi ei îți vor confirma schimbarea.

Acum vei înțelege de ce Iisus S-a sfințit pe Sine în loc să sfințească pe alții *[Ioan 17:19],* de ce pentru cei puri toate sunt pure *[Tit/Titus 1:15]*, de ce în Hristos Iisus (conştiența trezită) nu e nicio osândire *[Romani 8:1]*. Trezeşte-te din somnul osândirii şi dovedeşte principiul vieții. Încetează nu numai judecarea altora, dar şi osândirea ta proprie.

Ascultă revelația celui luminat, „Ştiu şi sunt încredințat în Domnul Iisus că nimic nu este întinat prin sine, decât numai pentru cel care gândeşte că e ceva întinat *[pentru acela întinat este" Romani 14:14]* şi, iar, „Fericit este cel ce nu se judecă pe sine în ceea ce aprobă!" *[Romani 14:22]*.

Încetează să te mai întrebi dacă eşti sau nu vrednic sau nevrednic de a te revendica a fi ceea ce doreşti să fii. Vei fi osândit de lume numai atâta timp cât te vei osândi tu însuți.

Nu trebuie să produci nimic. Lucrările sunt săvârşite. Principiul prin care toate lucrurile sunt făcute şi fără de care nimic nu e făcut din ce e făcut este etern. Tu eşti acest principiu. *Conştiința ta de a fi* este această lege veşnică. Asumă-ți conştiența a ceea ce doreşti să exprimi. Revendic-o până ce devine o manifestare naturală. Simte-o şi trăieşte înlăuntru acel sentiment până ce îl faci adevărata ta natură.

Iată o formulă simplă. Ia-ți atenția de la concepția ta actuală de sine şi plaseaz-o pe acel ideal al tău, idealul pe care l-ai avut până acum, deşi dincolo de puterile tale. Revendică-te a fi idealul tău, nu ca ceva ce vei fi în timp, ci ca ceea ce eşti în prezentul imediat. Fă asta, şi lumea ta actuală a limitărilor se va dezintegra pe măsură ce noua ta revendicare se înalță precum fenixul din propria lui cenuşă.

„Să nu vă temeți, nici să vă spăimântați de mulțimea aceasta mare, căci războiul nu este al vostru, ci al lui Dumnezeu" *[2Cronici/2Paralipomena 20:15]*. Tu nu lupți împotriva problemei tale; problema ta va trăi numai atâta timp cât eşti conştient de ea. Ia-ți atenția de la problema ta şi multitudinea de motive din cauza cărora nu-ți poți obține idealul. Concentrează-ți în întregime atenția pe lucrul dorit.

„Lasă tot şi vino după Mine" *[Matei 8:22; 9:9; Luca 5:27]*. În fața obstacolelor aparent cât munții, revendică-ți libertatea. Conştiența libertății este Tatăl libertății. Are o cale de a se exprima pe sine de care nici un om nu ştie.

„Nu voi aveți să vă luptați de astă dată; dar înşirați-vă, stați şi priviți izbăvirea Domnului, pe care o va trimite El vouă" *[2Cronici/2Paralipomena 20:17]*.

„EU SUNT Domnul". EU SUNT (conştiența ta) este Domnul. Conştiența că lucrul e făcut, că lucrarea e săvârşită, este Domnul oricărei situații. Ascultă cu atenție promisiunea, „Nu voi aveți să vă luptați de astă dată; dar înşirați-vă, stați şi priviți izbăvirea Domnului, pe care o va trimite El vouă" *[2Cronici/2Paralipomena 20:17]*.

Vouă *[ție]*! Acea conștiență particulară cu care ești tu identificat este Domnul înțelegerii. El, fără ajutor, va stabili lucrul asupra căruia s-a făcut înțelegerea pe pământ.

Poți tu, în fața armatelor de motive din a căror cauză nu se poate face un lucru, intra liniștit într-o înțelegere cu Domnul că e deja făcut? Poți tu, acum, că L-ai găsit pe Domnul a fi conștiența ta de sine, deveni conștient de faptul că bătălia e câștigată? Poți tu, indiferent de cât de aproape și amenințător pare a fi inamicul, continua în încrederea ta, stând neclintit, știind că victoria e a ta? Dacă poți, vei vedea mântuirea Domnului.

Amintește-i, răsplata e a celui ce îndură *[Matei 24:13]*. Stai liniștit/neclintit *[Psalm 46:10]*. „A sta liniștit/neclintit" înseamnă convingerea profundă că totul e bine; e gata, s-a terminat. Indiferent de ce auzi sau vezi, rămâi nemișcat, conștient de a fi victorios la sfârșit. Toate lucrurile sunt făcute prin asemenea înțelegeri, și fără o asemenea înțelegere, nimic nu e făcut din ceea ce e făcut *[Ioan 1:3]*. „EU SUNT cel ce SUNT" *[Ieșirea/Exodul 3:14]*.

În Apocalipsă, se consemnează că un cer nou și un pământ nou vor apărea *[21:1]*. Lui Ioan, arătându-i-se această viziune, i s-a spus să scrie, „Făcutu-s-a" *[„s-a săvârșit", 21:6]*. Cerul e conștiența ta, iar pământul, starea ei solidificată. Așadar, acceptă, la fel ca Ioan – „Făcutu-s-a".

Tot ce ți se cere ție, celui care cauți o schimbare, este să te înalți la nivelul a ceea ce dorești; fără să zăbovești asupra modului de exprimare, consemnează că s-a isprăvit, *simțind* naturaleța de a fi acea schimbare.

Iată o analogie care te-ar putea ajuta să înțelegi acest mister.

Să presupunem că ai intrat într-un cinematograf tocmai când filmul prezentat e spre sfârșit. Tot ce ai văzut din film a fost finalul fericit. Pentru că voiai să vezi întreaga poveste, ai așteptat să ruleze din nou. Odată cu secvențele ce duc spre punctul culminant, eroul e înfățișat ca fiind acuzat, împresurat de dovezi false și toate cele menite să smulgă lacrimile audienței. Dar, tu, cunoscând perfect finalul, rămâi calm, înțelegând că, indiferent de aparentele direcții ale filmului, sfârșitul deja a fost definit.

În mod similar, îndreaptă-te spre finalul a ceea ce cauți; fii martor al finalului său fericit *simțind* conștient că exprimi și ai deja ceea ce dorești să exprimi și să ai; iar tu, prin credință, deja înțelegând finalul, vei avea încrederea născută din această cunoaștere. Această cunoaștere te va susține prin intervalul necesar de timp care-i ia filmului să se desfășoare. Nu cere ajutor omului; *simte*, „Făcutu-s-a", revendicându-te conștient a fi, acum, ceea ce, ca om, speri să fii.

FACĂ-SE VOIA TA

„Facă-se nu voia Mea, ci a Ta.” – Luca 22:42

„Dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă” *[Luca 22:44; „Părintele Meu, dacă nu este cu putință să treacă acest pahar, ca să nu-l beau, facă-se voia Ta”, Matei 26:42; „Depărtează paharul acesta de la Mine. Dar nu ce voiesc Eu, ci ceea ce voieşti Tu”, Marcu 14:36]*. Această resemnare nu e o oarbă realizare că „Eu nu fac nimic de la Mine, Tatăl din Mine, El face lucrarea” *[„Eu nu pot să fac de la Mine nimic; precum aud, judec; dar judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut la voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis”, Ioan 5:30; „Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl – Care rămâne întru Mine – face lucrările Lui”, Ioan 14:10]*.

Când vrea ceva, omul încearcă să facă acel ceva ce acum nu există să apară în timp şi spațiu. Prea adesea nu suntem conştienți de ceea ce facem de fapt. Afirmăm la nivel subconştient că nu avem capacitatea de expresie. Ne spunem dorința în speranța de a obține capacitățile necesare într-un timp viitor. „EU nu SUNT, dar voi fi”.

Omul nu îşi dă seama că propria conştiență e Tatăl Care face lucrarea, aşa că el încearcă să exprime ceea ce el nu e conştient a fi. Atari trude sunt condamnate eşecului; numai prezentul se exprimă. Dacă nu sunt conştient a fi ceea ce caut, nu o voi găsi. Dumnezeu (conştiența ta) este substanța şi plinătatea a toate. Voia Domnului este recunoaşterea a ceea ce e, nu a ceea ce va fi. În loc să înțelegem asta ca „Facă-se voia Ta”, vezi-o ca „S-a făcut voia Ta”. Lucrările sunt săvârşite.

Principiul prin care toate lucrurile sunt făcute vizibile este etern. „Ochii nu au văzut, nici urechile nu au auzit şi nici în inimile oamenilor nu s-au suit lucrurile pe care Dumnezeu, pentru cei care iubesc Legea, le-a pregătit” *[„Ci precum este scris: ‚Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, pe acestea le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El’. Iar nouă ni le-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, fiindcă Duhul toate le cercetează, chiar şi adâncurile lui Dumnezeu”, 1Corinteni 2:9-10]*.

Când un sculptor priveşte la o bucată de marmură fără formă, el vede, îngropată în masa ei brută, opera sa de artă săvârşită. Sculptorul nu-şi face capodopera, el numai o dezvăluie îndepărtând acea parte de marmură care ascunde concepția lui.

Acelaşi lucru se aplică şi la tine. În conştiența ta fără formă stă îngropat tot ceea ce te vei concepe vreodată a fi. Recunoaşterea acestui adevăr te va transforma din lucrătorul neiscusit ce *încearcă s-o facă* în marele artist care *o recunoaşte a fi deja* o capodoperă.

Revendicarea ta că deja eşti acum ceea ce vrei să fii va înlătura vălul întunericului omenesc şi astfel ți se va dezvălui perfect revendicarea; *EU SUNT acela*. Voia Domnului s-a exprimat prin cuvintele văduvei, „E bine” *[„e sănătos”, probabil 4Regi 4:27]*. Voia omului ar fi fost, „Va fi bine” *[„va fi sănătos”]*. A afirma, „Voi fi bine” înseamnă a spune, „Sunt bolnav”. Dumnezeu, Eternul Acum, nu e batjocorit de cuvinte sau repetiții zadarnice. Dumnezeu personifică încontinuu ceea ce este. De aceea, resemnarea lui Iisus (Care S-a făcut egal cu Dumnezeu) a însemnat întoarcerea de la recunoaşterea lipsei (pe care o indică viitorul prin „Voi fi”) la recunoaşterea avutului, revendicând, „EU SUNT acel lucru; s-a săvârşit; mulțumescu-Ți, Tată”.

Acum vei înțelege înțelepciunea din cuvintele profetului când afirmă, „Cel slab să zică: ‚EU SUNT tare!’”, Ioel/Ioil 3:10/4:10. Omul, în orbirea lui, nu va lua în seamă sfatul profetului; el continuă să se revendice a fi slab, sărac, nenorocit şi toate celelalte expresii nedorite din care încearcă să se elibereze, revendicând prosteşte că va fi liber de aceste caracteristici în aşteptarea viitorului. Asemenea gânduri încalcă singura lege care îl poate elibera vreodată.

E numai o singură uşă prin care ceea ce cauți poate intra în lumea ta. „EU SUNT Uşa” *[Ioan 10:9]*.

Când spui, „EU SUNT”, te declari a fi, persoana întâi, timpul prezent; nu e niciun viitor. A şti că EU SUNT înseamnă a fi *conştient de a fi*. Conştiența e singura uşă. Dacă nu eşti conştient a fi ceea ce cauți, cauți în zadar.

Dacă judeci după aparenţe, vei continua să fii înrobit de evidenţa simţurilor tale. Pentru a rupe această vrajă hipnotică a simţurilor, ţi se spune, „Mergi înăuntru şi închide uşa” *[„Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie”, Matei 6:6]*. Uşa simţurilor trebuie bine-închisă înainte ca noua ta revendicare să fie onorată. A închide uşa simţurilor nu este atât de dificil precum pare la început. Se face fără efort.

E cu neputinţă să slujeşti la doi stăpâni în acelaşi timp *[Matei 6:24, Luca 16:13]*. Stăpânul la care serveşte omul este cel de care omul *e conştient a fi*. Sunt Domn şi Stăpân a ceea ce *sunt conştient a fi.* Nu e niciun efort pentru mine să conjur sărăcia, dacă sunt conştient a fi sărac. Slujitorul meu (sărăcia) este silit să mă urmeze (conştientul de sărăcie) atâta timp cât EU SUNT (Domnul) conştient a fi sărac.

În loc de a lupta împotriva evidenţei simţurilor, te revendici a fi ceea ce doreşti să fii. În timp ce atenţia ta se aşează pe revendicarea aceasta, uşile simţurilor se închid automat în faţa fostului tău stăpân (ceea ce erai conştient a fi). Pe când te laşi pierdut în sentimentul de a fi (ceea ce revendici acum a fi adevărat despre tine), uşile simţurilor se deschid din nou, dezvăluindu-ţi lumea a fi expresia perfectă a ceea ce eşti conştient a fi.

Să urmăm exemplul lui Iisus, Care a realizat că, om fiind, nu putea face nimic pentru a-Şi schimba imaginea prezentă a lipsei. A închis uşa simţurilor Sale în faţa problemei Sale şi S-a dus la Tatăl, Cel pentru Care toate lucrurile sunt cu putinţă *[Matei 19:26; Marcu 9:23; 10:27; 14:36; Luca 18:27; Fapte 8:37]*.

Negându-Şi evidenţa simţurilor, S-a revendicat a fi tot ceea ce, cu o clipă mai devreme, simţurile Sale Îi spuneau că nu era. Ştiind că întotdeauna conştienţa îşi exprimă asemănarea pe pământ, El a rămas în conştienţa revendicată până ce uşile (simţurile Sale) s-au deschis şi au confirmat stăpânirea Domnului.

Aminteşte-ţi, EU SUNT este Domnul a toate. Nu mai întrebuinţa nicicând voia omului care revendică „Eu voi fi”. Fii resemnat ca Iisus şi revendică, „EU SUNT acela”.

NICI UN ALT DUMNEZEU

EU SUNT Cel dintâi şi Cel de pe urmă
şi nu este alt dumnezeu afară de Mine! – Isaia 44:6

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Care te-am scos
din pământul Egiptului, din casa robiei.
Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. – Deuteronomul 5:6,7

„Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine”. Cât timp omul întreţine o credinţă într-o putere în afara lui, atâta timp se va priva pe sine de fiinţa care el este. Fiecare credinţă în puteri în afara sa, fie pentru bine sau rău, va deveni matriţa imaginii turnate a idolatriei.

Credinţele în puterea medicamentelor de a lecui, dietelor de a întări, banilor de a da siguranţă, sunt cămătari de valori sau de bani care trebuie uzurpaţi *[Matei 21:12; Marcu 11:15; Luca 19:45; Ioan 2:14,15]* de la puterea prin care apoi omul poate manifesta fără greş respectivele calităţi. Această înţelegere izgoneşte schimbătorii de bani din Templu. Voi sunteţi Templul lui Dumnezeu Cel Viu *[„Nu ştiţi, oare, că voi sunteţi templu al lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi?”, 1Corinteni 3:16; „Sau nu ştiţi că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt care este în voi, pe care-L aveţi de la Dumnezeu şi că voi nu sunteţi ai voştri?”, 1Corinteni 6:19; „Sau ce înţelegere este între templul lui Dumnezeu şi idoli? Căci noi suntem templu al Dumnezeului celui viu, precum Dumnezeu a zis că: ‚Voi locui în ei şi voi umbla şi voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu’”, 2Corinteni 6:16]*, un Templu făcut fără mâini. „Scris este: , Casa Mea, casă de rugăciune se va chema’, iar voi o faceţi peşteră de tâlhari!” *[Matei 21:13; „Căci templul Meu, locaş de rugăciune se va chema pentru toate popoarele”, Isaia 56:7]*.

Hoţii care te privează sunt propriile tale credinţe. Este credinţa ta într-un lucru, nu lucrul în sine, cea care te ajută. Există o singură putere: EU SUNT EL. Din cauza credinţei tale în lucruri din afară, le atribui putere transferând puterea care eşti tu în lucruri din afară. Înţelege că tu însuţi eşti puterea pe care ai dat-o din greşeală condiţiilor externe. Biblia compară omul fixat în opinii cu o cămilă care n-ar putea trece prin urechea acului *[Matei 19:24; Marcu 10:25; Luca 18:25]*. „Urechea acului” la care se face referire era o poartă mică în zidurile Ierusalimului, atât de îngustă încât o cămilă nu putea trece prin ea până ce era eliberată de povară. Omul bogat, adică cel împovărat de false concepte omeneşti, nu poate intra în Împărăţia Cerurilor până ce nu se debarasează de poverile sale *[Matei 19:23]*, aşa cum nu poate nici cămila trece prin mica poartă.

Omul se simte atât de în siguranţă în legile, opiniile şi credinţele sale făcute de om, încât le investeşte cu o autoritate pe care nu o au. Satisfăcut că atotcunoaşterea sa e totul, el rămâne neştiutor că toate aparenţele sunt numai stări ale minţii exteriorizate. Dacă ar realiza asta, conştienţa unei calităţi ar exterioriza acea calitate, fără ajutorul vreunei sau mai multor valori şi ar stabili unica valoare, propria lui conştienţă.

„Dar Domnul este în templul Său cel sfânt” [*Habacuc/Avacum 2:20]*. Conştienţa sălăşluieşte în ceea ce este conştientă a fi. EU SUNT este Domn şi omul, templul Său. Ştiind despre conştienţă că se concretizează pe sine, omul trebuie să-i ierte pe toţi oamenii pentru că sunt ceea ce sunt. El trebuie să realizeze că toţi exprimă (fără ajutorul altora) ceea ce sunt ei conştienţi a fi. Petru, omul iluminat sau disciplinat, ştia că o schimbare a conştienţei ar produce o schimbare a expresiei. În loc de a simpatiza cu cerşetorii de-o viaţă de la poarta templului, a declarat, „Argint şi aur nu am (pentru tine), dar ce am (conştienţa de libertate), îţi dau *[– În Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, scoală-te şi umblă”, Fapte 3:6]*.

„Înflăcărează darul lui Dumnezeu din tine” *[„Îţi amintesc să aprinzi şi mai mult din nou harul lui Dumnezeu, care este în tine”, 2Timotei 1:6]*. Încetează a mai cerşi; revendică-te a fi ceea ce hotărăşti să fii. Fă asta şi vei sări şi tu din lumea schilozilor în lumea libertăţii, cântând osanale Domnului, EU SUNT. „Mai mare este Cel ce e în voi, decât cel ce este în lume” *[1Ioan 4:4]*. Acesta e strigătul fiecăruia care îşi află propria *conştiinţă de a fi* ca fiind Dumnezeu. Recunoaşterea acestui lucru de către tine va curăţa automat templul, conştienţa ta, de hoţi şi tâlhari, redându-ţi stăpânirea peste lucruri pe care ai pierdut-o în momentul în care ai uitat porunca, „Să n-ai alţi dumnezei afară de Mine!”

PIATRA DE TEMELIE

[Eu, ca un înţelept meşter, am pus temelia; iar altul zideşte.]
Dar fiecare să ia seama cum zideşte;
Căci nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea pusă, care este Iisus Hristos.
Iar de zideşte cineva pe această temelie: aur, argint, sau pietre scumpe, lemne, fân, trestie,
Lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi ziua Domnului. – 1Corinteni 3:10-13

Temelia a toată expresia este conştienţa. Încearcă omul cât o vrea, el nu poate găsi o altă cauză a manifestării în afară de conştienţa lui de a fi. Omul gândeşte că a găsit cauza bolii în microbi, cauza războiului în ideologii politice conflictuale şi lăcomie. Toate aceste descoperiri ale omului, catalogate drept esenţă a Înţelepciunii, sunt nebunie în ochii lui Dumnezeu.

Există o singură putere şi această putere e Dumnezeu (conştienţa). Ucide; dă viaţă; răneşte; vindecă; face toate lucrurile, bune, rele sau neutre.

Omul se mişcă într-o lume care nu e nici mai mult nici mai puţin decât conştienţa lui concretizată. Neştiind asta, el se războieşte cu reflecţiile sale în timp ce el ţine vie lumina şi imaginile care proiectează reflecţiile. „EU SUNT lumina lumii" *[Matei 5:14; Ioan 8:12]*. EU SUNT (conştienţa) e lumina. Ceea ce sunt conştient a fi (concepţia mea despre mine) – cum ar fi „Sunt bogat", „Sunt sănătos", „Sunt liber" – reprezintă imaginile. Lumea e oglinda ce măreşte tot ce EU SUNT conştient a fi.

Încetează să tot încerci a schimba lumea, fiindcă e numai o oglindă. Tentativa omului de a schimba lumea prin forţă e la fel de nerodnică precum spargerea unei oglinzi în speranţa de a-şi schimba faţa. Lasă oglinda şi schimbă-ţi faţa. Lasă lumea în pace şi schimbă-ţi concepţiile despre tine. Reflecţia va fi apoi satisfăcătoare.

Libertatea sau închisoarea, satisfacţia sau frustrarea pot fi diferenţiate numai de conştiinţa de a fi. Indiferent de problema ta, durata sau magnitudinea ei, atenţia ascuţită la aceste instrucţiuni va elimina, într-un timp uluitor de scurt, chiar şi amintirea problemei. Pune-ţi următoarea întrebare: „Cum m-aş simţi de aş fi liber?". În chiar clipa în care îţi pui sincer întrebarea asta, vine răspunsul. Nici un om nu-i poate spune altuia satisfacţia dorinţei sale împlinite. Rămâne pentru fiecare în înlăuntrul său să experimenteze sentimentul şi bucuria schimbării sale automate de conştienţă.

Sentimentul sau fiorul care vine în răspuns la această auto-chestionare este starea-Tată a conştienţei sau Piatra de Temelie pe care schimbarea conştientă se zideşte. Cum exact se va întrupa acest sentiment, nimeni nu ştie, dar se va întrupa; Tatăl (conştienţa) are căi pe care omul nu le pătrunde *[Romani 11:33]***; e legea neschimbătoare.**

Toate lucrurile îşi exprimă natura. Purtând un sentiment, devine natura ta. Ar putea lua o clipă sau un an – depinde în întregime de gradul de convingere. Îndoielile dispărând şi tu simţindu-te „EU SUNT aceasta", începi să dezvolţi fructul sau natura lucrului care te simţi a fi. Când cineva cumpără o pălărie nouă sau o pereche de pantofi, el crede că toată lumea ştie că sunt noi. Se simte nefiresc cu noile sale achiziţii – până ce devin o parte din el. Acelaşi lucru se aplică la purtarea noii stări de conştienţă. Când îţi pui întrebarea, „Cum m-aş simţi dacă dorinţa mea ar fi împlinită în acest moment?", răspunsul automat, până ce se acomodează prin timp şi folosinţă, e, în realitate, *jenant*. Perioada de ajustare pentru a realiza acest potenţial al conştienţei este comparabilă cu noutatea purtării articolelor de îmbrăcăminte.

Neştiind că propria ta conştienţă se reflectă pe sine în condiţiile din jurul tău, ca şi femeia lui Lot, tu priveşti înapoi continuu spre problema ta şi iar devii hipnotizat de aparenta sa naturaleţe *[Geneza/Facerea 19]*. Ia seama la vorbele lui Iisus (mântuirea): **„Lasă tot şi vino după Mine"** *[Matei 4:19; Matei 8:22; Matei 16:24; Matei 19:21; Marcu 1:17; Marcu 8:34; Marcu 10:21; Luca 9:23; Luca 18:22]*.

„Lasă morţii să-şi îngroape morţii lor" *[Matei 8:22; Luca 9:60]*. Se poate să te fi hipnotizat problema ta prin realitatea şi naturaleţea ei aparente încât îţi vine greu să porţi noul sentiment sau conştiinţă a mântuirii tale. Însă trebuie să-ţi asumi aceste veşminte, de e să ai rezultate. Piatra (conştienţa) pe care au respins-o ziditorii (n-ar purta-o) *[Psalm 118/117:22; Matei 21:42; Marcu 12:10; Luca 20:17; Fapte 4:11; 1Petru 2:4;7]* este principala piatră unghiulară şi altă fundaţie nimeni nu poate aşeza.

CELUI CE ARE

Luaţi seama deci cum auziţi;
celui ce are i se va da;
iar de la cel ce nu are, şi ce i se pare că are se va lua de la el. – Luca 8:18

Biblia, care este cea mai mare carte psihologică scrisă vreodată, avertizează omul să fie conştient de ceea ce aude; apoi urmează această atenţionare prin afirmaţia, „*iar de la cel ce nu are, şi ce i se pare că are se va lua de la el*”. Deşi mulţi privesc la această afirmaţie ca la una dintre cele mai crude şi nedrepte dintre zicerile atribuite lui Iisus, rămâne totuşi o lege dreaptă şi milostivă bazată pe principiul de expresie neschimbător al vieţii.

Necunoaşterea de către om a funcţionării legii nu îl exonerează, nici nu-l fereşte de rezultate. Legea e impersonală şi astfel nepărtinitoare *[Fapte 10:34; Romani 2:11]*. Omul e avertizat să fie selectiv în ceea ce aude şi acceptă ca adevărat. Tot ceea ce omul acceptă ca adevărat lasă o impresie pe conştienţa sa şi trebuie, în timp, să fie dovedit sau infirmat. Auzul intuitiv este mijlocul perfect prin care omul înregistrează impresii. Un om trebuie să se disciplineze pentru a auzi numai ceea ce vrea să audă, indiferent de zvonuri sau evidenţa contrară a simţurilor sale. Condiţionându-şi auzul perceptiv, el va reacţiona doar la acele impresii asupra cărora a consimţit. Această lege nu dă greş niciodată. Condiţionat deplin, omul devine incapabil de a auzi altceva decât ceea ce contribuie la dorinţa sa.

Dumnezeu, după cum ai descoperit, este acea conştienţă necondiţionată care îţi dă tot ceea ce eşti conştient a fi. A fi *conştient a fi* ori *a avea ceva* înseamnă a fi sau a avea ceea ce eşti conştient a fi. Pe acest principiu neschimbător stau toate lucrurile. Este imposibil pentru orice să fie altceva decât ceea ce este conştient a fi. „Celui ce are (ceea ce este el conştient a fi) i se va da”. Bun, rău, neutru – nu contează – omul primeşte însutit ceea ce este el conştient a fi. În consecinţa acestei neschimbătoare legi, „Celui ce nu are, i se va lua şi i se va adăuga celui ce are”, bogatul devine mai bogat, săracul mai sărac. Poţi spori numai ceea ce eşti conştient a fi.

Toate lucrurile gravitează spre acea conştienţă cu care sunt în rezonanţă. Similar, toate lucrurile se desprind de acea conştienţă cu care nu sunt în rezonanţă. Împarte averea lumii în mod egal între toţi oamenii şi, în scurt timp, aceste diviziuni egale vor fi tot disproporţionate cum au fost. Averea îşi va găsi drumul înapoi spre buzunarele celor de la care a fost luată. În loc să te alături corului celor care „n-au şi n-au” şi care vor să-i distrugă pe cei care au, recunoaşte această neschimbătoare lege a expresiei. Defineşte-te conştient ca fiind ceea ce doreşti.

Odată definită, revendicarea ta conştientă stabilită, continuă în această încredere până ce răsplata este primită. La fel de sigur cum ziua urmează nopţii, orice atribut, revendicat conştient, se va manifesta pe sine. Astfel, ceea ce lumii ortodoxe adormite îi pare o lege crudă şi nedreaptă devine celui iluminat una dintre cele mai milostive şi juste afirmaţii ale adevărului.

„N-am venit să stric, ci să împlinesc” *[Matei 5:17]*. Nimic nu e distrus, de fapt. Orice aparentă distrugere este rezultatul schimbării în conştienţă. Conştienţa veşnic umple din plin starea în care sălăşluieşte. Starea din care se detaşează conştienţa pare celor nefamiliarizaţi cu această lege a fi distructivă. Totuşi, aceasta e numai pregătitoare unei noi stări de conştienţă. Revendică-te a fi ceea ce vrei, umplut din plin. „Nimic nu e distrus. Totul e împlinit”.

„Celui ce are i se va da”.

CRĂCIUNUL

Iată, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu,
şi vor chema numele Lui Emanuel,
care se tâlcuieşte: „Cu noi este Dumnezeu”. – Matei 1:23.

Una dintre cele mai controversate afirmaţii din Noul Testament vizează conceperea virgină şi Naşterea lui Iisus care i-a urmat, o concepere la care bărbatul nu a luat parte. Se consemnează că o Fecioară a conceput un Fiu fără ajutorul bărbatului, apoi, în secret şi fără efort, a dat naştere conceperii sale. Aceasta e fundaţia pe care se sprijină întreaga creştinătate.

Lumii creştine i se cere să creadă această poveste, fiindcă omul trebuie să creadă incredibilul pentru a-şi exprima din plin măreţia care el este.

Ştiinţific, omul ar putea înclina să respingă întreaga Biblie, ca fiind neadevărată, pentru că raţiunea lui nu-i va îngădui să creadă că o naştere virgină e fiziologic posibilă, dar Biblia este un mesaj pentru suflet şi trebuie interpretată psihologic de va fi ca omul să-i descopere adevărata simbologie. Omul trebuie să înţeleagă această poveste ca o dramă psihologică în loc de o înşiruire de realităţi fizice. Făcând asta, el va descoperi Biblia ca fiind bazată pe o lege care, de e auto-însuşită, va rezulta într-o expresie manifestată ce-i va transcende şi cele mai sălbatice vise de împlinire. Pentru a aplica această lege a auto-expresiei, omul trebuie să se şcolească şi disciplineze în credinţa ce stă pe platforma că „lui Dumnezeu toate Îi sunt cu putinţă” *[Matei 19:26; Marcu 9:23; 10:27; 14:36; Luca 18:27; Fapte 8:37]*.

Datele excepţional de dramatice ale Noului Testament, anume, Naşterea, Moartea şi Învierea lui Iisus au fost calculate şi datate pentru a coincide cu anumite fenomene astronomice. Misticii care au consemnat această poveste au observat că, în anumite anotimpuri ale anului, schimbări benefice de pe pământ coincideau cu schimbări astronomice de sus. Scriind această dramă psihologică, ei au personificat povestea sufletului ca biografie a omului. Folosind aceste schimbări cosmice, au marcat Naşterea şi Învierea lui Iisus pentru a sublinia că aceleaşi schimbări benefice au loc psihologic în conştienţa omului supus legii.

Chiar şi pentru cei care nu reuşesc să o înţeleagă, povestea Crăciunului este una dintre cele mai frumoase poveşti spuse vreodată. Desfăşurată în lumina simbologiei sale mistice, se dezvăluie ca adevărata naştere a fiecărei manifestări din lume.

Această naştere virgină s-a consemnat ca având loc pe 25 decembrie sau, cum o celebrează anumite societăţi secrete, în Ajunul Crăciunului, la miezul nopţii de 24 decembrie. Misticii au stabilit această dată pentru a marca naşterea lui Iisus fiindcă era în relaţie cu marile beneficii pământeşti pe care le semnifică această schimbare astronomică.

Observaţiile astronomice care i-au inspirat pe autorii acestei drame să folosească aceste date erau făcute toate în emisfera nordică; deci din punct de vedere astronomic, opusul ar fi adevărat de ar fi văzut de la latitudini sudice. Totuşi, această poveste era consemnată în nord şi astfel bazată pe observaţii nordice.

Omul a descoperit foarte devreme că soarele juca un rol dintre cele mai importante în viaţa sa, că, fără soare, viaţa fizică aşa cum o ştim, nu putea fi. Deci aceste date de cea mai mare importanţă în povestea vieţii lui Iisus sunt bazate pe poziţia soarelui văzut de pe pământ de la latitudinile nordice.

După ce soarele îşi atinge cel mai înalt punct pe cer în iunie, cade gradual spre sud, luând cu el viaţa lumii plantelor astfel că în decembrie aproape întreaga natură va fi încremenit. De-ar continua să cadă spre sud, întreaga natură ar fi încremenită spre moarte. Totuşi, pe 25 decembrie, soarele îşi începe marea mutare spre nord, aducând cu sine promisiunea mântuirii şi a noii vieţii pentru lume. Cu fiecare zi în care soarele răsare tot mai sus pe cer, omul prinde încredere în mântuirea de moarte prin frig şi înfometare, fiindcă ştie că, pe măsură ce se mută spre nord şi trece de ecuator, întreaga natură se va înălţa din nou, va fi înviată din lungul său somn de iarnă.

Ziua noastră e măsurată de la miez la miez de noapte şi, fiindcă ziua vizibilă începe în est şi se sfârşeşte în vest, anticii spuneau că ziua se naşte din acea constelaţie care ocupa orizontul estic la miezul nopţii. În Ajunul Crăciunului, sau miezul nopţii de 24 Decembrie, constelaţia Fecioarei se înalţă acolo.

Aşa că s-a consemnat că acest Fiu sau Mântuitor al lumii s-a născut din Fecioară. S-a mai consemnat, de asemenea, că această Mamă Fecioară călătorea prin noapte, că s-a oprit la un han şi i s-a dat singura odaie liberă, între animale, şi acolo, într-o iesle, unde se hrănesc animalele, păstorii au găsit Pruncul Sfânt.

Animalele cu care Sfânta Fecioară a fost găzduită sunt sfintele animale ale zodiacului. Acolo, în acel constant mişcător cerc al animalelor astronomice stă Sfânta Mamă, Fecioara, şi acolo o vei vedea în fiecare miez de noapte la 24 decembrie, stând la orizontul răsăritean, când soarele şi mântuitorul lumii îşi începe călătoria spre miazănoapte.

Psihologic, această naştere are loc în om în acea zi când omul îşi descoperă *conştiinţa de a fi* drept soarele şi mântuitorul lumii sale. Când omul cunoaşte semnificaţia afirmaţiei mistice, „Eu sunt lumina lumii" *[Matei 5:14; Ioan 8:12]*, el va realiza că al său EU SUNT, sau conştienţa, este soarele vieţii lui, care soare radiază imagini pe ecranul spaţiului. Aceste imagini sunt în asemănarea a ceea ce el, ca om, este conştient a fi. Astfel, calităţi şi atribute care apar mişcându-se pe ecranul lumii lui sunt într-adevăr proiecţii ale acestei lumini din sine însuşi.

Nenumăratele speranţe şi ambiţii neîmplinite ale omului sunt seminţele care sunt îngropate în conştienţa sau pântecele virgin al omului. Acolo rămân ca seminţele pământului, ţinute în pustiul îngheţat al iernii, aşteptând ca soarele să se mişte spre miazănoapte sau ca omul să se întoarcă la cunoaşterea a cine este el. Întorcându-se, el se mişcă spre miazănoapte prin recunoaşterea adevăratului său sine, revendicând, „EU SUNT lumina lumii".

Când omul îşi descoperă conştiinţa sau EU SUNT-ul a fi Dumnezeu, mântuitorul lumii sale, el va fi ca soarele în trecerea lui nordică. Toate impulsurile şi ambiţiile lui ascunse vor fi atunci încălzite şi stimulate spre naştere prin această cunoaştere a adevăratului său sine. El se va revendica a fi ceea ce până atunci spera a fi. Fără ajutorul vreunui om, se va defini pe sine ca ceea ce doreşte să exprime. Va descoperi că al său EU SUNT este Fecioara ce concepe fără ajutorul bărbatului, că toate concepţiile sale despre sine, când sunt simţite şi fixate în conştienţă, vor fi întrupate cu uşurinţă ca realităţi vii în lumea lui.

Omul va realiza într-o zi că această întreagă dramă are loc în conştienţa lui, că necondiţionata lui conştienţă, sau EU SUNT, este Fecioara Maria dorind să exprime, că prin această lege a auto-expresiei el se defineşte pe sine ca fiind ceea ce doreşte să exprime şi că fără ajutorul sau cooperarea nimănui el va exprima ceea ce conştient s-a revendicat şi definit pe sine ca fiind.

Va înţelege atunci: de ce Crăciunul este fixat pe 25 decembrie, în timp ce Paştele e o dată schimbătoare; de ce întreaga creştinătate se sprijină pe concepţia virgină; că propria lui conştienţă este pântecele virgin sau mireasa Domnului primind impresii ale auto-impregnării şi apoi fără ajutor întrupează aceste impresii ca expresii ale vieţii sale.

RĂSTIGNIREA ŞI ÎNVIEREA

EU SUNT Învierea şi Viaţa; cel ce crede în Mine,
chiar dacă va muri, va trăi. – John 11:25

Misterul Răstignirii *[Crucificării]* şi cel al Învierii sunt atât de întreţesute încât, pentru a fi pe deplin înţelese, cele două trebuie explicate împreună, fiindcă unul îl determină pe celălalt. Misterele sunt simbolizate pe pământ în ritualurile de Vinerea Mare şi Paşti. Ai observat că aniversarea acestui eveniment cosmic, anunţat în fiecare an de Biserică, nu este o dată fixă, aşa cum sunt alte aniversări ce marchează naşteri şi morţi, ci că această zi se schimbă de la an la an, picând oriunde între 22 martie şi 25 aprilie *[cf. ritului catolic, n. tr.]*.

Ziua Învierii este determinată astfel: prima duminică după luna plină în Berbec este celebrată ca Paşti. Berbecul începe în 21 martie şi se încheie aproximativ pe 19 aprilie. Intrarea soarelui în Berbec marchează începutul primăverii. Luna, în tranzitul său lunar în jurul pământului, va forma la un moment-dat între 21 martie şi 25 aprilie o opoziţie cu soarele, care opoziţie e numită lună plină. Prima duminică după ce se produce acest fenomen ceresc este celebrată ca Paşti; vinerea care precede această zi e Vinerea Mare.

Această dată schimbătoare ar trebui să spună celui ce observă să caute o altă interpretare decât cea comun acceptată. Aceste zile nu marchează aniversările morţii şi învierii unui individ care a trăit pe pământ.

Văzut de pe pământ, în trecerea sa nordică din anotimpul primăverii, soarele pare a intersecta *[într-o cruce, n.tr.]* linia imaginară pe care omul o numeşte ecuator. Aşa că se spune de către mistic că se încrucişează sau crucifică pentru ca omul să trăiască. Este semnificativ că imediat după ce are loc acest eveniment, întreaga natură începe să se ridice sau să [re]învie din lungul somn de iarnă. Aşadar, se poate concluziona că această perturbare din natură, în acest anotimp al anului, are legătură directă cu această încrucişare. Astfel, se crede că soarele trebuie să-şi verse sângele de Paşti.

Dacă aceste zile marcau moartea şi învierea unui om, ele ar fi fost fixe, ca să pice în aceeaşi dată în fiecare an, aşa cum toate celelalte evenimente istorice sunt fixe, dar, evident, acesta nu face cazul. Nu s-a intenţionat ca aceste date să marcheze aniversările morţii şi Învierii lui Iisus, omul. Scripturile sunt drame psihologice şi îşi vor dezvălui înţelesul numai când sunt interpretate psihologic. Aceste date sunt potrivite pentru a coincide cu schimbările cosmice care se produc în acest timp al anului, marcând moartea vechiului an şi începutul sau [re]învierea noului an, sau primăvara. Aceste date simbolizează într-adevăr moartea şi Învierea Domnului; dar acest Domn nu e om; este *conştiinţa ta de a fi*. Se consemnează că El Şi-a dat viaţa pentru ca tu să poţi trăi, „Eu am venit ca viaţă să aibă şi din belşug să aibă” *[Ioan 10:10]*. Conştienţa se ucide pe sine detaşându-se de ceea ce era conştientă a fi, astfel încât să poată trăi în ceea ce doreşte a fi.

Primăvara este timpul anului când milioane de seminţe, care întreaga iarnă au stat îngropate în pământ, izvorăsc dintr-odată în vizibil, pentru ca omul să poată trăi; şi, fiindcă drama mistică a Răstignirii şi Învierii este în natura acestei schimbări anuale, se celebrează în acest anotimp de primăvară al anului; dar, de fapt, are loc în fiecare moment în timp. *Fiinţa* care e crucificată este *conştiinţa ta de a fi*. Crucea este concepţia ta despre tine însuţi. [Re]Învierea este ridicarea în vizibil a acestei concepţii despre tine însuţi.

Departe de a fi o zi de jale, Vinerea Mare ar trebui să fie o zi a bucuriei, fiindcă nu poate fi înviere sau expresie dacă nu e mai întâi crucificare sau impresie. **Lucrul de înviat în cazul tău este ceea ce doreşti a fi. Pentru a face asta, trebuie mai întâi să te simţi a fi lucrul dorit. Trebuie să simţi „EU SUNT Învierea şi Viaţa dorinţei”. EU SUNT (conştiinţa ta de a fi) este puterea ce învie şi dă viaţă la ceea ce doreşti în conştienţa ta să fii.**

„Doi se vor învoi *[pe pământ]* în privinţa unui lucru pe care îl vor cere şi se va da lor de către Tatăl Meu *[Care este în ceruri”, Matei 18:19]*. **Cei doi care se înţeleg sunteţi tu (conştiinţa ta de a fi – conştienţa care doreşte) şi lucrul dorit.** Când această învoială este obţinută, crucificarea este completă; doi s-au încrucişat şi crucificat unul pe celălalt. EU SUNT şi CEL CE/CEEA CE – conştienţa şi ceea ce eşti conştient a fi – s-au unit şi sunt una; EU SUNT acum bătut în cuie sau fixat în credinţa că EU SUNT această contopire. Iisus sau EU SUNT este bătut în cuie pe crucea a *ceea ce/cel ce [vreau să fiu]*. Cuiul care te leagă pe cruce este cuiul simţirii. Uniunea mistică este acum consumată şi rezultatul va fi naştere a unui Prunc sau învierea unui Fiu ce aduce mărturie Tatălui Său.

Conştiența este unită cu ceea ce este conştientă a fi. Lumea expresiei este pruncul ce confirmă această uniune. **În ziua în care încetezi a fi conştient a fi ceea ce eşti acum conştient a fi, în acea zi fiul tău sau expresia ta va muri şi se va întoarce la sânul tatălui său, conştiența fără formă, fără chip.**

Toate expresiile sunt rezultatele unor asemenea uniuni mistice. Aşa că preoții spun corect că adevăratele căsătorii se leagă în ceruri şi pot fi desfăcute numai în ceruri. Dar dă-mi voie să clarific această afirmație înştiințându-te că cerurile nu sunt o locație; reprezintă o stare de conştiență. Împărăția Cerurilor este înlăuntrul tău *[Luca 17:21]*. În ceruri (conştiență), Dumnezeu e atins de ceea ce El e conştient a fi. „Cine s-a atins de Mine? Căci am simțit o putere care a ieşit din Mine" *[Luca 8:45,46; Marcu 5:30]*. În clipa în care această atingere (simțire) are loc, se naşte un vlăstar sau are loc o ieşire-din-mine în vizibil.

În ziua în care omul simte „EU SUNT liber", „EU SUNT bogat", „EU SUNT puternic", Dumnezeu (EU SUNT) este atins de aceste calități sau virtuți. Rezultatele unor asemenea atingeri sau crucificări vor fi văzute în naşterea sau învierea calităților simțite, fiindcă omul trebuie să aibă confirmare vizibilă a tot ceea ce el e conştient a fi. Acum vei şti de ce omul sau manifestarea este întotdeauna făcut după chipul lui Dumnezeu. Conştiența ta imaginează şi exteriorizează tot ceea ce tu eşti conştient a fi.

„EU SUNT Domnul şi nimeni altul! Afară de Mine nu este Dumnezeu" *[Isaia 45:5]*; „EU SUNT Învierea şi Viața" *[Ioan 11:25]*. **Vei deveni fixat în credința că eşti ceea ce doreşti a fi. Înainte să ai orice dovadă vizibilă că eşti, din adâncul convingerii pe care ai simțit-o fixată înlăuntrul tău, vei şti că eşti**; şi astfel, fără a aştepta confirmarea simțurilor tale, vei striga, „Săvârşitu-s-a" *[Ioan 19:30]*. Apoi, cu o credință născută din cunoaşterea acestei legi neschimbătoare, vei fi ca unul mort şi îngropat; vei sta liniştit şi nemişcat în convingerea ta şi încrezător că vei învia calitățile pe care le-ai fixat şi le simți înlăuntrul tău.

PRESĂRILE INTERIOARE

Şi după cum am purtat chipul celui pământesc,
tot aşa vom purta şi chipul Celui ceresc. – 1Corinteni 15:49

Conştiența ta sau EU SUNT-ul tău este potențialul nelimitat pe care se fac impresiunile.
Impresiunile sunt stări definite presate pe EU SUNT-ul tău.

Conştiența ta, sau EU SUNT-ul tău, poate fi asemănată cu un film senzitiv. În stare virgină, e potențial nelimitată. Poți imprima sau înregistra un mesaj de iubire sau un imn al urii, o minunată simfonie sau un jazz distonant. Nu contează care ar putea fi natura impresiei; EU SUNT-ul tău va primi şi susține, fără un murmur, de bună voie, toate impresiile.

Conştiența ta este cea la care se face referire în Isaia 53:3-7.

„Disprețuit era şi cel din urmă dintre oameni; om al durerilor şi cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit şi nebăgat în seamă."

„Dar El a luat asupră-Şi durerile noastre şi cu suferințele noastre S-a împovărat. Şi noi Îl socoteam pedepsit, bătut şi chinuit de Dumnezeu,"

„Dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre şi zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră şi prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat."

„Toți umblam rătăciți ca nişte oi, fiecare pe calea noastră, şi Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor."

„Chinuit a fost, dar S-a supus,
şi nu Şi-a deschis gura Sa;
ca un miel spre junghiere S-a adus
şi ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund,
aşa nu Şi-a deschis gura Sa."

Conştiența ta neschimbătoare, necondiționată, este impersonală; nu e părtinitoare *[Fapte 10:34; Romani 2:11]*. Fără gând sau efort, ea exprimă automat fiecare impresie care este înregistrată pe ea. Nu obiectează la nicio impresiune care e înscrisă pe ea; deşi este capabilă de a primi şi exprima orice şi toate stările definite, rămâne veşnic un imaculat şi nelimitat potențial.

EU SUNT-ul tău este fundația pe care se clădeşte starea definită sau concepția despre tine; dar nu este definită, nici nu depinde de astfel de stări definite pentru existența ei. EU SUNT-ul tău nici nu se extinde, nici nu se contractă; nimic nu-l alterează sau adaugă le el. Înainte ca orice stare să fi fost, EL este. Când toate stările încetează a mai fi, EL este. Toate stările definite sau concepțiile despre tine sunt numai expresii efemere ale ființei tale eterne.

A fi impresionat înseamnă a fi presat înlăuntru (EU SUNT presat – persoana întâi – timpul prezent). Toate expresiile sunt rezultatul impresiunilor. Numai revendicându-te a fi ceea ce doreşti să fii vei exprima respectiva dorință. Lasă toate dorințele să devină impresii ale calităților care sunt, nu ale calităților care vor fi. EU SUNT (conştiența ta) este Dumnezeu şi Dumnezeu este plinătatea a toate, Eternul ACUM, EU SUNT.

Nu-ți irosi gândurile la ziua de mâine; expresiile de mâine sunt determinate de impresiunile de azi. „Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii" *[2Corinteni 6:2; Isaia 49:8]***. „Împărăția Cerurilor e aproape/la îndemână"** *[Matei 4:17]***. Iisus (mântuirea) spunea, „Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului"** *[Matei 28:20]***. Conştiența ta este mântuitorul tău care e cu tine mereu; dar, dacă te lepezi de El, şi El Se va lepăda de tine** *[Matei 10:33; Luca 12:9]***. Te lepezi de El revendicând că El „va apărea", aşa cum milioane de oameni spun azi că mântuirea „va veni"; asta e echivalent cu a spune „Nu suntem mântuiți". Trebuie să încetezi să-ți mai aştepți Mântuitorul să apară şi să începi să revendici, să spui că deja eşti salvat, iar semnele revendicării tale vor urma.**

Când văduva a fost întrebată ce avea în casa ei, a existat o recunoaştere a substanţei; revendicarea ei era, „câțiva stropi de untdelemn” *[4Regi/2Împărați 4:1-6]*. Câțiva stropi vor deveni un izvor, dacă revendici asta aşa cum trebuie. *Conştiința ta de a fi* măreşte întreaga conştienţă. A revendica faptul că „voi avea ulei” (bucurie) înseamnă a recunoaşte că am vasele goale. Astfel de impresiuni ale lipsei produc lipsă. Dumnezeu, conştienţa ta, nu e părtinitor *[Fapte 10:34; Romani 2:11]*. Pur impersonal, Dumnezeu, această conştiinţă a toată existenţa, primeşte impresii, calităţi şi atribute definitorii conştienţei, anume, impresiunile tale.

Fiecare dorință de-ale tale trebuie determinată prin nevoie. Nevoile, fie aparente, fie reale, vor fi împlinite automat când sunt bine-primite cu suficientă intensitate a scopului ca dorințe definite. Ştiind că propria ta conştienţă e Dumnezeu, ar trebui să priveşti asupra fiecărei dorințe ca şi cuvânt vorbit de Dumnezeu, spunându-ți ceea ce este. „Nu mai nădăjduiți în omul cel muritor, în nările căruia nu este decât o suflare! Oare, ce putere are el?” *[Isaia 2:22]***. Suntem veşnic ceea ce este definit de conştiința noastră de a fi. Nu revendica niciodată, „Eu voi fi aia”. Lasă ca toate revendicările să fie de acum, „EU SUNT cel ce/ceea ce EU SUNT”. Înainte de a întreba, ni se răspunde** *[Isaia 65:24]***. Soluția fiecărei probleme asociată cu dorința este evidentă. Fiecare problemă produce automat dorirea soluției.**

Omul este educat în credința că dorințele lui sunt lucruri împotriva cărora el trebuie să lupte. În necunoaşterea lui, el îşi neagă Mântuitorul care bate întruna la uşa conştienţei pentru a fi primit *[Apocalipsa 3:20]* (*EU SUNT uşa*). Nu dorința, de-ai recunoaşte-o, te-ar scăpa de problemă? A-ți primi mântuitorul să intre este cel mai uşor lucru din lume. Lucrurile trebuie să fie, pentru a fi primite. Eşti conştient de o dorință; dorința este ceva de care eşti conştient acum. Dorința ta, deşi invizibilă, trebuie să fie afirmată de către tine pentru a fi ceva ce e real. „(Dumnezeu) cheamă lucrurile care nu sunt (nu se văd), ca şi cum ar fi” *[Romani 4:17]*.

Revendicând EU SUNT lucrul dorit, Îl primesc pe Mântuitor înăuntru. „Iată, stau la uşă şi bat; de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine” *[Apocalipsa 3:20]*. Fiecare dorință este o bătaie a Mântuitorului în uşă. Fiecare om aude această bătaie. Omul deschide uşa când revendică, „EU SUNT EL”. Caută şi primeşte-ți Mântuitorul. Lasă lucrul dorit să se preseze pe tine până ce eşti impregnat cu *acum*-ul mântuitorului tău; apoi eliberezi strigătul de victorie, „Săvârşitu-s-a” *[Ioan 19:30]*.

CIRCUMCIZIA

În El aţi fost tăiaţi împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii noastre pământeşti. – Coloseni 2:11

Circumcizia este operaţia care înlătură vălul ce ascunde capul creaţiei. Actul fizic nu are nimic de-a face cu actul spiritual. Întreaga lume ar putea fi circumcisă fizic şi să rămână, totuşi, necurată şi conducători orbi ai celor orbi. Celor circumcişi spiritual li se ridicase vălul întunericului şi s-au cunoscut pe sine a fi Hristos, lumina lumii.

Lasă-mă să îndeplinesc operaţia spirituală asupra ta, cititorule. Actul este îndeplinit în a opta zi după naştere, nu fiindcă ziua aceasta ar avea vreo semnificaţie specială sau ar diferi în vreun fel de celelalte zile, ci este îndeplinită în această a opta zi pentru că opt este figura ce nu are nici început nici sfârşit. Mai mult, anticii simbolizau cifra sau litera opt ca o închidere sau ca un văl înăuntru *[Cântarea Cântărilor 6:7; Evrei 6:19]* şi după care era îngropat misterul creaţiei. Astfel, secretul operaţiei în a opta zi are legătura cu natura actului, anume de a dezvălui capul etern al creaţiei, acel ceva neschimbător în care toate lucrurile încep şi se sfârşesc şi care totuşi rămâne sinele etern când toate lucrurile încetează a fi. Acest misterios ceva este *conştiinţa ta de a fi*.

În acest moment eşti *conştient a fi*, dar eşti şi *conştient a fi cineva*. Acest cineva este vălul care ascunde fiinţa care eşti tu de fapt. Eşti mai întâi conştient a fi, apoi eşti conştient a fi om. După ce vălul omului este pus pe sinele tău fără chip, devii conştient a fi un membru al unei anumite rase, naţiuni, familii, crez etc. Vălul de ridicat în circumcizia spirituală este vălul omului. Dar înainte ca aceasta să se poată face, trebuie să tai adeziunea la rasă, naţiune, familie şi aşa mai departe. „În Hristos nu mai e nici grec, nici evreu, nici rob, nici slobod, nici bărbat, nici femeie” *[aprox., Coloseni 3:11]*. „Trebuie să laşi tată, mamă, frate şi să-Mi urmezi Mie” *[aprox., Luca 14:26]*. Pentru a îndeplini asta, încetezi a te mai identifica pe tine cu aceste diviziuni, devenind indiferent la atari revendicări. Indiferenţa este cuţitul care taie. *Simţirea* este funia care leagă. Când poţi privi asupra omenirii ca o mare frăţie fără distincţie de rasă sau crez, atunci vei şti că ai îndepărtat aceste membrane. Cu aceste legături tăiate, tot ce te mai separă acum de adevărata ta fiinţă este credinţa ta că eşti om.

Pentru a îndepărta acest ultim văl, îţi lepezi concepţia despre tine ca om, ştiindu-te numai *a fi*. În loc de conştienţa „EU SUNT om”, lasă să fie doar „EU SUNT” – fără chip, fără formă şi fără statură. Eşti circumcis spiritual când conştienţa de om este lepădată şi *conştiinţa ta necondiţionată de a fi* îţi este dezvăluită ca veşnicul cap al creaţiei, o prezenţă atotştiutoare, fără formă, fără chip. Apoi, dezvelit şi trezit, vei declara şi vei şti că EU SUNT este Dumnezeu şi afară de mine, această conştienţă, nu este Dumnezeu.

Acest mister este spus simbolic în Biblie în povestea lui Iisus spălând picioarele ucenicilor Săi. Este consemnat că Iisus S-a dezbrăcat de haine şi S-a încins cu un ştergar. Apoi, după ce a spălat picioarele ucenicilor Săi, le-a şters cu ştergarul cu care era încins. Petru a protestat faţă de spălarea picioarelor lui şi i s-a spus că, altfel, nu va avea parte de Iisus. Auzind asta, Petru a replicat, „Doamne, spală-mi nu numai picioarele, ci şi mâinile şi capul”. Iisus a răspuns că „Cine s-a scăldat n-are trebuinţă să-şi spele decât picioarele, ca să fie curat de tot” *[Ioan 13:1-10]*.

Simţul comun ar spune cititorului că omul nu este curat de tot numai fiindcă picioarele îi sunt spălate. Aşadar, el ar trebui fie să respingă povestea ca fiind fantezie, fie să-i caute înţelesul ascuns. Fiecare poveste a Bibliei este o dramă psihologică ce are loc în conştienţa omului şi cea de faţă nu e o excepţie. Spălarea picioarelor discipolilor este povestea mistică a circumciziei spirituale sau a dezvăluirii secretelor Domnului.

Iisus este numit Domnul. Ţi se spune că numele Domnului este EU SUNT – Je Suis. „EU SUNT Domnul, acesta este Numele Meu”, Isaia 42:8. Povestea spune că Iisus era gol, în afara ştergarului care-I acoperea vintrele sau secretele. Iisus sau Domnul simbolizează *conştiinţa ta de a fi* ale cărei secrete sunt ascunse de ştergar (*conştiinţa de a fi om*). Piciorul simbolizează înţelegerea care trebuie spălată de toate credinţele sau concepţiile omeneşti de către Domnul. Când se scoate şi ştergarul pentru a şterge picioarele, secretele Domnului sunt dezvăluite.

Pe scurt, înlăturând credinţa că tu eşti om îţi dezvăluie conştienţa drept cap al creaţiei.
Omul e prepuţul ce ascunde capul creaţiei. EU SUNT Domnul ascuns de vălul omului.

INTERVAL DE TIMP

Să nu se tulbure inima voastră;
credeți în Dumnezeu,
credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt.
Iar de nu, v-aș fi spus.
Mă duc să vă gătesc loc.
Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine,
ca să fiți și voi unde EU SUNT. – Ioan 14:1-3

„Să nu se tulbure inima voastră; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt. Iar de nu, v-aș fi spus. Mă duc să vă gătesc loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi găti loc, iarăși voi veni și vă voi lua la Mine, ca să fiți și voi unde EU SUNT."

Acel MINE în care trebuie să crezi este conștiența ta, EU SUNT; este Dumnezeu. Este, de asemenea, casa Tatălui ce conține înlăuntrul său toate stările de conștiență ce ar putea fi concepute. Fiecare stare de conștiență este numită „locaș".

Această conversație are loc înlăuntrul tău. EU SUNT-ul tău, conștiența necondiționată, este Hristos Iisus vorbind sinelui condiționat sau conștiența Ion Popescu. „EU SUNT Ion", dintr-un punct de vedere mistic, este două ființe, anume, Hristos și Ion. Deci mă duc să pregătesc un loc pentru tine, mutându-mă din starea ta de conștiență actuală în starea dorită. Este o promisiune din partea lui Hristos sau *conștiința de a fi* către actuala ta concepție despre tine că îți vei părăsi conștiența actuală și îți vei însuși alta.

Omul este un așa sclav al timpului încât, dacă după ce și-a însușit o stare a conștienței care nu este acum văzută de lume și ea, starea însușită, nu se întrupează imediat, el își pierde credința în revendicarea sa nevăzută; imediat o leapădă și se întoarce la fosta sa stare inertă de a fi. Din cauza acestei limitări a omului, am găsit de mare ajutor să folosesc un interval de timp specific în facerea acestei călătorii spre un locaș pregătit.

„Așteaptă o clipă" *[Iov 36:2]*.

Noi toți am catalogat zilele diferite ale săptămânii, lunilor anului și anotimpurilor. Prin asta, vreau să spun că tu și cu mine am spus iar și iar, „Hei, azi parcă-i duminică" sau „luni" sau „sâmbătă". Am spus și în mijlocul verii, „Hei, parcă-i toamna". Aceasta e dovada clară că **tu și cu mine avem sentimente definite asociate cu aceste zile diferite, luni și anotimpuri ale anului. Din cauza acestor asociații, putem oricând să ne afundăm conștient în acea zi sau anotimp pe care l-am ales.**

Nu defini egoist acest interval în zile și ore, numai pentru că ești nerăbdător să-l primești, ci rămâi simplu în convingerea că e făcut – timpul, fiind pur relativ, ar trebui eliminat complet – și dorința ta se va împlini.

Această abilitate de a ne plasa în orice moment în timp ne permite să folosim timpul în călătoria noastră în locașul dorit. Acum, eu (conștiența) merg într-un punct al timpului și acolo pregătesc un locaș. Dacă mă duc într-un asemenea punct în timp și pregătesc un locaș, mă voi întoarce în acest punct din timp de unde am plecat; și am să te iau și am să te duc în acel locaș pe care l-am pregătit, ca acolo unde EU SUNT, să fii și tu.

Dă-mi voie să-ți ofer un exemplu de astfel de călătorie. **Să zicem că ai o dorință intensă. Ca cei mai mulți oameni care sunt înrobiți de timp, ai putea crede că e cu neputință să realizezi o dorință atât de mare într-un interval limitat. Dar admițând că toate lucrurile sunt cu putință lui Dumnezeu, crezându-l pe Dumnezeu a fi EUL din tine sau conștiința ta de a fi, poți spune, „Ca Ion, nu pot face nimic; dar din moment ce toate lucrurile sunt cu putință pentru Dumnezeu și știu că Dumnezeu e conștiința mea de a fi, îmi pot realiza dorința în scurt timp. Cum va fi realizată dorința mea, eu (ca Ion) nu știu, dar prin însăși legea ființei mele, știu că va fi".**

Cu această credință ferm stabilită, hotărăște care ar fi un interval relativ, rațional de timp în care o astfel de dorință ar putea fi realizată.

Încă o dată, dă-mi voie să-ţi amintesc să nu scurtezi intervalul de timp fiindcă eşti nerăbdător să-ţi primeşti dorința; lasă un interval firesc. Nimeni nu-ți poate preciza intervalul de timp. Numai tu poți spune care ar fi pentru tine intervalul firesc. Intervalul de timp este relativ, adică, nicicare doi indivizi nu ar da aceeaşi măsură a timpului pentru realizarea dorinței lor.

Timpul e veşnic condiționat de concepția omului despre el însuşi. Încrederea în tine însuți, determinată de conştiența condiționată, întotdeauna scurtează intervalul de timp. Dacă erai obişnuit cu împliniri mărețe, îți dădeai un mult mai scurt interval în care să-ți împlineşti dorința decât omul instruit în eşecuri.

Dacă azi ar fi miercuri şi tu decizi că ar fi destul de posibil pentru dorința ta să întrupeze o nouă realizare a ta însuți până duminică, atunci duminică devine punctul în timp pe care ar trebui să-l vizitezi. Pentru a face vizita asta, închizi miercurea în afară şi pofteşti duminica înăuntru. Asta se realizează prin simpla simțire că e duminică. Începe să auzi clopotele bisericii; începe să simți liniştea zilei şi tot ceea ce duminica înseamnă pentru tine; simte că e duminică de fapt.

Când acest lucru este împlinit, simte bucuria de a fi primit ceea ce miercuri era numai o dorință. Simte fiorul deplin de a fi primit, apoi întoarce-te la miercuri, punctul în timp pe care l-ai lăsat în urma ta. Făcând asta, creezi un vacuum în conştiență mutându-te de miercuri spre duminică. Natura, detestând vacuumurile, se grăbeşte să le umple, făurind astfel o matriță în asemănarea a ceea ce tu ai creat ca potențial, anume, bucuria de a fi realizat dorința ta definită.

Întorcându-te la miercuri, vei fi umplut de o fericită expectativă, pentru că ai stabilit conştiența a ceea ce trebuie să aibă loc duminica viitoare. Trecând prin intervalul joi, vineri, sâmbătă, nimic nu te perturbă indiferent de condiții, pentru că tu ai predeterminat ceea ce vei fi „de sabat" şi asta rămâne o convingere nealterabilă.

Plecând înainte şi pregătind locaşul, te-ai întors la Ion şi acum îl iei cu tine prin intervalul de trei zile spre locaşul pregătit pentru ca să împartă bucuria ta cu tine, *ca acolo unde EU SUNT, să fii şi tu.*

TRINITATEA

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”. – Geneza/Facerea 1:26

Descoperindu-L pe Dumnezeu ca fiind *conştiinţa noastră de a fi* şi această realitate neschimbătoare, necondiţionată (EU SUNT-ul) ca fiind unicul creator, să vedem de ce Biblia consemnează o trinitate drept creator al lumii.

În cel de-al 26-lea verset al primului capitol din Geneza/Facerea, se spune, „Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru”. Bisericile se referă la această pluralitate de dumnezei ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Sfântul Duh. Ce vrea să se spună prin „Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Dumnezeu Sfântul Duh” nu au încercat vreodată să explice, fiindcă sunt în întuneric cu privire la acest mister.

Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh sunt trei aspecte sau condiţii ale conştienţei necondiţionate pe care o numim Dumnezeu. *Conştiinţa de a fi* precede *conştiinţa de a fi ceva*. Acea conştienţă necondiţionată care a precedat toate stările de conştiinţă este Dumnezeu – EU SUNT. Cele trei aspecte condiţionate sau diviziuni ale sinelui pot fi cel mai bine descrise în acest fel:

Atitudinea receptivă a minţii este acel aspect care primeşte impresiuni şi astfel poate fi asemănat cu un pântec sau Mamă.

Cel care face impresiunea este masculinul sau aspectul presant şi astfel cunoscut ca Tatăl.

Impresiunea devine în timp o expresie, care expresie e veşnic în asemănarea şi imaginea impresiunii; astfel, acest aspect concretizat se spune că e Fiul purtând mărturie Tatălui-Mamei lui.

O înţelegere a acestui mister al trinităţii permite celui care o înţelege să-şi transforme complet lumea şi să o făurească după propriul său plac.

Iată o aplicaţie practică a acestui mister. Stai în tăcere şi decide ce este ceea ce ţi-ar plăcea cel mai mult să exprimi sau să posezi. După ce ai decis, închide-ţi ochii şi ia-ţi complet atenţia de la tot ceea ce ar nega realizarea lucrului dorit; apoi asumă-ţi o atitudine receptivă a minţii şi joacă-te de-a presupusul, imaginându-ţi cum te-ai simţi dacă ţi-ai realiza acum dorinţa. Începe să asculţi de parcă spaţiul ţi-ar vorbi şi ţi-ar spune că eşti acum ceea ce doreşti să fii.

Această atitudine receptivă este starea de conştienţă pe care trebuie să ţi-o asumi înainte ca o impresiune să se poată face. Odată obţinută această stare a minţii flexibilă şi impresionabilă, începe să imprimi asupra ta faptul că eşti ceea ce doreşti să fii, revendicând şi simţind că exprimi şi posezi acum ceea ce ai decis a fi şi a avea. Continuă în această atitudine până ce impresiunea este făcută.

În timp ce contemplezi, fiind şi posedând ceea ce ai hotărât să fii şi să ai, vei observa că fiecare inspirare de aer aduce un fior de bucurie ce curge prin întreaga ta fiinţă. Acest fior sporeşte în intensitate pe măsură ce simţi tot mai multă bucurie de a fi ceea ce te revendici pe tine a fi. Apoi, într-o ultimă inhalare adâncă, întreaga ta fiinţă va exploda de bucuria împlinirii şi vei şti prin sentimentul acesta că eşti impregnat de Dumnezeu, tatăl. De îndată ce impresia s-a făcut, deschide ochii şi întoarce-te la lumea pe care ai închis-o afară cu câteva momente mai devreme.

În această atitudine receptivă a ta, în timp ce contemplai cum e să fii ceea ce doreşti să fii, îndeplineai de fapt actul spiritual al generării, aşa că eşti acum, la întoarcerea ta din această meditaţie tăcută, o fiinţă însărcinată purtând un prunc sau o impresie, care prunc a fost conceput imaculat, fără ajutor de bărbat.

Îndoiala este singura forţă capabilă să perturbe sămânţa sau impresia; pentru a evita pierderea sarcinii unui atât de minunat prunc, păşeşte în secret prin intervalul de timp necesar care îi va lua impresiunii să devină o expresie. Nu spune nimănui despre idila ta spirituală. Încuie-ţi secretul în tine cu bucurie, încrezător şi fericit că într-o zi vei da naştere fiului iubirii tale exprimând şi posedând natura impresiei tale. Atunci vei cunoaşte misterul lui „Dumnezeu a zis: ‚Să facem om după chipul Nostru’”.

Vei şti că pluralitatea lui Dumnezeu la care se face referire reprezintă cele trei aspecte ale propriei tale conştienţe şi că tu eşti trinitatea, întâlnindu-se în conclavul spiritual pentru a făuri lumea după chipul şi asemănarea a ceea ce eşti tu conştient a fi.

RUGĂCIUNEA

Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie. – Matei 6:6
Toate câte cereţi, rugându-vă, să credeţi că le-aţi primit, şi le veţi avea. – Marcu 11:24

Rugăciunea este cea mai minunată experienţă pe care o poate avea omul. Nicidecum murmuratul zilnic al vastei majorităţi de pe tot pământul care, prin repetările acelea zadarnice speră să ajungă la urechea lui Dumnezeu, rugăciunea este extazul cununiei spirituale ce are loc în adânca, tăcuta neclintire a conştienţei. În adevăratul său sens, rugăciunea este ceremonia cununiei lui Dumnezeu. Aşa cum domnişoara, în ziua nunţii ei, îşi lasă numele familiei sale pentru a-şi asuma numele soţului, la fel, cel ce se roagă trebuie să-şi lase actualul nume sau natură şi să-şi asume natura a ceea pentru ce se roagă.

Evangheliile au dat omului instrucţiuni clare referitoare la îndeplinirea acestei ceremonii, astfel: „Tu însă, când te rogi, intră în cămara ta şi, închizând uşa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, şi Tatăl tău, Care vede în ascuns, îţi va răsplăti ţie*" [Matei 6:6]*. Intrarea în cămară este intrarea în camera nupţială. Aşa cum nimănui în afara miresei şi a mirelui nu i se permite să intre într-o cameră atât de sfântă ca apartamentul nupţial în noaptea ceremoniei cununiei, la fel, nimănui în afara celui care se roagă şi a ceea pentru ce se roagă nu i se permite să intre în sfântul ceas al rugăciunii. Cum mireasa şi mirele, la intrarea în apartamentul nupţial, închid uşa lumii de afară, aşa şi cel ce intră în sfânta oră de rugăciune închide uşa simţurilor şi lasă afară întreaga lume din jurul lui. Aceasta se obţine luându-ţi complet atenţia de la toate lucrurile în afara celui ce care eşti acum îndrăgostit (lucrul dorit).

A doua fază a acestei ceremonii spirituale este definită în aceste cuvinte: „Când te rogi, crede că ai primit, şi vei primi". Contemplând în bucurie cum eşti şi cum ai ceea ce doreşti să fii şi să ai, ai făcut şi acest al doilea pas şi îndeplineşti spiritual astfel actul cununiei şi procreării. Atitudinea ta receptivă a minţii în timpul rugăciunii sau contemplării poate fi asemănată cu o mireasă sau un pântec, fiindcă este acel aspect al minţii care primeşte impresiile. Ceea ce te contemplezi a fi este mirele, fiindcă este numele sau natura pe care le asumi şi astfel este cel care lasă impregnarea; aşadar cineva moare fecioriei sau naturii prezente pe când îşi asumă numele şi natura impregnării.

Pierdut în contemplare şi asumându-ţi numele şi natura lucrului contemplat, întreaga ta fiinţă începe să se înfioreze de bucuria de a fi acel lucru. Acest fior, care aleargă prin întreaga ta fiinţă când îţi însuşeşti conştienţa dorinţei tale, este dovada că eşti atât cununat cât şi impregnat. Întorcându-te din această tăcută meditaţie, uşa e din nou deschisă spre lumea pe care ai lăsat-o în urmă. Dar de data aceasta te întorci ca o mireasă impregnată. Intri în lume o fiinţă schimbată şi, deşi nimeni în afară de tine nu ştie despre această minunată idilă, lumea va vedea, în foarte scurtă vreme, semnele însărcinării tale, fiindcă vei începe să exprimi ceea ce te-ai simţit, în ceasul tău de tăcere, a fi.

Mama lumii sau mireasa Domnului este înadins numită Maria, sau apă, fiindcă apa îşi pierde identitatea asumându-şi natura a ceea cu ce este amestecată; la fel, Maria, atitudinea receptivă a minţii, trebuie să-şi piardă identitatea sa când îşi asumă natura lucrului dorit. Numai când cineva este dispus să renunţe la propriile limitări şi identitatea din prezent poate deveni ceea ce doreşte să fie. Rugăciunea e formula prin care se încheie asemenea divorţuri şi mariaje. „Doi se vor învoi pe pământ în privinţa unui lucru pe care îl vor cere şi se va da lor de către Tatăl din ceruri" *[Matei 18:19]*. Cei doi care se învoiesc sunteţi tu, mireasa, şi lucrul dorit, mirele. Când această învoială s-a încheiat, un prunc ce poartă mărturia acestei uniuni se va naşte. Începi să exprimi şi să posezi ceea ce eşti conştient a fi. Rugăciunea, deci, înseamnă a te recunoaşte pe tine însuţi a fi ceea ce doreşti să fii în loc să cerşeşti de la un dumnezeu din afară ceea ce doreşti.

Milioane de rugăciuni nu primesc răspuns zilnic fiindcă omul se roagă la un dumnezeu care nu există. Conştienţa fiind Dumnezeu, trebuie să cauţi în conştienţă după lucrul dorit, asumându-ţi conştienţa calităţii dorite. Numai făcând asta îţi vor fi rugăciunile ascultate. A fi conştient că eşti sărac şi a te ruga unui dumnezeu pentru averi înseamnă a fi răsplătit cu ceea ce eşti conştient a fi, adică sărăcie. Pentru a fi eficiente, rugăciunile trebuie să fie revendicate şi însuşite. Asumă-ţi conştienţa pozitivă a lucrului dorit.

Cu dorinţa ta definită, întoarce-te în tăcere spre înlăuntru şi închide uşa după tine. Pierde-te în dorinţa ta; simte-te a fi una cu ea; rămâi în această fixaţie până vei fi absorbit viaţa şi numele revendicându-te şi simţindu-te a fi şi a avea ceea ce doreşti. Când ieşi din ora de rugăciune, trebuie să o faci conştient a fi şi a avea ceea ce până atunci numai doreai a fi şi a avea.

CEI DOISPREZECE UCENICI

Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi,
şi le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate, şi să tămăduiască orice fel de boală
şi orice fel de neputinţă. – Matei 10:1

Cei doisprezece ucenici *[sau, „discipoli"]* reprezintă cele douăsprezece calităţi ale minţii care pot fi controlate şi disciplinate de om. Disciplinate, vor urma tot timpul porunca celui care le-a disciplinat.

Aceste douăsprezece calităţi din om sunt potenţiale fiecărei minţi. Nedisciplinate, acţiunile lor seamănă mai mult acţiunilor unei gloate decât ale unei armate disciplinate. Toate furtunile şi confuziile care îl copleşesc pe om îşi pot găsi originile direct în aceste prost-corelate caracteristici ale minţii umane în starea adormită actuală.

Până ce vor fi trezite şi disciplinate, ele vor permite fiecărui zvon şi emoţie senzitivă să le perturbe.

Când aceste douăsprezece sunt disciplinate şi aduse sub control, cel care reuşeşte acest control le va spune, „De acum vă voi numi nu robi, ci prieteni" *[aprox., Ioan 15:15]*. El ştie că din acel moment înainte, fiecare atribut disciplinat al minţii obţinut îi va deveni prieten şi îi va servi.

Numele celor douăsprezece calităţi le dezvăluie natura. Aceste nume nu li se dau până ce sunt chemate la ucenicie. Ele sunt: Simon, care mai târziu va fi supranumit Petru, Andrei, Iacov, Ioan, Filip, Bartolomeu, Toma, Matei, Iacov al lui Alfeu, Tadeu, Simon Canaanitul şi Iuda *[Matei 10; Marcu 1; Marcu 3; Luca 6]*.

Prima calitate de chemat şi disciplinat este **Simon, sau atributul auzului**. Această facultate, când e ridicată la nivelul de ucenic, permite să ajungă la conştienţă numai acelor impresii cărora auzului i s-a poruncit să le lase înăuntru. Indiferent ce ar putea sugera înţelepciunea omului sau evidenţa transmisă de simţuri, dacă asemenea sugestii şi idei nu sunt în legătură cu ceea ce aude, el rămâne nemişcat. Aceasta a fost instruită de Domnul său şi făcută să înţeleagă că fiecare sugestie căreia îi permite să treacă prin poarta sa, ajungând la Domnul şi Stăpânul său (conştienţa sa), îşi lasă impresiunea acolo, impresiune care trebuie, în timp, să devină o expresie.

Instrucţiunea lui Simon este că ar trebui să permită numai vizitatorilor demni şi onorabili, sau impresiilor de acest fel, să intre în casa (conştienţa) Domnului său. Nicio greşeală nu poate fi acoperită sau ascunsă de Stăpânul său, căci fiecare expresie a vieţii îi spune Domnului său cui i-a oferit, conştient sau inconştient, ospitalitate.

Când Simon, prin lucrările lui, se dovedeşte a fi un ucenic adevărat şi credincios, atunci primeşte supranumele de **Petru**, sau piatră, ucenicul nemişcat, cel care nu poate fi mituit sau constrâns de nici un vizitator. Este numit de către Domnul său Simon Petru, cel care aude cu credinţă poruncile Domnului său şi nu aude nimic altceva în afara acestor porunci.

Acest Simon Petru descoperă EU SUNT-ul a fi Hristos, şi pentru descoperirea sa, primeşte cheile Cerurilor şi este făcut piatra de temelie pe care se sprijină Templul lui Dumnezeu. Clădirile trebuie să aibă temelii ferme şi numai auzul disciplinat poate, auzind că EU SUNT este Hristos, să rămână ferm şi nemişcat în cunoaşterea că EU SUNT Hristos şi afară de MINE nu e alt mântuitor.

A doua calitate de chemat la ucenicie este **Andrei, sau curajul**. Prima calitate, credinţa în sine însuşi, dezvoltându-se, îşi cheamă automat la viaţă fratele, curajul.

Credinţa în sine, care nu cere ajutor omului ci singur şi în tăcere îşi însuşeşte conştienţa calităţii dorite – şi, în ciuda raţiunii sau a evidenţelor contrare a simţurilor sale, continuă răbdător-credincios să aştepte în cunoaşterea că revendicarea sa nevăzută, dacă e susţinută, trebuie să se realizeze –, asemenea credinţă dezvoltă un curaj şi o tărie de caracter ce sunt dincolo de cele mai îndrăzneţe vise ale omului nedisciplinat, a cărui credinţă stă în lucrurile văzute.

Credinţa omului nedisciplinat nu prea poate fi numită credinţă. Fiindcă, de i s-ar lua armatele, medicamentele sau înţelepciunea omenească în care e pusă credinţa lui, credinţa şi curajul lui ar dispărea odată cu ele. Dar de la cel disciplinat întreaga lume ar putea fi luată şi totuşi, el va rămâne credincios în cunoaşterea că starea de conştienţă în care el rămâne trebuie să se întrupeze la timpul potrivit. Acest curaj este fratele lui Petru, ucenicul care ştie ce înseamnă a cuteza, a face şi a tăcea.

Următorii doi chemați sunt tot înrudiți. Ei sunt frații Iacov şi Ioan, **Iacov cel drept, dreptul judecător** şi fratele său, **Ioan, cel iubit**. Dreptatea, pentru a fi înțeleaptă, trebuie administrată cu iubire, întorcând mereu celălalt obraz şi tot timpul întorcând bine la rău, iubire pentru ură, pace la violență.

Ucenicul Iacov, simbol al judecății disciplinate, trebuie, atunci când e ridicat pe înaltul jilț de judecător suprem, să fie legat la ochi, pentru a nu fi influențat de carne şi nici să judece după aparențele firii. Judecata disciplinată este administrată de cel ce nu e influențat de aparențe.

Cel care i-a chemat pe aceşti frați la ucenicie continuă credincios poruncii sale de a auzi numai ceea ce a poruncit să audă, anume, Binele. Omul cu această calitate disciplinată a minții este incapabil de a auzi şi accepta ca fiind adevărat nimic – fie despre sine, fie despre alții – din ce nu îi umple, odată auzit, inima cu iubire.

Aceşti doi ucenici sau aspecte ale minții sunt unul şi inseparabili, odată treziți. Un asemenea disciplinat iartă toți oamenii că sunt ceea ce sunt. El ştie, ca judecător înțelept, că fiecare om exprimă perfect ceea ce este, ca om, conştient a fi. El ştie că întreaga manifestare se sprijină pe temelia neschimbătoare a conştienței, că schimbările de expresie pot fi aduse în vizibil numai prin schimbarea conştienței.

Fără condamnare sau critică, aceste calități disciplinate ale minții permit oricui să fie ceea ce este. Totuşi, deşi permit tuturor această libertate deplină de alegere, ei sunt veşnic atenți să vadă cum ceea ce ei înşişi predică şi fac – atât pentru alții cât şi pentru ei înşişi –, numai asemenea lucruri, atunci când sunt exprimate, glorifică, aduc demnitate şi dau bucurie celui care le exprimă.

Cea de-a cincea calitate chemată la ucenicie este **Filip. Acesta cere să i se arate Tatăl. Omul trezit** ştie că Tatăl este starea de conştiență în care sălăşluieşte omul şi că această stare, sau Tatăl, poate fi văzută numai aşa cum este exprimată. El se ştie a fi asemănarea sau imaginea perfectă a acelei conştiențe cu care el este identificat.

Aşa că El declară, „Pe Dumnezeu nimeni nu L-a văzut vreodată; Fiul cel Unul-Născut, Care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut" *[Ioan 1:18]*; aşadar, când Mă vezi pe Mine, Fiul, Îl vezi pe Tatăl Meu, fiindcă Eu am venit să aduc mărturie Tatălui Meu *[„Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, şi pe Tatăl Meu L-ați fi cunoscut; dar de acum Îl cunoaşteți pe El şi L-ați şi văzut", Ioan 14:7; „De atâta vreme sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cel ce M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl. Cum zici tu: ‚Arată-ne pe Tatăl?' Nu crezi tu că Eu sunt întru Tatăl şi Tatăl este întru Mine? Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl – Care rămâne întru Mine – face lucrările Lui", Ioan 14:9-11]*. Tatăl Meu şi cu Mine, conştiența şi expresia sa, Dumnezeu şi omul, sunt una.

Acest aspect al minții, când este disciplinat, persistă până ce ideile, ambițiile şi dorințele devin realități întrupate. Aceasta e calitatea care afirmă, *„Şi afară din trupul meu voi vedea pe Dumnezeu" [Iov 19:26]*. Ştie cum să facă din cuvânt trup *[Ioan 1:14]*, cum să dea formă celui fără de formă.

Al şaselea ucenic este numit **Bartolomeu. Această calitate este facultatea imaginativă**, calitate a minții care, odată trezită, îl distinge pe om de mulțime.

O imaginație trezită îl plasează pe cel astfel trezit cu cap şi umeri deasupra omului obişnuit, dându-i aparența unei făclii de lumină într-o lume întunecată.

Nicio altă calitate nu separă pe om de oameni aşa cum face imaginația disciplinată. Aceasta e separarea grâului de neghină. Cei care au dat cel mai mult societății noastre sunt artiştii, oamenii de ştiință, inventatorii şi alții cu imaginație vie.

De s-ar face un sondaj pentru a determina motivul pentru care atât de mulți aparent educați bărbați şi femei eşuează în anii de după facultate sau de s-ar face un astfel de sondaj pentru a determina motivul diferitelor forțe de venituri ale maselor, fără îndoială că s-ar evidenția faptul că imaginația joacă rolul important. Un asemenea sondaj ar arăta că imaginația este cea care face din om un lider, pe când lipsa ei îl face un simplu urmăritor de lideri.

În loc să dezvolte imaginația în om, sistemul nostru educațional adesea o suprimă prin încercarea de a pune în mintea omului înțelepciunea pe care o poartă. Îl forțează să memoreze un număr de cărți şi texte care, la scurt timp, sunt contrazise de cărți şi texte ulterioare.

Educația nu se împlineşte punând ceva în om; scopul său este să scoată din om înțelepciunea care e latentă în el.

Fie ca cititorul să-l cheme pe Bartolomeu la ucenicie, fiindcă numai înălțând această calitate la rang de ucenic va avea capacitatea de a concepe idei care-l vor ridica dincolo de limitările omului.

Cel de-al şaptelea se numeşte **Toma. Această calitate disciplinată pune la îndoială sau neagă fiecare zvon şi sugestie care nu sunt în armonie cu ceea ce i s-a poruncit lui Simon Petru să lase să intre.** Omul care e conştient a fi sănătos (nu datorită sănătăţii moştenite, dietelor sau climatului, ci datorită faptului că el e trezit şi cunoaşte starea de conştienţă în care trăieşte) va continua, în ciuda condiţiilor lumii, să exprime sănătate. Ar putea auzi, de la presă, radio şi oamenii înţelepţi ai lumii că o plagă a măturat pământul şi totuşi ar rămâne nemişcat şi neimpresionat. Toma, cel ce se îndoieşte – atunci când e disciplinat – va nega faptul că acea boală sau orice altceva ce nu este în acord cu acea conştienţă căreia el îi aparţine ar avea puterea să-l afecteze.

Această **calitate a negării** – atunci când e disciplinată – protejează omul de primirea impresiilor care nu sunt în armonie cu natura sa. El adoptă o atitudine de totală indiferenţă la toate sugestiile ce sunt străine de ceea ce doreşte el să exprime. Negarea disciplinată nu e o luptă sau o străduinţă, ci totală indiferenţă.

Matei, al optulea este **darul lui Dumnezeu**. Această calitate a minţii arată dorinţele omului ca daruri ale lui Dumnezeu. Omul care a chemat acest ucenic la viaţă ştie că fiecare dorinţă a inimii sale este un dar din ceruri şi că aceasta conţine atât puterea cât şi planul auto-expresiei sale. Un astfel de om nu pune niciodată la îndoială modul de expresie al dorinţei. El ştie că planul de expresie nu este niciodată arătat omului, deoarece căile lui Dumnezeu sunt de nepătruns *[Romani 11:33]*. El îşi acceptă pe deplin dorinţele ca daruri deja primite şi merge pe calea lui în pace, încrezător că ele vor apărea.

Al nouălea ucenic este numit **Iacov, fiul lui Alfeu. Aceasta este calitatea discernământului. O minte limpede şi ordonată** este vocea care cheamă ucenicul la viaţă. Această facultate percepe ceea ce nu se arată ochiului. Acest ucenic nu judecă după aparenţe, pentru că are capacitatea de a funcţiona pe tărâmul cauzei şi astfel nu este niciodată indus în eroare de aparenţe.

Clarviziunea este facultatea care se trezeşte când această calitate este dezvoltată şi disciplinată, nu clarviziunea din camerele de şedinţe mediumnice, ci **adevărata clarviziune sau clarvedere a misticului**. Adică, acest aspect al minţii are capacitatea de a interpreta ceea ce se vede. Discernământul, sau capacitatea de diagnoză este calitatea lui Iacov, fiul lui Alfeu.

Tadeu, al zecelea, este ucenicul **preamăririi**, o calitate care lipseşte, din nefericire, omului nedisciplinat. Când această calitate a **preamăririi şi recunoştinţei** se trezeşte în om, el păşeşte având mereu cuvintele „Mulţumesc, Tată" pe buze. El ştie că mulţumirea lui pentru lucruri încă nevăzute deschide ferestrele cerurilor şi îngăduie darurilor mai presus de capacitatea lui să fie turnate peste el.

Omul care nu e recunoscător pentru lucrurile primite e puţin probabil să fie destinatarul multor daruri de la aceeaşi sursă. Până ce această calitate a minţii nu e disciplinată, omul nu va vedea deşertul înflorind precum trandafirii. Preamărirea şi recunoştinţa sunt, pentru darurile invizibile ale lui Dumnezeu (dorinţele omului) ceea ce ploaia şi soarele sunt pentru seminţele nevăzute din sânul pământului.

Cea de-a unsprezecea calitate chemată este Simon Canaanitul. O sintagmă-cheie potrivită pentru acest ucenic este „**primitorul de veşti bune**". Simon Canaanitul, sau Simon din ţara laptelui şi a mierii, atunci când e chemat la ucenicie, devine dovada că cel care cheamă această facultate la viaţă a devenit conştient de abundenţa vieţii. El poate spune, împreună cu psalmistul David, „Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc; uns-ai cu untdelemn capul meu şi paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic" *[Psalm 23:5/22:6]*. Acest aspect al minţii disciplinate este incapabil de a auzi altceva decât veşti bune şi astfel este perfect calificat de a predica Evanghelia, sau Buna-Vestire.

Cea de-a douăsprezecea şi ultima dintre calităţile disciplinate ale minţii este numită **Iuda**. Când această calitate este trezită, **omul ştie că el trebuie să moară pentru ceea ce este înainte de a deveni ceea ce doreşte să fie.** Astfel, se spune despre acest ucenic faptul că a comis suicid, ceea ce e calea misticului de a spune iniţiatului că Iuda este aspectul disciplinat al **detaşării**. Acesta ştie că EU SUNT-ul lui, sau conştienţa sa, este mântuitorul său, aşa că îi lasă pe toţi ceilalţi mântuitori să plece. Această calitate – atunci când este disciplinată – dă omului **tăria de a renunţa**.

Cel care l-a chemat pe Iuda la viaţă a învăţat cum să-şi ia atenţia de la probleme sau limitări şi să şi-o aşeze pe ceea ce este soluţia sau mântuirea. „Dacă nu vă veţi naşte din nou, nu puteţi în nici un fel intra în Împărăţia Cerurilor" *[Adevărat, adevărat zic ţie: De nu se va naşte cineva de sus (sau, „din nou"), nu va putea să vadă împărăţia lui Dumnezeu", Ioan 3:3-7]*. „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii săi" *[Ioan 15:13]*.

Când omul realizează că acea calitate dorită, odată realizată, îl va salva şi îi va deveni tovarăş, el îşi dă de bună-voie viaţa (actuala concepţie despre el însuşi) pentru prietenul său [concepţia dorită] detaşându-şi conştienţa de ceea ce el este conştient a fi şi asumându-şi conştienţa a ceea ce el doreşte a fi.

Iuda, cel pe care lumea, în necunoaşterea sa, l-a stigmatizat, va fi aşezat, atunci când omul se trezeşte din starea sa nedisciplinată, pe înălţimi, căci Dumnezeu e iubire şi nu e mai mare iubire la om decât aceasta – să-şi dea viaţa pentru un prieten. Până ce omul nu va renunţa la ceea ce este acum conştient a fi, el nu va deveni ceea ce doreşte să fie; iar Iuda este cel care împlineşte asta prin suicid sau detaşare.

Acestea sunt cele douăsprezece calităţi care s-au dat omului de la temelia lumii. Datoria omului este să le ridice la nivelul uceniciei. Când aceasta este împlinită, omul va spune, „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac. Şi acum, Tată, proslăveşte-Mă la Tine însuţi cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea” *[Ioan 17:4,5]*.

LUMINĂ LICHIDĂ

În El avem viața,
mişcarea şi ființa. – Fapte 17:28

Fizic, această lume apare ca un ocean de lumină conținând în sine toate lucrurile, inclusiv omul, ca trupuri pulsânde învelite în lumină lichidă. Povestea biblică a Potopului *[Facerea/Geneza 6-8]* este starea în care trăieşte omul. Omul este de fapt inundat într-un ocean de lumină lichidă în care ființe de lumină nenumărate se mişcă.

Povestea Potopului este într-adevăr pusă în scenă azi. Omul este arca ce conține înlăuntrul său principiul masculin-feminin al fiecărei ființe vii. Porumbelul sau ideea care e trimisă în afară pentru a găsi pământ uscat este încercarea omului de a-şi întrupa ideile. Ideile omului aduc a păsări în zbor – ca şi porumbelul din poveste, întorcându-se la om fără a găsi un loc de odihnă. Dacă omul nu va lăsa asemenea căutări neroditoare să-l descurajeze, într-o bună zi, pasărea se va întoarce cu o ramură verde. După asumarea conştienței lucrului dorit, el va fi convins că aşa este; şi va simți şi şti că el este ceea ce şi-a însuşit conştient, deşi nu este confirmat încă de simțurile lui. Într-o bună zi, omul va deveni atât de identificat cu propria lui concepție încât o va şti a fi el însuşi şi va declara, „EU SUNT; EU SUNT ceea ce doresc să fiu (EU SUNT cel ce/ceea ce EU SUNT)". Va descoperi că, făcând asta, va începe să-şi întrupeze dorința (porumbelul sau dorința va găsi de această dată pământ uscat), înțelegând în acest fel misterul cuvântului făcut trup.

Totul pe lume este o cristalizare a acestei lumini lichide. „EU SUNT lumina lumii" *[Ioan 8:12; Ioan 9:5; Ioan 12:46]*. Conştiința ta de a fi este lumina lichidă a lumii, care se cristalizează în concepția pe care o ai despre tine însuți.

Conştiința ta necondiționată de a fi s-a conceput mai întâi pe sine în lumină lichidă (care e viteza primordială a universului). Toate lucrurile, de la cele mai înalte până la cele mai de jos vibrații sau expresii ale vieții, sunt nimic mai mult decât vibrații ale vitezei acestei velocități inițiale; aur, argint, fier, lemn, carne etc. sunt numai diferite expresii sau velocități ale acestei unice lumini de substanță lichidă.

Toate lucrurile sunt lumină lichidă cristalizată; diferențierea sau infinitatea de expresie este cauzată de dorința celui care o concepe de a se cunoaşte pe sine. Concepția ta despre sine determină automat velocitatea necesară pentru a exprima ceea ce te-ai conceput pe tine însuți a fi.

Lumea este acest ocean de lumină lichidă în nenumărate stări diferite de cristalizare.

SUFLAREA VIEȚII

[Atunci, luând Domnul Dumnezeu ţărână din pământ,
a făcut pe om şi a suflat în faţa lui suflare de viaţă,
şi s-a făcut omul fiinţă vie. – Facerea/Geneza 2:7

După cum nu ştii care este calea vântului, cum se întocmesc oasele în pântecele maicii, tot aşa nu cunoşti lucrarea lui Dumnezeu, care face toate. – Eclesiastul 11:5

După aceasta s-a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei, şi boala lui a fost atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul. 3Regi/1Împăraţi 17:17

(Elisei) s-a ridicat şi s-a culcat peste copil şi şi-a pus buzele sale pe buzele lui şi ochii săi pe ochii lui şi palmele sale pe palmele lui şi s-a întins pe el şi a încălzit trupul copilului. 4Regi/2Împăraţi 4:34

Şi după cele trei zile şi jumătate, duh de viaţă de la Dumnezeu a intrat în ei şi s-au ridicat pe picioarele lor şi frică mare a căzut peste cei ce se uitau la ei. – Apocalipsa 11:11]

Chiar a readus la viață prorocul Ilie *[şi/sau Elisei, n. tr.]* pe fiul cel mort al văduvei?

Această povestire, la fel ca toate celelalte povestiri ale Bibliei, este o dramă psihologică ce are loc în conştiența omului. Văduva simbolizează fiecare bărbat şi femeie din lume; fiul cel mort reprezintă dorințele frustrate şi ambițiile omului; prorocul, Ilie *[şi/sau Elisei, n. tr.]*, simbolizează puterea lui Dumnezeu din om, sau conştiința omului de a fi.

Povestirea ne spune că prorocul a luat copilul mort de la sânul văduvei şi l-a dus în odaia de sus. Intrând în odaia de sus, a închis uşa după el; punând copilul pe un pat, a suflat viață în el; întorcându-i-l apoi mamei, i-a dat copilul şi i-a spus, „Iată, copilul tău este viu” *[3Regi/1Împăraţi 17:23 şi 4Regi/2Împăraţi 4:36]*.

Dorința omului poate fi simbolizată de copilul mort. Simplul fapt că el doreşte e dovada clară că lucrul dorit nu este încă o realitate vie în lumea lui. El încearcă în toate modurile imaginabile să-şi aducă dorința în realitate, să-i dea viață, dar descoperă într-un final că toate încercările lui sunt neroditoare.

Cei mai mulți oameni nu sunt conştienți de existența puterii infinite din ei înşişi, ca proroci. Ei rămân la nesfârşit cu un copil mort în brațe, nerealizând că dorința este indicarea clară a capacităților nelimitate pentru împlinirea ei.

Fie ca omul să recunoască odată că propria sa conştiență este prorocul care suflă viață în tot ce este el conştient a fi, şi îşi va închide uşa simțurilor în fața problemei sale şi îşi va fixa atenția – numai asupra a ceea ce doreşte, ştiind că, făcând asta, dorințele lui sigur sunt realizate. Va descoperi recunoaşterea a fi suflarea vieții, căci va percepe – pe când se revendică pe sine, acum, conştient, a exprima sau a poseda tot ceea ce doreşte a fi sau a avea – cum el suflă suflarea *[sic!]* vieții în dorința sa. Calitatea revendicată pentru dorință (într-un mod necunoscut lui) va începe să mişte şi va deveni o realitate vie în lumea lui.

Da, prorocul Ilie *[şi/sau Elisei, n. tr.]* trăieşte totdeauna ca şi *conştiință nelimitată a omului de a fi*, văduva, ca şi *conştiința sa limitată de a fi*, iar copilul, ca ceea ce doreşte el a fi.

DANIEL ÎN GROAPA LEILOR

Dumnezeul tău pe Care tu Îl cinsteşti fără încetare,
Acela te va scăpa! – Daniel 6:16/6:17

Povestea lui Daniel este povestea fiecărui om. E consemnat că Daniel, închis fiind în groapa leilor, şi-a întors spatele către fiarele flămânde; şi cu privirea către lumina ce venea de sus, s-a rugat unului şi singurului Dumnezeu. Leii, care fuseseră dinadins înfometaţi pentru ospăţ, au rămas neputincioşi în a vătăma pe proroc. Credinţa lui Daniel în Dumnezeu era atât de mare încât i-a adus la sfârşit libertatea şi numirea ca înalt dregător în împărăţie *[Daniel 6:13-28]*. Această poveste a fost scrisă pentru tine, pentru a te instrui în arta eliberării de orice problemă sau închisoare din lume.

Cei mai mulţi dintre noi, aflându-ne în groapa leilor, am fi preocupaţi numai de lei, nu ne-am gândi la nicio altă problemă de pe lumea asta mare în afara leilor; totuşi, ni se spune că Daniel şi-a întors spatele către ei şi a privit spre lumina care era Dumnezeu. Dacă am putea urma exemplul lui Daniel când suntem ameninţaţi de vreun dezastru teribil precum leii, sărăcia sau boala, dacă, precum Daniel, ne-am putea duce atenţia spre lumina care e Dumnezeu, soluţiile noastre ar fi la fel de simple.

De exemplu, dacă ai fi întemniţat, n-ar fi nevoie să-ţi spună cineva că ceea ce ar trebui să-ţi doreşti este libertatea. Libertatea sau mai degrabă dorinţa de a fi liber ar fi automată. Acelaşi lucru ar fi adevărat dacă ai fi bolnav sau dator sau în orice altă încurcătură. Leii reprezintă situaţii de natură ameninţătoare, aparent fără soluţii. Fiecare problemă îşi produce automat soluţia în forma unei dorinţe de a te elibera de problemă. Aşadar, întoarce-ţi spatele către problemă şi îndreaptă-ţi atenţia pe soluţia dorită, simţindu-te deja a fi ceea ce doreşti. Continuă în credinţa asta şi vei descoperi că zidurile temniţei tale vor dispărea pe măsură ce începi să exprimi ceea ce ai devenit conştient a fi.

Am văzut oameni, datornici aparent fără speranţă, aplicând acest principiu şi, în foarte scurt timp, datorii ce erau cât munţii au fost înlăturate. Am văzut, de asemenea, din cei la care doctorii au renunţat, ca fiind intratabili, aplicând acest principiu şi, într-un timp incredibil de scurt, aşa-zisele lor boli incurabile au dispărut fără să lase urme. Priveşte asupra dorinţelor tale drept cuvinte vorbite de Dumnezeu şi fiecare cuvânt o prorocire a ceea de ce eşti capabil a fi. Nu pune la îndoială dacă meriţi sau nu meriţi să-ţi realizezi dorinţele. Acceptă-le aşa cum vin. Adu mulţumiri pentru ele de parcă ar fi daruri. Simte-te fericit şi recunoscător pentru a fi primit asemenea daruri minunate. Apoi mergi pe calea ta în pace. Asemenea acceptări simple ale dorinţelor tale sunt ca aruncarea de seminţe fertile pe pământ mereu afânat. Când îţi sădeşti dorinţa în conştienţă ca sământă, încrezător că va apărea în deplinul său potenţial de rodire, ai făcut deja tot ceea ce se aşteaptă de la tine. A fi îngrijorat sau temător în legătură cu felul în care va fi împlinirea ei înseamnă a ţine aceste seminţe într-o strânsoare mentală şi, astfel, a le împiedica să crească până la vremea recoltei.

Nu fi nerăbdător sau îngrijorat în privinţa rezultatelor. Rezultatele vor urma la fel de sigur cum ziua urmează nopţii. Ai credinţă în această sădire până ce evidenţa ţi se manifestă a fi astfel. Încrederea ta în această procedură va aduce mari recompense. Aştepţi numai puţin în conştienţa lucrului dorit; apoi, deodată, când te aştepţi mai puţin, lucrul simţit devine expresia ta. Viaţa nu e părtinitoare *[Fapte 10:34; Romani 2:11]* şi nu distruge nimic; continuă să ţină vie ceea ce omul este conştient a fi. Lucrurile vor dispărea numai pe măsură ce omul îşi schimbă conştienţa. Neagă dacă vrei, şi totuşi rămâne un fapt acela că singura realitate este conştienţa iar lucrurile numai o oglindă a ceea ce eşti conştient a fi. Starea paradisiacă pe care o cauţi va fi găsită numai în conştienţă, fiindcă Împărăţia Cerurilor este înlăuntrul tău.

Conştienţa ta este singura realitate vie, capul etern al creaţiei. Ceea ce eşti tu conştient a fi este trupul vremelnic pe care-l porţi. A-ţi întoarce atenţia de la ceea ce eşti conştient a fi înseamnă a decapita acel trup; dar, aşa cum o găină sau un şarpe continuă să sară şi să se zbată o vreme după ce li s-a retezat capul, la fel, calităţile şi condiţiile par a trăi încă o vreme după ce ţi-ai îndepărtat atenţia de la ele.

Omul, necunoscând această lege a conştienţei, îşi îndreaptă constant gândul spre condiţiile lui anterioare şi, fiind atent la ele, aşează asupra acestor trupuri moarte capul etern al creaţiei; prin asta, el le reanimă şi învie. Trebuie să laşi aceste trupuri moarte şi *morţii să-i îngroape pe morţi [Matei 8:22, Luca 9:60]*. Omul, după ce şi-a pus mâna pe plug (adică, după ce şi-a însuşit conştienţa calităţii dorite), uitându-se îndărăt, îşi neagă destoinicia pentru Împărăţia Cerurilor *[Luca 9:62]*. Cum voia cerurilor se face veşnic pe pământ, eşti astăzi în ceruri ceea ce eşti înlăuntrul tău, fiindcă aici, pe acest pământ, se arată cerurile tale.

Împărăţia Cerurilor chiar este la îndemână. Acum este vremea potrivită. Creează-ţi deci un nou cer, intră într-o nouă stare de conştienţă şi un pământ nou va apărea *[Isaia 65:17]*.

PESCUITUL

Au ieşit, şi au intrat într-o corabie; şi n-au prins nimic în noaptea aceea. – Ioan 21:3

El le-a zis: „Aruncaţi mreaja în partea dreaptă a corabiei, şi veţi găsi.”
Au aruncat-o deci, şi n-o mai puteau trage de mulţimea peştilor. – Ioan 21:6

S-a consemnat că ucenicii au pescuit toată noaptea şi nu au prins nimic. Apoi apare Iisus la faţa locului şi le spune să arunce mrejele încă o dată, dar, de această dată, în partea dreaptă. Petru se supune vocii lui Iisus şi îşi aruncă plasele încă o dată în ape. Acolo unde cu o clipă mai devreme apa era complet lipsită de peşte, acum plasele aproape plesneau de mulţimea capturii *[Ioan 21:3-6]*.

Omul, pescuind prin noaptea necunoaşterii omeneşti, încearcă să-şi realizeze dorinţele prin efort şi luptă, numai pentru a descoperi la final că toată căutarea lui a fost zadarnică. Când el îşi descoperă *conştiinţa de a fi* ca fiind Hristos Iisus, se va supune vocii Sale şi o va lăsa pe ea să-i dirijeze pescuitul. Îşi va arunca plasa în partea dreaptă *[cea corectă]*; va aplica această lege în modul corect şi va căuta în conştienţă după lucrul dorit. Găsindu-l acolo, el va şti că se va multiplica în lumea formei.

Aceia ce au avut plăcerea de a pescui cunosc fiorul de a simţi peştele în cârlig. Muşcarea peştelui este urmată de jocul lui; acest joc, apoi, este urmat de aducerea la mal. Ceva similar are loc în conştienţa omului pe când pescuieşte după manifestările vieţii.

Pescarii ştiu că, dacă vor să prindă un peşte mare, trebuie să pescuiască în ape adânci; de va fi să prinzi o bucată mare de viaţă, trebuie să laşi în urma ta apele mici, cu multele lor stânci şi şanţuri şi să lansezi în albastrul adânc unde se joacă cei mari. Pentru a prinde o manifestare mare a vieţii, trebuie să intri în stări de conştienţă mai adânci şi mai largi; numai în aceste profunzimi trăiesc marile expresii ale vieţii.

Iată o formulă simplă pentru pescuitul cu succes. Mai întâi, decide ce este ceea ce vrei să exprimi sau să posezi. Acest pas este esenţial. Trebuie să ştii categoric ce vrei de la viaţă înainte de a pescui în ea. După ce ţi-ai stabilit dorinţa, întoarce-te de la lumea simţurilor, îndepărtează-ţi atenţia de la problemă şi direcţioneaz-o numai spre starea de *a fi*, repetând în tăcere dar cu simţire, „EU SUNT”. Luându-ţi atenţia de la lumea din jurul tău şi punându-ţi-o pe EU SUNT, astfel încât te pierzi în sentimentul de doar *a fi,* te vei găsi slăbind ancora ce te leagă de superficialul problemei tale; fără efort, te vei îndrepta spre adânc.

Senzaţia care însoţeşte această experienţă este una de expansiune. Te vei simţi înălţându-te şi dilatându-te de parcă ai creşte. Nu te nelinişti; această experienţă de plutire şi expansiune nu înseamnă decât moartea limitărilor tale. Totuşi, limitările tale vor muri pe măsură ce te îndepărtezi de ele, fiindcă ele trăiesc numai în conştienţa ta.

În acest adânc sau conştienţă extinsă, te vei simţi a fi o pulsândă şi atotputernică forţă, precum ritmul şi adâncul oceanului. Acest sentiment de expansiune este semnalul că acum eşti în apele albastre-adânci unde înoată peştii cei mari. Poate că peştii pe care ai decis să-i prinzi sunt sănătatea şi libertatea; începi să pescuieşti în acest adânc pulsând fără formă al tău după aceste calităţi sau stări ale conştienţei simţindu-te „EU SUNT sănătos” – „EU SUNT liber”. Continui să te revendici şi să te simţi a fi sănătos şi liber până ce convingerea că eşti astfel te posedă.

Pe măsură ce convingerea se naşte în tine, astfel că toate îndoielile se sting şi ştii şi simţi că eşti liber de limitările trecutului, vei şti că ai prins aceşti peşti în cârlig. Bucuria care curge prin întreaga ta fiinţă simţind că eşti ceea ce doreai să fii este egală cu fiorul pescarului ce-şi agaţă peştii lui.

Acum urmează jocul peştelui. Aceasta se obţine întorcându-te la lumea simţurilor. Pe când îţi deschizi ochii la lumea din jurul tău, convingerea şi conştienţa că eşti sănătos şi liber ar trebui să fie atât de hotărâte în tine, încât întreaga ta fiinţă tremură în anticipare. Apoi, trecând prin intervalul de timp necesar care va lua lucrurilor să se întrupeze, vei simţi un fior tainic ştiind că în scurtă vreme, ceea ce nimeni nu vede, dar ceea ce simţi şi ştii că eşti, va ieşi la mal.

Într-un moment în care nici nu te gândeşti, în timp ce păşeşti credincios în această conştienţă, vei începe să exprimi şi să ai ceea ce eşti conştient a fi şi a avea, experimentând, ca pescarul, bucuria tragerii la mal a *celui mare*.

Acum, mergi şi pescuieşte după manifestările vieţii aruncându-ţi plasele în partea *cea dreaptă*.

FII URECHI CE AUD

Puneți în urechile voastre cuvintele acestea:
Căci Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor. – Luca 9:44

„Voi ascultați bine ce vă spun: Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor". Nu fi ca aceia care au ochi ce nu văd şi urechi care nu aud. Fie ca aceste revelații să pătrundă adânc în urechile tale, căci după ce Fiul (ideea) este conceput, omul cu valorile lui false (rațiunea) va încerca să explice „de ce" şi „pentru ce"-urile expresiei Fiului, şi, făcând asta, Îl va rupe-n bucăți.

După ce oamenii au chibzuit că un anume lucru este omeneşte imposibil şi astfel nu poate fi făcut, fie ca cineva să reuşească imposibilul; înțelepții care ți-au spus că nu se poate face îți vor explica acum de ce şi cum s-a întâmplat. După ce vor fi rupt în bucăți cămaşa cea fără cusătură *[Ioan 19:23]* (cauza manifestării), ei vor fi la fel de departe de adevăr cum au fost atunci când l-au proclamat ca fiind imposibil. Atâta vreme cât omul caută cauza expresiei în alte locuri decât în cel care o exprimă, el caută în zadar.

Timp de mii de ani, omului i s-a spus, „EU SUNT Învierea şi Viața" *[Ioan 11:25]*. „Nicio manifestare nu poate să vină la Mine dacă nu o trag" *[aprox., Ioan 6:44]*, dar omul tot nu crede. El preferă să creadă în cauze în afara lui. În clipa în care ceea ce nu era văzut devine văzut, omul e gata să explice cauza şi scopul apariției sale. Astfel, Fiul Omului (ideea dorind manifestare) este constant distrusă de mâinile (explicațiile raționale sau înțelepciunea) omului.

Acum că propria ta conştiență îți este revelată drept cauză a toată expresia, nu te întoarce la întunecimea Egiptului cu mulții săi zei. Este numai un singur Dumnezeu. Unul şi singurul Dumnezeu este conştiența ta. „Toți locuitorii pământului sunt socotiți ca o nimica şi El face ce voieşte cu oştirea cerească şi cu locuitorii pământului şi nimeni nu poate să-L împiedice la lucrul Lui şi să-I zică: ‚Ce faci Tu?'" *[Daniel 4:32]*.

Dacă întreaga lume s-ar pune de acord că un anume lucru nu poate fi exprimat şi totuşi tu devii conştient a fi ceea ce ei s-au înțeles că nu poate fi exprimat, îl vei exprima. Conştiența ta nu cere niciodată permisiunea de a exprima ceea ce eşti tu conştient de a fi. Face asta firesc şi fără efort, în ciuda înțelepciunii omului şi a opoziției sale.

„De vei întâlni pe cineva *[pe cale]*, să nu-i dai bună ziua" *[„şi dacă te va întreba cineva de sănătate, să nu-i răspunzi" Luca 10:4; 2Împărați/4Regi 4:29]*. Aceasta nu e o poruncă să fii insolent sau neprietenos, ci o reamintire de a nu recunoaşte un superior, de a nu vedea în nimeni o barieră pentru expresia ta. Nimeni nu poate să te împiedice sau să-ți pună la îndoială abilitatea de a exprima ceea ce eşti *conştient a fi*. Nu judeca după aparențele lucrului, pentru că „toate *[neamurile]* sunt ca o nimica înaintea Lui *[nu sunt decât nimicnicie şi deşertăciune", Isaia 40:17]*.

Când ucenicii, prin judecata lor după aparențe, au văzut copilul nebun *[Marcu 9:17-29; Luca 9:37-43]*, ei au crezut-o a fi o problemă mai greu de rezolvat decât altele cu care s-au întâlnit; aşa că au eşuat în a găsi o soluție. Judecând după aparențe, ei au uitat că Lui Dumnezeu toate Îi sunt cu putință *[Matei 19:26; Marcu 10:27]*. Hipnotizați cum erau de realitatea aparențelor, nu puteau simți naturaleța sănătății mintale.

Singura cale de a evita asemenea eşecuri este de a ține constant minte că propria ta conştiență este Atotputernicul, prezența atotştiutoare; fără ajutor, această prezență neştiută dinlăuntrul tău exteriorizează fără efort ceea ce eşti tu conştient de a fi. Fii perfect indiferent la evidența simțurilor, astfel încât să poți simți naturaleța dorinței tale – şi dorința ta va fi realizată. Întoarce-te de la aparențe şi simte naturaleța acelei percepții perfecte dinlăuntrul tău, o calitate niciodată de necrezut sau îndoit. Înțelegând-o, nu vei fi niciodată în rătăcire. Dorința ta este soluția problemei tale. Iar cum dorința se realizează, problema dispare.

Nu poți forța nimic în afară, nici prin cel mai puternic efort de voință. Există o singură cale prin care poți porunci lucrurilor pe care le vrei – asumarea conştienței lucrului dorit.

<u>E o diferenţă uriaşă între a simţi un lucru şi numai a-l cunoaşte intelectual.</u> Trebuie să accepţi fără rezerve faptul că, posedând (simţind) un lucru în conştienţă, ai poruncit realităţii care-l cauzează să-l aducă în existenţă în formă concretă. Trebuie să fii absolut convins de o legătură neîntreruptă între realitatea invizibilă şi manifestarea sa vizibilă. Acceptarea ta interioară trebuie să devină o convingere intensă şi nealterabilă care transcende atât raţiunea cât şi intelectul, renunţând în întregime la orice credinţă în realitatea externalizării altfel decât ca o reflecţie a unei stări interioare a conştienţei. Când înţelegi într-adevăr şi crezi lucrurile astea, vei fi construit o atât de profundă siguranţă, încât nimic nu te poate zgudui.

Dorinţele tale sunt realităţile nevăzute care răspund numai la poruncile lui Dumnezeu.

Dumnezeu porunceşte nevăzutului să apară revendicându-Se pe Sine a fi lucrul poruncit. „S-a făcut pe Sine întocmai cu Dumnezeu şi n-a socotit o ştirbire a face lucrările lui Dumnezeu" *[„Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o ştirbire a fi El întocmai cu Dumnezeu", Filipeni 2:6]*.

Acum fie ca această zicere să pătrundă adânc în urechea ta:
FII CONŞTIENT A FI CEEA CE VREI SĂ APARĂ.

CLARVIZIUNEA

Aveți ochi, şi nu vedeți? Aveți urechi, şi nu auziți?
Şi nu vă aduceți aminte deloc? – Mark 8:18

Adevărata clarviziune constă, nu în abilitatea ta de a vedea lucruri dincolo de spectrul vederii omeneşti, ci, mai degrabă, în abilitatea ta de a înțelege ceea ce vezi.

O afirmație din domeniul financiar poate fi văzută de oricine, dar numai puțini pot citi o afirmație din domeniul financiar. Capacitatea de a interpreta afirmația este semnul de vedere clară sau clarviziune.

Că fiecare obiect, atât animat cât şi inanimat, este învelit într-o lumină lichidă care se mişcă şi pulsează cu o energie mult mai radiantă decât obiectele în sine, nimeni nu ştie mai bine decât autorul; dar el mai ştie şi că abilitatea de a vedea asemenea aure nu este egală cu abilitatea de a înțelege ceea ce vede cineva în lumea din jurul său.

Pentru a ilustra acest punct, iată o poveste cu care întreaga lume este familiarizată, dar pe care numai autenticul mistic sau clarvăzător *a văzut-o* cu adevărat.

SINOPSIS

Povestea lui Dumas, „Contele de Monte Cristo", este, pentru mistic şi adevăratul clarvăzător, biografia fiecărui om.

I

Edmond Dantés, un tânăr marinar, îl găseşte pe căpitanul corabiei sale, mort. Preluând comanda vasului în mijlocul unei mări măturate de furtună, el încearcă să cârmească spre un loc de ancorare sigur.

COMENTARIU

Viața însăşi este o mare furtunoasă cu care luptă omul încercând să cârmească spre un port liniştit.

II

Asupra lui Dantés se află un document secret care trebuie dat unui om pe care nu-l cunoaşte, dar care se va face cunoscut tânărului marinar la timpul potrivit. Acest document este un plan de a-l elibera pe împăratul Napoleon din închisoarea sa de pe insula Elba.

COMENTARIU

Înlăuntrul fiecărui om există un plan secret care va elibera puternicul împărat din el însuşi.

III

Când Dantés ajunge în port, trei oameni (care, prin linguşeli şi osanale, au reuşit să se târască spre bunele grații ale actualului rege), temându-se că orice schimbare le-ar putea afecta pozițiile dregătoreşti, îl arestează pe tânărul marinar şi-l încredințează catacombelor.

COMENTARIU

Omul, în încercarea de a-şi afla siguranța în lumea asta, se lasă condus de luminile false ale lăcomiei, vanității şi puterii.

Cei mai mulți oameni cred că faima, multa bogăție sau puterea politică îi vor asigura împotriva furtunilor vieții. Aşa că ei caută să le obțină ca ancore ale vieții lor, numai pentru a descoperi că, în alergarea lor după acestea, şi-au pierdut treptat cunoaşterea adevăratei lor ființe. Dacă omul îşi pune credința în lucruri altele decât el însuşi, cele în care şi-a pus credința, în timp, îl vor distruge; la care timp va fi deja ca cel întemnițat şi disperat.

IV

Aici, în acest „mormânt", Dantés este uitat şi lăsat să putrezească. Mulți ani trec. Apoi, într-o zi, Dantés (care de-acum este un schelet viu) aude o bătaie în zidul său. Răspunzând la această bătaie, el aude vocea unuia de partea cealaltă a pietrei. Călăuzit de această voce, Dantés înlătură piatra şi descoperă un bătrân preot care era în închisoare de atât de mult, încât nimeni nu mai ştie motivul încarcerării sale sau lungimea timpului cât a fost acolo.

COMENTARIU

Aici, dincolo de aceste ziduri ale întunericului mental, omul rămâne în ceea ce pare a fi o moarte vie. După ani de dezamăgiri, omul se întoarce de la aceşti falşi prieteni şi-L descoperă înlăuntrul său pe Cel de demult (*conştiinţa sa de a fi*), care fusese îngropat acolo din ziua în care S-a crezut întâia dată pe Sine a fi om şi a uitat că era Dumnezeu.

V

Bătrânul preot petrecuse mulţi ani săpându-şi ieşirea din acest mormânt viu, numai ca să descopere că îşi săpase drumul spre mormântul lui Dantés. Se resemnează apoi destinului său şi decide să-şi găsească bucuria şi libertatea învăţându-l pe Dantés tot ceea ce ştia el referitor la misterele vieţii şi să-l ajute, de asemenea, să se elibereze.

Dantés, la început, e nerăbdător să acumuleze toată această informaţie; dar bătrânul preot, cu infinita răbdare adunată în lunga sa detenţie, îi arată lui Dantés cât de nepregătit este de a primi această cunoaştere în mintea lui actuală, neliniştită şi nerăbdătoare. Deci, cu calm psihologic, el îi dezvăluie gradual tânărului bărbat misterele vieţii şi ale timpului.

COMENTARIU

Această revelaţie este atât de minunată, încât omul, când o aude întâia oară, vrea să o cuprindă toată dintr-odată; dar descoperă că, după ani nenumăraţi petrecuţi în credinţa de a fi om, el şi-a uitat într-atât de complet adevărata identitate, încât e acum incapabil să absoarbă această amintire pe dată. El mai descoperă şi că o poate acumula numai proporţional cu cât elimină din toate valorile şi părerile omeneşti.

VI

Pe măsură ce Dantés se coace sub îndrumarea bătrânului preot, bătrânul se descoperă a trăi tot mai mult şi mai mult în conştienţa lui Dantés. În sfârşit, îi împarte ultima picătură de înţelepciune lui Dantés, dezlegându-l astfel de orice tutelaj. Îi spune apoi despre o comoară inepuizabilă îngropată pe insula de Monte Cristo.

COMENTARIU

Pe măsură ce omul se leapădă de aceste aclamate valori omeneşti, el absoarbe tot mai mult şi mai mult lumina (bătrânul preot), până ce, într-un sfârşit, devine el însuşi lumina şi se cunoaşte pe sine a fi Cel de demult. „EU SUNT lumina lumii” *[Matei 5:14; Ioan 8:12; Ioan 9:5; Ioan 12:46]*.

VII

Cu această revelaţie, zidurile tavanului catacombei care-i separa de ocean se prăbuşesc, zdrobindu-l şi ucigându-l pe bătrân. Gardienii, descoperind accidentul, cos trupul bătrânului preot într-un sac şi se pregătesc să-l arunce în mare. Plecând să aducă o targă, Dantés înlocuieşte trupul bătrânului preot şi se coase pe sine înăuntrul sacului. Gardienii, neştiutori de această schimbare de trupuri şi crezându-l a fi bătrânul, îl aruncă pe Dantés în apă.

COMENTARIU

Curgerea atât a sângelui cât şi a apei la moartea bătrânului preot este comparabilă cu cea a sângelui şi a apei din coasta lui Iisus când ostaşii romani L-au străpuns, fenomen care întotdeauna are loc la naştere (aici simbolizând naşterea unei mai înalte conştienţe).

VIII

Dantés se eliberează din sac, merge pe insula de Monte Cristo şi descoperă comoara îngropată. Apoi, înarmat cu această fabuloasă avuţie şi cu înţelepciune supraomenească, se leapădă de identitatea lui umană de Edmond Dantés şi îşi asumă titlul de Conte de Monte Cristo.

COMENTARIU

Omul îşi descoperă *conştiinţa de a fi* ca fiind comoara inepuizabilă a universului. În acea zi, când omul face această descoperire, el moare ca om şi se trezeşte ca Dumnezeu. Da, Edmond Dantés devine Contele de Monte Cristo. Omul devine Hristos.

PSALMUL DOUĂZECI ŞI TREI/DOUĂZECI ŞI DOI

I

Domnul mă paşte şi nimic nu-mi va lipsi.

COMENTARIU

Conştienţa mea este Domnul şi Păstorul meu. Ceea ce EU SUNT conştient a fi sunt oile care mă urmează. Atât de bun păstor este conştiinţa mea de a fi, încât nu a pierdut vreodată nici o singură oaie sau lucru de care EU SUNT conştient a fi.

Conştienţa mea este o voce care cheamă în sălbăticia confuziei omeneşti; cheamă tot ceea ce EU SUNT conştient a fi să mă urmeze. Atât de bine îmi cunosc oile vocea, încât ele întotdeauna răspund chemării mele; nu va veni niciodată vremea când ceea ce sunt convins că EU SUNT să nu mă găsească.

EU SUNT o uşă deschisă pentru ca tot ceea ce EU SUNT să intre. *Conştiinţa mea de a fi* este Domn şi Păstor al vieţii mele. Acum ştiu că niciodată nu voi duce lipsă de dovadă sau îmi va lipsi dovada a ceea ce sunt conştient a fi. Ştiind asta, voi deveni conştient a fi măreţ, iubitor, avut, sănătos şi toate celelalte atribute pe care le admir.

II

La loc de păşune, acolo m-a sălăşluit.

COMENTARIU

Conştiinţa mea de a fi măreşte tot ceea ce sunt conştient a fi, astfel că mereu este o abundenţă a ceea ce sunt conştient a fi. Nu face diferenţă în ceea ce omul este conştient a fi; el o va găsi etern izvorând în lumea lui. Măsura Domnului (concepţia omului despre el însuşi) este mereu presată, amestecată şi dând peste.

III

La apa odihnei m-a hrănit.

COMENTARIU

Nu e nevoie să lupt pentru ceea ce sunt conştient a fi, căci tot ceea ce sunt conştient a fi va fi adus spre mine fără efort, la fel cum un păstor îşi duce turma spre apele de odihnă ale izvorului liniştit.

IV

Sufletul meu l-a întors, povăţuitu-m-a pe căile dreptăţii, pentru Numele Lui.

COMENTARIU

Acum că memoria mea e refăcută – astfel că ştiu că EU SUNT Domnul şi nu e dumnezeu afară de mine –, împărăţia mea este refăcută. Împărăţia mea – care s-a dezmembrat în ziua în care am crezut în puteri în afara mea – este acum complet refăcută.

Acum că îmi cunosc propria conştiinţă de a fi ca fiind Dumnezeu, voi face uz chibzuit de această cunoaştere, devenind conştient a fi ceea ce doresc să fiu.

V

Că de voi şi umbla în mijlocul morţii, nu mă voi teme de rele; că Tu cu mine eşti. Toiagul Tău şi varga Ta, acestea m-au mângâiat.

COMENTARIU

Da, deşi umblu prin toată confuzia şi părerile schimbătoare ale oamenilor, nu mă voi teme de nici un rău, fiindcă am găsit conştienţa ca fiind cea care face confuzia. Având-o în cazul meu restabilită la poziţia demnă care i se cuvine, voi exterioriza, în ciuda confuziei, ceea ce sunt acum conştient a fi. Şi însăşi confuzia va răsuna şi reflecta propria mea demnitate.

VI

Gătit-ai masă înaintea mea, împotriva celor ce mă necăjesc; uns-ai cu untdelemn capul meu şi paharul Tău este adăpându-mă ca un puternic.

COMENTARIU

În fața aparentei confuzii şi conflictului, voi reuşi, fiindcă voi continua să exteriorizez abundența care sunt acum conştient a fi.

Capul meu (conştiența) va continua să fie plin de dă peste de bucuria de a fi Dumnezeu.

VII

Şi mila Ta mă va urma în toate zilele vieții mele, ca să locuiesc în casa Domnului, întru lungime de zile.

COMENTARIU

Pentru că sunt acum conştient a fi bun şi milostiv, semne ale bunătății şi îndurării sunt silite să-mi urmeze toate zilele vieții mele, fiindcă voi continua să sălăşluiesc în casă (sau conştiență) ca fiind Dumnezeu (bun) veşnic.

GHETSIMANI

Atunci Iisus a mers împreună cu ei la un loc [îngrădit],
ce se cheamă Ghetsimani şi a zis ucenicilor:
„Şedeți aici, până ce Mă voi duce acolo şi Mă voi ruga.” – Matei 26:36

O extraordinar de minunat-mistică idilă este spusă în povestea lui Iisus în Grădina Ghetsimani, dar omul a eşuat în a vedea lumina simbologiei sale şi a interpretat greşit această uniune mistică drept o experiență agonizantă în care Iisus pledează în zadar în fața Tatălui pentru a-I schimba destinul.

Ghetsimani este, pentru mistic, Grădina Creației – locul din conştiență unde merge omul pentru a-şi realiza obiectivele sale definite. Ghetsimani este un cuvânt compus ce înseamnă a stoarce/a presa în afară/a extrage o substanță uleioasă: Geth, a stoarce/a presa în afară/a extrage, şi Shemen, o substanță uleioasă. Povestea despre Ghetsimani revelează misticului, în simbologie dramatică, actul creației. Aşa cum un om conține în el o substanță uleioasă care, în actul creației, este presată în afară în asemănarea lui, aşa are el înlăuntrul său un principiu divin (conştiența sa) care se condiționează ca o stare de conştiență şi, fără asistență, presează în afară sau se concretizează.

O grădină este o bucată cultivată de pământ, un câmp pregătit special, unde semințele grădinarului sunt plantate şi cultivate la alegerea lui. Ghetsimani este o asemenea grădină, locul în conştiență unde misticul merge cu obiectivele sale precis definite. Se intră în această grădină când omul îşi ia atenția de la lumea din jurul lui şi şi-o îndreaptă spre obiectivele sale.

Dorințele clarificate ale omului sunt semințe ce conțin puterea şi planurile de auto-expresie şi, precum sămânța din om, şi acestea sunt îngropate într-o substanță uleioasă (o atitudine de bucurie şi recunoştință a minții). Contemplând a fi şi a avea ceea ce doreşte el să fie şi să aibă, omul a început procesul de presare în afară sau actul spiritual al creației. Aceste semințe sunt presate în afară şi plantate când omul se pierde într-o stare sălbatică, nebună de bucurie, simțind conştient şi revendicându-se a fi ceea ce anterior dorea a fi.

Dorințele exprimate, sau presate în afară, rezultă în trecerea acelei dorințe particulare. Omul nu poate poseda un lucru şi încă să dorească a-l poseda în acelaşi timp. Deci, când îşi însuşeşte conştient sentimentul de a fi lucrul dorit, această dorință de a fi lucrul dorit trece – este realizată. Atitudinea receptivă a minții, simțind şi primind impresiunea de a fi lucrul dorit, este terenul fertil sau pântecele care primeşte sămânța (obiectivul definit).

Sămânța care este presată în afara omului se dezvoltă în asemănarea omului din care a fost presată. Similar, sămânța mistică, revendicarea ta conştientă că eşti ceea ce până atunci doreai să fii, se va dezvolta în asemănarea ta, din cine şi în cine a fost presată. Da, Ghetsimani este grădina cultivată a idilei unde omul disciplinat merge să preseze sămânța bucuriei (dorințe definite) în afara lui, în atitudinea sa receptivă a minții, unde le va îngriji şi hrăni păşind conştient în bucuria de a fi tot ceea ce până atunci dorea să fie.

Simte cu Marele Grădinar fiorul secret de a şti că lucrurile şi calitățile acum nevăzute vor fi văzute de îndată ce aceste impresiuni conştiente se dezvoltă şi se coc la maturitate. Conştiența ta este Domn şi Soț *[Isaia 54:5]*; starea conştientă în care persişti este soție sau iubită. Această stare făcută vizibilă este Fiul tău, purtându-ți ție mărturie, Tatălui şi Mamei Sale, căci lumea ta vizibilă este făcută după chipul şi asemănarea *[Geneza/Facerea 1:26]* stării de conştiență în care trăieşti; lumea ta şi plinătatea ei nu sunt nici mai mult nici mai puțin decât conştiența ta definită concretizată.

Ştiind acest lucru ca fiind adevărat, vezi să alegi bine mama copiilor tăi – acea stare conştientă în care trăieşti, concepția ta despre tine. Omul înțelept îşi alege soața cu mare discreție. El realizează că pruncii săi trebuie să moştenească de la părinți calitățile şi astfel dedică mult timp şi grijă selecției mamei lor. Misticul ştie că starea conştientă în care el trăieşte este alegerea pe care şi-a făcut-o soață, mama copiilor lui, că această stare trebuie, în timp, să se întrupeze pe sine în lumea lui; aşa că el e mereu selectiv în alegerea lui şi întotdeauna se revendică pe sine a fi cel mai înalt ideal al său. El se defineşte conştient ca ceea ce doreşte să fie.

Când omul realizează că starea conştientă în care trăieşte este alegerea pe care şi-a făcut-o de soaţă, el va fi mult mai atent cu dispoziţiile şi sentimentele sale. Nu-şi va permite să reacţioneze la sugestii de frică, lipsă sau altă impresie nedorită. Asemenea sugestii de lipsă n-ar putea niciodată trece de paza minţii disciplinate a misticului, fiindcă el ştie că fiecare revendicare conştientă trebuie să fie exprimată în timp ca o condiţie a lumii sale – a mediului său. Deci, el rămâne credincios iubitei sale, obiectivul său definit, definind şi revendicând şi simţindu-se pe sine a fi ceea ce doreşte să exprime. Fie ca omul să se întrebe dacă obiectivul său definit va fi un lucru al bucuriei şi frumuseţii, de ar fi realizat. Dacă răspunsul său este afirmativ, atunci el poate şti că alegerea miresei sale este *o prinţesă a Israelului, o fiică a lui Iuda*, căci fiecare obiectiv definit care exprimă bucurie odată realizat este *o fiică a lui Iuda*, regele preamăririi.

Iisus Şi-a luat cu Sine în ora Lui de rugăciune ucenicii, sau atributele disciplinate ale minţii, şi le-a poruncit să vegheze cât El Se ruga, astfel încât niciun gând sau credinţă care ar nega realizarea dorinţei Sale n-ar putea pătrunde în conştienţa Sa. Urmează exemplul lui Iisus, Care, cu dorinţele Sale clar definite, a intrat în Grădina Ghetsimani (starea de bucurie) însoţit de ucenicii Lui (mintea Lui disciplinată) pentru a Se pierde pe Sine într-o bucurie sălbatică a realizării. Fixarea atenţiei Sale asupra obiectivului Său era porunca Lui către mintea Sa disciplinată să vegheze şi să rămână credincioasă acelei fixări. Contemplând bucuria care ar fi a Lui odată cu realizarea dorinţei Sale, El începe actul spiritual de generare, actul de presare în afară a seminţei mistice – dorinţa Sa definită. În această fixare a rămas El, revendicându-Se şi simţindu-Se a fi ceea ce El (înainte de a intra în Ghetsimani) dorea să fie, până ce întreaga Sa Fiinţă (conştienţa) Îi era scăldată într-o sudoare uleioasă (bucurie) asemănătoare sângelui (viaţă), pe scurt, până ce întreaga Sa conştienţă era pătrunsă de bucuria vie, susţinută, de a fi obiectivul Său definit.

Când această fixare este atinsă, astfel încât misticul ştie prin sentimentul său de bucurie că a trecut de la fosta sa stare conştientă în conştienţa sa actuală, s-a obţinut Paştele sau Răstignirea. Această crucificare sau fixare a noii revendicări conştiente este urmată de Sabat, un timp de odihnă. Există întotdeauna un interval de timp între impresiune şi expresia sa, între revendicarea conştientă şi întruparea sa. Acest interval este numit Sabat, perioadă de odihnă sau non-efort (ziua îngropăciunii).

A umbla neclintit în conştienţa de a fi sau a avea o anumită stare înseamnă a ţine Sabatul. Povestea crucificării exprimă minunat această nemişcare sau odihnă. Ni se spune că, după ce Iisus a strigat, „Săvârşitu-s-a” *[Ioan 19:30]*, El a fost aşezat într-un mormânt. Acolo a rămas peste întregul Sabat. Când noua stare sau conştienţă este însuşită, încât te simţi, prin această însuşire, fixat şi asigurat în cunoaşterea că s-a finalizat, atunci, şi tu, vei striga, „Săvârşitu-s-a!” şi vei intra în mormânt sau Sabat, un interval de timp în care vei umbla neclintit în convingerea că noua ta conştienţă trebuie să fie înviată (făcută vizibilă).

Paştele, Ziua Învierii, cade în prima duminică după luna plină în Berbec. Motivul mistic pentru aceasta este simplu. O zonă definită nu se va precipita pe sine în forma ploii până ce această zonă nu atinge punctul de saturaţie; la fel, starea în care tu persişti nu se va exprima pe sine până ce întregul nu este pătruns de conştienţa că aşa este – săvârşitu-s-a.

Obiectivul tău definit este starea imaginară, aşa cum ecuatorul este linia imaginară pe care soarele trebuie să o treacă pentru a marca începutul primăverii. Această stare, ca şi luna, nu are lumină sau viaţă în sine; dar va reflecta lumina sau conştienţa soarelui – „**EU SUNT Lumina lumii**” *[Matei 5:14; Ioan 8:12; Ioan 9:5; Ioan 12:46]* – „**EU SUNT Învierea şi Viaţa**” *[Ioan 11:25]*.

Cum Paştele este determinat de luna plină în Berbec, la fel este şi învierea revendicării tale conştiente determinată de conştienţa plină a revendicării tale, prin adevărata trăire a acestei concepţii noi. Cei mai mulţi oameni eşuează în a-şi învia obiectivele deoarece ei eşuează în a rămâne credincioşi noii lor stări definite până ce plinătatea este obţinută. Dacă omul ar ţine în minte faptul că nu poate exista Paşti sau Zi a Învierii până după luna plină, el ar realiza că starea în care a trecut conştient va fi exprimată sau înviată numai după ce a rămas în acea stare de a fi obiectivul său definit.

Când întregul său sine se înfiorează de sentimentul de a fi în realitate revendicarea sa conştientă, trăind conştient în această stare de a fi revendicarea împlinită însăşi, şi numai în acest fel, îşi va învia sau realiza vreodată omul dorinţa sa.

O FORMULĂ PENTRU VICTORIE

Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru,
vi-l dau. – Iosua 1:3

Majoritatea oamenilor sunt familiarizaţi cu povestea lui Iosua cucerind cetatea Ierihonului. Ceea ce nu ştiu ei este că acea poveste reprezintă formula perfectă pentru victorie, în orice împrejurări şi împotriva tuturor neşanselor.

Se consemnează că Iosua era înarmat numai cu promisiunea că fiecare loc pe care-l va călca talpa piciorului său îi va fi dat lui; că dorea să cucerească Ierihonul, sau să păşească prin cetate, dar că zidurile ce-l separau de aceasta erau de netrecut. Părea fizic imposibil pentru Iosua să treacă dincolo de zidurile masive şi să pătrundă în cetatea Ierihonului. Totuşi, era *mânat* de cunoaşterea promisiunii că, indiferent de barierele şi obstacolele ce-l separă de dorinţele lui, dacă putea sta numai în interiorul cetăţii, îi va fi dată.

Cartea lui Iosua consemnează, în continuare, că, în loc să lupte cu această uriaşă problemă a zidului, Iosua apelează la serviciile unei „desfrânate", Rahab, şi o trimite ca iscoadă în cetate. Când Rahab a intrat în casa ei, care era în mijlocul *[pe zidurile, n. tr.]* cetăţii, Iosua – care era împiedicat de zidurile Ierihonului – a suflat din trompetele sale de şapte ori. La a şaptea trâmbiţare, zidurile s-au dărâmat şi Iosua a intrat victorios în cetate.

Pentru neiniţiat, povestea e lipsită de sens. Pentru cel care o vede ca o dramă psihologică, nu ca o consemnare istorică, este cât se poate de revelatoare.

Dacă am urma exemplul lui Iosua, victoria noastră ar fi similar de simplă. Iosua simbolizează, pentru tine, cititorul, starea ta actuală; cetatea Ierihonului simbolizează dorinţa ta, obiectivul tău definit. Zidurile Ierihonului simbolizează obstacolele dintre tine şi realizarea obiectivelor tale. Piciorul simbolizează înţelegerea; aşezarea tălpii piciorului pe un loc definit indică fixarea stării psihologice definite. Rahab, spioana, este abilitatea ta de a călători în secret sau psihologic spre orice loc în spaţiu. Conştienţa nu cunoaşte frontiere. Nimeni nu te poate opri din persistarea psihologică în orice punct, sau în orice stare în timp sau spaţiu.

Indiferent de barierele fizice care te separă de obiectivul tău, poţi, fără efort sau ajutorul nimănui, să anihilezi timpul, spaţiul şi barierele. Astfel, poţi persista, psihologic, în starea dorită. Deci, deşi s-ar putea să nu fi capabil de a păşi fizic printr-o stare sau printr-o cetate, poţi oricând păşi *psihologic* în starea dorită. Prin „a păşi psihologic" înţelegem că poţi, acum, în acest moment, închide ochii şi, după ce vizualizezi sau imaginezi un loc sau o stare altele decât cele actuale, poţi SIMŢI că eşti acum într-un asemenea loc sau stare. Poţi simţi această condiţie ca fiind atât de reală încât, deschizându-ţi ochii, eşti uluit să descoperi că nu eşti acolo fizic.

O „desfrânată", după cum ştii, dă la toţi bărbaţii ceea ce ei îi cer. Rahab, desfrânata, simbolizează capacitatea ta infinită de a-ţi însuşi psihologic orice stare dorită fără a întreba dacă eşti sau nu pregătit fizic sau moral pentru asta. Poţi cuceri azi cetatea modernă a Ierihonului sau obiectivul tău definit dacă vei re-juca psihologic povestea lui Iosua; dar pentru a cuceri o cetate şi a-ţi realiza dorinţele, trebuie să urmezi cu grijă formula victoriei aşa cum e ea prezentată în cartea lui Iosua.

Iată aplicarea acestei formule victorioase aşa cum o dezvăluie misticul modern astăzi:

1. Defineşte-ţi obiectivul (nu modul de a-l obţine) – obiectivul tău, pur şi simplu; să ştii exact ce este ceea ce îţi doreşti, astfel încât să ai o imagine mentală clară a sa.

2. Ia-ţi atenţia de la obstacolele care te separă de obiectivul tău şi îndreaptă-ţi gândurile spre obiectivul însuşi.

3. Închide-ţi ochii şi SIMTE că eşti deja în cetate sau starea pe care ai cuceri-o. Rămâi înlăuntrul acestei stări psihologice până ce primeşti o reacţie conştientă de satisfacţie completă a acestei victorii. Apoi, deschizându-ţi simplu ochii, întoarce-te la starea ta conştientă anterioară.

Această călătorie secretă în starea dorită, cu reacția sa psihologică ulterioară de satisfacție completă este tot ceea ce e necesar pentru a aduce victoria totală. Această stare psihică victorioasă se va întrupa în ciuda a toată opoziția. Are planul şi puterea de auto-exprimare. Din acest punct înainte, urmează exemplul lui Iosua care, după ce a persistat psihologic în starea dorită până ce a primit o reacție conştientă completă a victoriei, nu a făcut nimic mai mult pentru a-şi obține victoria decât să sufle de şapte ori în trâmbițe.

Cea de-a şaptea trâmbițare simbolizează cea de-a şaptea zi, un timp de neclintire sau odihnă, intervalul dintre stările subiectivă şi obiectivă, o perioadă de sarcină sau aşteptare fericită. Această neclintire nu este neclintirea trupului, ci neclintirea minții – o perfectă pasivitate care nu e indolență ci o neclintire vie născută din încrederea în această lege imuabilă a conştienței.

Aceia nefamiliarizați cu această lege sau formulă pentru victorie, în încercarea de a-şi liniști mintea, reuşesc să obțină numai o tensiune tăcută, care nu e nimic mai mult decât anxietate comprimată. Dar tu, care cunoşti această lege, vei descoperi că, după cucerirea stării psihologice care va fi a ta dacă te-ai instalat victorios şi cu adevărat în acea cetate, într-o stare a minții fixă în cunoaşterea victoriei pre-aranjate.

Nu te vei teme de inamic, deoarece rezultatul fusese determinat de starea psihologică ce a precedat ofensiva fizică; şi toate forțele cerului şi pământului nu pot opri împlinirea victorioasă a acelei stări.

Stai neclintit în starea psihologică definită ca obiectiv al tău până ce simți fiorul Victoriei.
Apoi, cu încrederea născută din cunoaşterea acestei legi, priveşte realizarea fizică a obiectivului tău.

... Pregăteşte-te, stai neclintit şi priveşte
mântuirea Legii în tine...

N E V I L L E

1905 - 1972

Născut în Barbados, Indiile de Vest, Neville a fost al patrulea fiu într-o familie de nouă băieți și o fată.
La șaptesprezece ani, a venit în Statele Unite pentru a studia arta dramatică. În 1932 a renunțat cu totul la teatru pentru a-și dedica întreaga atenție studiilor sale în domeniul misticismului. Și-a început cariera de lector în New York City și a călătorit pretutindeni prin țară, stabilindu-și reședința, într-un final, în Los Angeles.
La sfârșitul anilor 1950, a realizat o serie de emisiuni de televiziune, iar mulți ani la rând a conferențiat cu regularitate și săli pline la Wilshire Theater, în Los Angeles.
Cele zece cărți ale sale, scrise de-a lungul unei perioade de treizeci de ani, se ocupă cu vizualizarea creativă și transformarea conștienței.

DeVorss Publications – A șaptesprezecea ediție, 1993